

SECRET

Titkos Kör

1. A feavatás

L. J. SMITH

L. J. SMITH

SECRET CIRCLE

1. A beavatás

Első kiadás Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014 Írta: Lisa Jane Smith A mű eredeti címe: The Secret Circle - The Initation

> Fordította: Komáromy Zsófia A szöveget gondozta: Robin Edina

A művet eredetileg kiadta: HarperTeen, an HarperCollins Publishers, USA

Szöveg:

Copyright © 1992 by L. J. Smith and Daniel Weiss Associates, Inc. Published by arrangement with Rights People, London

Borító:

Cover Art © 2012 by Michael Frost Cover Design by Sarah Nichole Kaufman

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhoz szóló üzenet a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

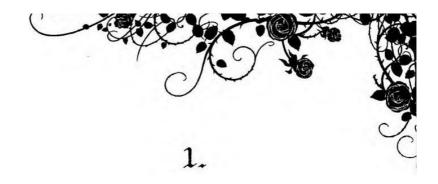
ISSN 2060-4769 ISBN 978 963 373 579 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2014-ben Cím: 6701 Szeged, Pf. 784 Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139 E-mail: info@konyvmolykepzo.hu www.konyvmolykepzo.hu Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Zsibrita László, Kelcz Roland Korrektorok: Szuperákné Vörös Eszter, Gera Zsuzsa Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Édesanyámnak, aki olyan türelmes és szerető, mint a földanya

Édesapámnak, aki olyan nemes és tökéletes, mint egy lovag

ape Codon nem lett volna szabad ilyen forró, fülledt időnek uralkodnia. Cassie elolvasta az útikalauzt; a Cod-foknak minden részletében tökéletesnek kellett volna lennie, állítólag kész Ca-melot várja itt az embert az év bármely napján.

Leszámítva persze - tette hozzá mintegy mellékesen az útikalauz - a mérges szömörcét, a kullancsokat, a döglegyeket, a mérgező tengeri herkentyűket, valamint a csendesnek tűnő vizek felszín alatti áramlatait.

Az útikönyv attól is óva intett, hogy az ember a keskeny félszigetekre kiránduljon, mert a dagály könnyen elvághatja a visszafelé vezető utat. Jelen pillanatban azonban Cassie boldogan elszigetelődött volna egy hosszan az Atlanti-óceánba nyúló földnyelven - legalábbis ha Portia Bainbridge a dagály túlsó felén reked.

Cassie egész életében nem érezte magát ilyen nyomorultul.

- ...a másik bátyám, aki a Bostoni Műszaki Egyetem retorikai egyesületének tagja, két évvel ezelőtt részt vett Skóciában a nemzetközi retorikai versenyen... - áradozott éppen Portia.

Cassie érezte, hogy tekintete üvegessé válik, és ismét nyomorúságos révületébe merült. Portia mindkét bátyja a Bostoni Műszaki Egyetemre járt és félelmetesen sikeres volt, nemcsak a szellemi tevékenységek, hanem a sportok terén is. Maga Portia szintén félelmetesen sikeres volt, pedig még csak tizenegyedikbe készült, akárcsak Cassie. S mivel Portia kedvenc témája Portia volt, az elmúlt hónapban szinte megállás nélkül magyarázott önmagáról Cassie-nek.

- ...és miután rögtönzött szónoklásban ötödik lettem a nemzeti retorikai bajnokságon, a pasim azt mondta: "Még szép, hogy idén te kapod az éltanuló-élsportoló díjat..."

Már csak egy hét - mormolta magában Cassie. - Már csak egy hét, és hazamehetek. A puszta gondolat is olyan heves honvággyal töltötte el, hogy könnybe lábadt a szeme. Végre hazamehet a barátaihoz. Haza, ahol nem érzi magát idegennek, bénának és unalmasnak, sem idiótának, csak mert nem tudja első látásra megállapítani, melyik kagyló ehető, melyik nem. Haza, ahol jót nevethet ezen az egészen: csodálatos nyaralásán, a keleti tengerparton.

- ...mire apukám azt kérdezte: "Mi lenne, ha inkább megvenném neked?" De én meg úgy voltam vele, hogy: "Nem... Na, jó, talán mégis..."

Cassie a tengerre bámult.

Nem mintha Cape Cod nem lett volna csodás hely. A cédrussal zsindelyezett kis házak igazán szépségesek voltak a rózsával befuttatott fehér kerítésükkel, a tornácukon ringó nád hintaszékekkel és a szarufáikról lógó muskátlival; képeslapra illettek volna. A füvesített terek, a tornyos templomok és a régimódi, egyetlen osztálytermes iskolaépületek láttán Cassie-nek folyton olyan érzése támadt, hogy visszarepült a múltba.

Mindennap el kellett azonban viselnie Portiát. S bár Cassie minden este kiötlött valami elképesztően szellemes megjegyzést, amelyet egy alkalmas pillanatban elsüthetne, végül soha nem sikerült kinyögnie Portia előtt semmit. Ráadásul Portia legrosszabb húzásai sem vehették fel a versenyt azzal a kínzó érzéssel, hogy Cassie nem tartozik ide. Idegen volt, száműzték az otthonából az ország túlsó felére, partra vetett halnak érezte magát. A kis kaliforniai lakás kezdett mennyországnak tűnni a számára.

Már csak egy hét - gondolta. - Mindössze egy hétig kell kibírnom.

Mostanában az anyukája is olyan sápadt és csendes volt... Cassie-t hirtelen elöntötte az aggodalom, de gyorsan lerázta magáról. Anyunak semmi baja - győzködte magát hevesen. - Valószínűleg éppolyan nyomorultul érzi itt magát, mint én, pedig ebben az államban született. Valószínűleg ő is számolja a napokat, mire végre hazamehet, akárcsak én.

Hát persze. Csakis erről lehetett szó, ezért tűnhetett az anyukája olyan szomorúnak, amikor Cassie a honvágyáról panaszkodott. Anyjának kétségkívül bűntudata volt, amiért idehozta a lányát, amiért úgy állította be ezt a rémes helyet, mintha a nyaralók paradicsoma volna. Amint hazaérnek, minden rendbe jön, mindketten jobban fogják érezni magukat.

- Cassie! Figyelsz te rám? Vagy már megint álmodozol?
- Figyelek vágta rá a lány.
- Mit mondtam az imént?

Cassie most bajban volt. *Pasik* - gondolta kétségbeesetten -, *a retorikai egyesület, az egyetem, a nemzeti retorikai bajnokság...* Korábban is megesett, hogy álmodozónak nevezték, de nem olyan sokszor, mint ezen a helyen.

- Azt mondtam, hogy *efféle* alakokat nem volna szabad a partra engedniük - folytatta Portia. - Főleg nem kutyástul. Mármint tudom jól, hogy ez nem holmi előkelő üdülőhely, de legalább tiszta. Most nézz oda!

Cassie követte Portia tekintetét. Nem látott mást, csupán egy srácot, aki a parton sétált. Értetlenül pillantott ismét Portiára.

- Egy halászhajón dolgozik - folytatta Portia fintorogva, mint aki rossz szagot érez. - Ma reggel láttam a halászmólón, éppen kirakodott. Fogadni mernék, hogy még csak át sem öltözött. Kimondhatatlanul undorító, kész hányinger!

Cassie egyáltalán nem találta undorítónak a srácot. Magas volt, sötétvörös hajú, és még ilyen messziről is látszott, hogy mosolyog. Egy kutya követte.

- A halászhajókon dolgozó alakokkal szóba sem szoktunk állni. Még csak pillantásra sem szoktuk méltatni a fajtájukat - közölte Portia. Cassie látta, hogy igazat mond. Legalább egy tucat lány lehetett a parton rajtuk kívül, kettes-hármas csoportokban, néhányan srácokkal, a legtöbben nélkülük. Amint a magas srác elhaladt mellettük, a lányok rögtön másfelé néztek, elfordították a fejüket, és az ellenkező irányba bámultak. Nem "másfelé nézek, aztán vihogva visszanézek" flörtölésként. Hanem megvető elutasításként. Mire a srác Cassie közelébe ért, a lány észrevette, hogy lelohad a mosolya.

Most már a Cassie-hez és Portiához legközelebb álló két lány is elfordította fejét, szinte fintorogtak. Cassie látta, hogy a srác kissé megvonja vállát, mint aki nem is számított másra. A lány még mindig nem értette, mi lehet olyan undorító rajta. Rojtos, levágott szárú farmer rövidnadrágot és egy valaha szebb napokat látott pólót viselt, de egy csomó fiú öltözködött hasonlóan. A kutyája a sarkában ügetett, a farkát csóválva, barátságosan és éberen. Senkit sem háborgatott. Cassie felpillantott a fiú arcára, kíváncsi volt a szemére.

- Nézz le! - suttogta Portia. A srác közvetlenül előttük haladt el. Cassie sietve lesütötte a szemét, ösztönösen engedelmeskedett, noha a szíve mélyén forrt a lázadás. Közönségesnek, utálatosnak, szükségtelennek és kegyetlennek érezte ezt az egészet. Szégyellte magát, amiért részt vesz benne, de akaratlanul is engedelmeskedett Portiának.

Cassie lepillantott a homokban barázdát húzó ujjaira. A ragyogó napsütésben jól látott minden egyes szemcsét. A homok távolról fehérnek tűnt, közelebbről azonban látszott, hogy több színben szikrázik, tele fekete-zöld csillámkővel, pasztell kagylóhéj-töredékekkel és apró gránátoknak tűnő, vörös kvarcdarabkákkal. *Ez nem igazságos*-üzente gondolatban Cassie a fiúnak, aki persze nem hallhatta. - *Ne haragudj; ez nem igazságos. Bárcsak tehetnék valamit, de nem lehet.*

Akkor egy nyirkos nózi bökte meg a kezét.

Cassie úgy meglepődött, hogy felsikkantott, alig bírta visszafojtani az ideges vihogást. A kutya ismét megbökte a kezét, nem kérte, hanem egyenesen követelte a simogatást. Cassie meg is cirógatta, megvakarta a kutya rövid, selymes-sörtés szőrrel benőtt pofiját. Németjuhász volt, vagy legalábbis annak keveréke: egy nagy, szép kutya, csillogó, értelmes, barna szemmel és mosolygós szájjal. Cassie érezte, hogy lehullik róla a merev, feszengő álarc, és mosolyogva viszonozta a kutya kedvességét.

Azután feltekintett az eb gazdájára, nem bírta megállni, hogy ne vessen rá egy gyors pillantást. Egyenesen a srác szemébe nézett.

Cassie később sokat gondolt arra a pillanatra, a pillanatra, amikor feltekintett a fiúra, az pedig lenézett rá. Szürkéskék volt a szeme, akár a titokzatos tenger. Furcsa volt az arca; nem hagyományos értelemben jóképű, hanem feltűnő és érdekes, magasan ülő járomcsonttal

és markáns szájjal. Amint lepillantott a lányra, szája ismét mosolyra húzódott, szürkéskék szeme megvillant, mint a hullámokon megcsillanó napfény.

Cassie fiúk jelenlétében általában zavarba jött, ismeretlen srácok előtt különösen, de ez csupán egy szegény munkás volt valamelyik halászhajóról. Megsajnálta, kedves akart lenni hozzá, és egyébként sem bírt uralkodni magán. Így hát amikor érezte, hogy az ő tekintete is felcsillan, a fiú mosolya láttán pedig nevetés tör fel belőle, nem fogta vissza magát. Abban a pillanatban úgy érezte, megosztottak egymással egy titkot, amelyet a parton lévők közül senki más nem érthetett. A kutya elragadtatottan csóválta a farkát, mintha őt is beavatták volna a titokba.

- Cassie! - sziszegte Portia dühösen.

Cassie érezte, hogy elvörösödik, és elkapta tekintetét a fiú arcáról. Portiát láthatóan kis híján szétvetette a méreg.

- Rex! - kiáltotta a fiú, abbahagyva a nevetést. - Lábhoz!

A kutya feltűnően vonakodva hátrált Cassie elől, továbbra is a farkát csóválva. Azután homokfelhőt felkavarva a gazdájához loholt. *Nem igazságos* - gondolta ismét Cassie. A fiú hangja megrémisztette.

- Az élet nem igazságos - válaszolta az ismeretlen srác.

Cassie döbbenten kapta fel a fejét.

A fiú szeme olyan sötét lett, akár a viharos tenger. Cassie tisztán látta, és egy pillanatra szinte megijedt, mintha olyasmit pillantott volna meg, amit nem lett volna szabad, amit nem foghatott fel. Valami erőteljeset. Erőteljeset és furcsát.

A fiú elsietett, a kutya farkcsóválva követte. A srác nem nézett vissza.

Cassie döbbenten bámult utána. Az imént nem szólalt meg; biztos volt benne, hogy egy szót sem ejtett ki hangosan. De hát akkor hogyan hallotta meg a fiú a gondolatait?

A mellette felhangzó dühös fújtatás kiszakította a merengésből. Cassie bosszús grimaszt vágott, pontosan tudta, mit fog mondani Portia. Az a kutya valószínűleg rühes és bolhás volt, tele férgekkel és bacikkal. Cassie törülközőjén abban a percben máris hemzsegtek a paraziták.

Portia azonban nem szólt semmit. Maga is a srác és a kutya távolodó alakja után bámult, amint felkaptattak egy homokbuckára, majd a homoknáddal szegélyezett kis ösvényt követve elfordultak. S bár Portia egyértelműen undorodott mindkettőjüktől, az arcán látszott valami más is, komor spekuláció és gyanú, amelyet Cassie most először pillantott meg rajta.

- Mi a baj, Portia?

A lány hunyorított.

- Azt hiszem felelte lassan, összeszorított szájjal -, korábban is láttam ezt a srácot
  - Már említetted. A halászmólón láttad.

Portia ingerülten rázta meg a fejét.

- Az más. Hallgass, hadd gondolkozzam!

Cassie döbbenten elhallgatott.

Portia még mindig a fiú után meredt, majd pár másodperccel később bólogatni kezdett, mintha meggyőzte volna magát valamiről. Hirtelen kipirult az arca, de nem azért, mert a nap megfogta.

Váratlanul, továbbra is bólogatva, Portia motyogott néhány szót, azután felállt. Most már erősen zihált.

- Portia?
- Muszáj elintéznem valamit válaszolta a lány, aki intett ugyan Cassie felé, de rá sem nézett. Te maradj csak itt!
  - Na de mi van?
- Semmi! Portia éles pillantást vetett rá. Nincs semmi. Felejtsd el az egészet! Később találkozunk! Azzal elment, gyors léptekkel hágott fel a homokbuckákra, a családja nyaralója felé sietett.

Tíz perccel korábban Cassie még azt mondta volna, hogy eszelősen boldoggá tenné, ha Portia végre békén hagyná, bármilyen okból. Most viszont rádöbbent, hogy mégsem élvezi az egyedüllétet. Háborgott az agya, akárcsak a hullámzó, szürkéskék víz vihar előtt. Felzaklatta és aggasztotta, szinte megrémítette az egész közjáték.

A legfurcsább az volt, amit Portia motyogott, mielőtt felpattant volna. Alig hallhatóan mormogott, és Cassie nem is hitte, hogy valóban jól értette. Nyilván valami mást mondott, olyasmit talán, hogy "genya" vagy "szenya".

Biztosan rosszul hallotta. Az ég szerelmére, egy pasit nem lehet banyának nevezni!

Nyugodj le! - csitította magát. - Ne aggódj, inkább örülj! Végre egyedül vagy.

Ám valamiért mégsem tudott megnyugodni. Felállt, felkapta a törülközőjét is. Maga köré tekerte, azután elindult a parton abba az irányba, amerre a srác eltűnt.

iután Cassie odaért, ahol a fiú elkanyarodott az ösvényen, követte az utat felfelé a buckán, a szánalmas kis csomókban sarjadó, egyenetlen, magas homoknád között. A domb tetején végül körülnézett, de nem látott mást, csupán szurokfenyőket és tölgycserjéket. Se fiú, se kutya. Csak csend.

Melege volt.

Na, jó, ennyit erről. Elindult visszafelé, a tenger irányába, ügyet sem vetve a mardosó csalódottságra, a furcsa hiányérzetre, amely hirtelen rátört. A hideg vízben szépen lehűl és megnyugszik. Portia baja csakis Portiára tartozik. Ami meg a vörös hajú srácot illeti - hát, valószínűleg sohasem látja többet, és a fiú sem tartozik rá.

Enyhe borzongás futott végig a testén; nem az a fajta, amelyik meglátszik az emberen, hanem olyan érzés, amelytől az a gyanúja támad, hogy talán beteg. Biztosan túl melegem van - gondolta Cassie -, annyira, hogy már szinte fázom. Muszáj lesz lehűtenem magam a vízben.

A víz tényleg jó hideg volt, hiszen a Cod-foknak ezen a felén az Atlanti-óceán terült el. Cassie térdig gázolt benne, majd továbbindult a part mentén.

Amikor egy mólóhoz ért, nagy fröcsköléssel kigázolt a vízből, és az építményhez lépett. Csak három csónak volt kikötve: két evezős és egy motoros. Egy lélek sem volt a közelben.

Cassie-nek pontosan erre volt szüksége.

Eloldotta a vastag, rojtos kötelet, amellyel a hozzá hasonlókat próbálták meg kizárni a mólóról, és rálépett a deszkákra. Végigsétált a

mólón, a viharvert fa nyikorgott a lába alatt, mindkét oldalán a mesz-szeségbe nyúlt a víz. A partra visszapillantva látta, hogy messze maga mögött hagyta a többi napozót. Enyhe szellő fújt az arcába, felborzolta a haját és bizsergette a vizes lábát. Egyszer csak úgy érezte... Nehéz lett volna szavakba öntenie. Úgy érezte magát, mint egy léggömb, amelyet felkap és elrepít a szél. Úgy érezte, hogy könnyed és határtalan. Szabadnak érezte magát.

Legszívesebben kitárt karral sétált volna szembe a szellővel és az óceánnal, mégsem merte megtenni. Annyira azért nem volt szabad. Ám mosolygott, amikor a móló végébe ért.

Az ég és a víz pontosan egyforma zafírkék volt, bár a kettő találkozásánál, a horizonton kissé világosabb lett az árnyalat. Cassie úgy vélte, látja a föld hajlatát, de talán csak képzelte. Csérek és ezüstsirályok köröztek a feje fölött.

Írnom kellene egy verset - gondolta. Egy költeményekkel telefirkált füzet volt otthon az ágya alá rejtve. Cassie nem szokta megmutatni a verseit senkinek, csak magának olvasgatta őket esténként. Most viszont egyetlen szó sem jutott az eszébe.

Akkor is remekül érezte itt magát, beszívta a tenger sós illatát, érezte a deszkák melegét a talpa alatt, és hallgatta a cölöpöknek verődő víz halk loccsanását.

Varázslatos hang volt, ritmikus, akár a hangos szívverés vagy a bolygó légzése, ráadásul furcsamód ismerősnek tűnt. Cassie leült, bambult, hallgatta a hullámokat, és közben érzékelte, hogy szépen lelassul a légzése. New Englandbe történt érkezése óta most először érezte, hogy ide tartozik. Az ég, a föld és a tenger végtelenjének része volt; aprócska porszem csupán a mérhetetlenségben, de akkor is része valaminek.

Lassan ráébredt, hogy talán mégsem olyan aprócska rész, mint hitte. Teljesen elmerült a föld ritmusában, de mostanra úgy tűnt, mintha maga szabályozná az ütemét. Mintha az elemek eggyé váltak volna vele, és ő uralta volna az egységüket. Érezte a bolygón nyüzsgő élet pulzusát, amely erősen, mélyen és vibrálva lüktetett. A ritmus egyre gyorsult, mintha feszült várakozás töltötte volna el a mindenséget.

Na de mire várt?

Miközben Cassie a tengert fürkészte, eszébe jutott egy versike. Csak egy kis mondóka, olyasmi, amit egy gyereknek tanítana az ember, de akkor is vers.

Mély tenger és kék ég, engem mindkettő a bajtól véd.

Az volt a különös, hogy nem úgy érezte, mintha ezt most találta volna ki. Hanem úgy, mintha olvasta - vagy hallotta - volna valahol réges-régen. Hirtelen felvillant előtte egy emlékkép: valaki a karjában tartja, és az óceán felé fordul vele. Emlékezett, hogy a magasba emelik, és közben hall valamit.

Mély tenger és kék ég, engem mindkettő a bajtól véd. Széles föld és lobogó tűz, ez a kettő...

Nem!

Cassie bőre tetőtől talpig bizsergett. Még soha életében nem érzékelte ennyire tisztán az ég boltozatát, a föld sziklaszilárdságát, az óceán mérhetetlen nagyságát és a hullámok végtelen sorát a látóhatárig és azon túl. S mintha mindez őrá várt, figyelt és hallgatott volna.

Ne fejezd be! - gondolta. - *Ne mondd tovább!* Egyszeriben teljesen úrrá lett rajta egy irracionális meggyőződés. Ha nem ejti ki száján a vers utolsó szavait, nem kerül veszélybe. Minden úgy lesz, mint azelőtt volt; szépen hazamegy, és nyugalomban tölti békés, átlagos életének hátralévő éveit. Ha nem fogalmazza meg a végső szavakat, nem lesz semmi baja.

A vers azonban a fülében csengett, akárcsak a távolban szóló, hátborzongató zene, és az utolsó néhány szó is eszébe jutott. Akaratlanul is végigmondta magában a szöveget.

Mély tenger és kék ég, engem mindkettő a bajtól véd. Széles föld és lobogó tűz, ez a kettő... vágyamhoz űz.

Ez. az.!

Jaj, mit tettem?

Mintha egy húr pattant volna el. Cassie azon kapta magát, hogy áll és lázasan fürkészi az óceánt. Érezte, hogy történt valami; és most érezte azt is, hogy az elemek visszavonulnak tőle, már nem kötődik hozzájuk.

Most már nem érezte magát sem könnyednek, sem szabadnak, sokkal inkább idegesnek, hamisnak, és mintha statikus elektromosság töltötte volna el egész lényét. Az óceán egyszerre hatalmasabbnak tűnt, mint valaha, barátságosnak viszont egyáltalán nem. Cassie megperdült, és elindult visszafelé a partra.

Idióta! - gondolta magában, amint a tengerpart fehér homokjához közeledve elmúlt a félelme. - Mitől rezeltél be? Hogy az ég meg a tenger talán tényleg hallgat rád? Hogy azok a szavak komolyan jelentenek valamit?

Most már szinte nevetni tudott volna az egészen, szégyellte és kárhoztatta magát. Jól megtréfálta a képzelete. Nem fenyegette semmi, a világ sem vett váratlan fordulatot. A szavak csak szavak.

Ám akkor észrevett valamit a szeme sarkából, és attól a pillanattól egészen élete végéig emlékezett rá, hogy a lelke mélyén nem is volt meglepve.

Valami igenis történt. Mozgolódás támadt a parton.

A vörös hajú srác volt ott. A szurokfenyők közül bukkant elő, azután lerohant az egyik homokbuckán. Cassie lelkét megmagyarázhatatlan nyugalom töltötte el, így hát végigsietett a mólón, és a fiúhoz ért, mire az lejutott a partra.

A kutya könnyedén ügetett gazdája mellett, és most felnézett rá, mintha azt mondaná: ez remek játék volt, mi a következő? Cassie ellenben jól látta a fiú arckifejezésén és fejvesztett rohanásán, hogy játékról szó sincs.

A srác végignézett a kihalt tengerparton. Száz méterre tőlük balra az óceánba nyúlt egy földnyelv, messzebb nem lehetett látni. A lányra nézett, pillantásuk találkozott. Azután a fiú hirtelen elfordult, és elindult a földnyelv felé.

Cassie szíve dübörgött.

- Várj! - kiáltott hevesen.

A srác visszafordult, szürkéskék szeme gyorsan végigsiklott Cassie alakján.

- Ki üldöz? - kérdezte a lány, bár úgy vélte, tudja a választ.

A fiú éles hangon, tömören válaszolt.

- Két srác, egyik izomagyúbb, mint a másik.

Cassie bólintott, érezte, hogy egyre gyorsabban zakatol a szíve. Hangja mégis nyugodt maradt.

- A nevük Jordan és Logan Bainbridge.
- Sejthettem volna.

- Hallottál róluk?
- Nem. De sejthettem volna, hogy két akkora bunkó csakis egy famíliából származhat.

Cassie kis híján elnevette magát. Tetszett neki a srác megjelenése, szél borzolta haja, az ébersége, arról nem is beszélve, hogy alig volt kifulladva, pedig az imént még teljes erejéből rohant. Tetszett neki a fiú vakmerően csillogó tekintete is, és ahogyan viccelődött, pedig jól benne volt a csávában.

- Rexszel simán elbánnánk velük, de két haverjukat is magukkal hozták folytatta a fiú, és ismét elfordult. Hátrafelé lépkedve hozzátette: Neked meg el kéne szelelned az ellenkező irányba; jobb lesz, ha nem botlasz beléjük. És persze nem bánnám, ha úgy tennél, mintha nem is láttál volna.
  - Várj! kiáltotta Cassie.

Bármiről szólt is ez az egész, neki semmi köze nem volt hozzá... ennek ellenére azon kapta magát, hogy habozás nélkül felel. Rejlett valami különleges ebben a fiúban; valami, ami arra késztette Cassiet, hogy segítsen neki.

- Arra zsákutcába rohansz: a földnyelv túloldalán sziklák vannak.
   Onnan nincs tovább.
- A másik irányban viszont túl sík a terep. Mire ideérnek, még mindig szem előtt leszek. Nem sokkal voltak lemaradva mögöttem.

Cassie törte a fejét, és egyszer csak beugrott neki a megoldás:

- Bújj a csónakba!
- Mi?
- Rejtőzz el a csónakban! A motorcsónakban. A mólón intett a kikötőállomás felé. - Bebújhatsz a kajütbe, úgy biztosan nem vesznek észre.

A fiú odanézett, ahová Cassie mutatott, de a fejét csóválta.

- Ha ott rám találnak, akkor aztán tényleg nincs tovább. Rex nem szeret úszni.
- Nem fognak megtalálni felelte Cassie. A csónakok közelébe sem fognak menni. Azt mondom nekik, hogy láttalak végigfutni a parton.

A fiú elképedve pislogott, eltűnt szeméből a huncutság.

- Nem érted - mondta halkan. - Azok a tagok nem viccelnek.

- Nem érdekel felelte Cassie, szinte taszigálta a fiút a móló felé. Siess, siess, siess! diktálta az agya. Szégyenlőssége odalett. Nem számított más, csak hogy a fiú eltűnjön végre szem elől. Mégis mit tehetnek ellenem? Megvernek? Ártatlan tanú vagyok erősködött.
  - De...
  - Jaj, könyörgöm! Ne vitatkozz! Csak bújj el!

A fiú még egy utolsó pillanatig szótlanul bámult a lányra, majd megfordult, és combjára csapva hívta a kutyáját.

- Gyere, Rex!

Végigfutott a mólón, és könnyedén beugrott a motorcsónakba, majd eltűnt a kajütben. A kutya egyetlen erős ugrással követte, és ugatni kezdett.

Csitt! - gondolta Cassie. A partról nem lehetett látni, ki rejtőzik a csónakban, de ha valaki elindult a mólón, hamar észrevehette őket. A lány visszaakasztotta a rojtos kötél végén lévő hurkot a móló legelején álló cölöpre, ismét lezárva a kikötőállomást.

Azután idegesen körbepillantott, a tenger felé indult, és a vízbe gázolt. Lehajolt, nedves homokot és kagylókat markolt fel a mederből. Hagyta, hogy az ujjai között beáramló víz kimossa a homokot a kezéből, és végül csak két-három kagylóhéj maradt a tenyerében. Újabb marokért nyúlt.

Abban a pillanatban kiabálást hallott a buckák felől.

Kagylót gyűjtögetek, én csak kagylóhéjakat gyűjtögetek - mondogatta magának. Még nem kell felnéznem. Nem foglalkozom a kiabálással

- Tel

- 16

Cassie felkapta a fejét.

Négyen voltak, Portia bátyjai jöttek az élen. Jordan a retorikai egyesület, Logan pedig a lövészklub tagja volt. Vagy éppen fordítva?

- Te! Nem láttál erre rohanni egy csávót? - kérdezte Jordan. A fiúk ide-oda forgatták a fejüket, olyan izgatottnak tűntek, akár a szagot fogó vadászkutyák. A lánynak hirtelen újabb versrészlet jutott eszébe. "Négy horpasz eb csaholt." Habár ezekről a srácokról nem állíthatta senki, hogy kilátszik a horpaszuk; testesek és izzadtak voltak. Ráadásul erősen zihálnak, vette észre Cassie kissé megvetően.

¹ E. E. Cummings: *Talpig zöldben indult szeretőm* (Tótfalusi István fordítása).

- Ez Portia barátnője... Cassie - magyarázta Logan. - Cassie, nem szaladt erre esetleg egy srác?

Cassie lassan elindult feléjük, markába szorítva a kagylókat. Olyan hevesen dübörgött a szíve, hogy biztos volt benne, a fiúk is látják. A torkán akadt a szó.

- Megkukultál? Mit keresel itt?

Cassie némán feléjük nyújtotta mindkét kezét, és kitárta a tenyerét.

Az üldözők gúnyos vigyorral egymásra pillantottak, és Cassie rádöbbent, miként festhet az egyetemista srácok szemében: egy vézna kislány, unalmas, barna hajjal és teljesen átlagos, kék szemmel. Csak egy gimis csitri Kaliforniából, aki azzal múlatja az időt, hogy értéktelen kagylókat gyűjtöget.

- Láttál valakit elszaladni erre? - kérdezte Jordan türelmetlenül, de lassan, mintha a lány nagyothalló volna.

Cassie kiszáradt szájjal bólintott, és a földnyelv felé pillantott. Jordan nyitott széldzsekit viselt a pólója fölött, ami igen furcsának tűnt a meleg időben. A legfurcsább mégis a dzseki alól kidudorodó tárgy volt, és amikor a fiú elfordult, Cassie fém villanására lett figyelmes.

Csak nem pisztoly?

Ezek szerint Jordan jár a lövészklubba - állapította meg Cassie szórakozottan.

Most, hogy olyasmit látott, ami igazán okot adott a félelemre, a lány ismét szóhoz jutott, és fátyolos hangon így szólt:

- Egy fiú meg egy kutya rohant arrafelé, pár perccel ezelőtt.
- Most elkapjuk! A sziklákon nem juthat túl! kiáltotta Logan, és a két sráccal, akiket Cassie nem ismert, már futásnak is eredt a parton, Jordan azonban visszafordult a lányhoz.
  - Biztos vagy benne?

Cassie ijedten pillantott rá. Miért kérdi? Szándékosan tágra nyitotta a szemét, igyekezett olyan gyerekesnek és butácskának tűnni, amennyire csak bírt.

- Igen...
- Mert ez fontos. A fiú váratlanul megmarkolta Cassie csuklóját. A lány döbbenten nézett le a kezére, elejtette a kagylókat, annyira meglepte a fiú szorítása, hogy meg sem bírt szólalni. Nagyon fontos ismételte Jordan, és Cassie érezte a fiú testét elöntő feszültséget,

izzadságának csípős szaga az orrát facsarta. Rátört az undor hulláma, küszködve igyekezett továbbra is bamba képet vágni, tágra nyílt szemmel bámulni. Félt, hogy a fiú magához rántja, ám az inkább a csuklóját csavarta ki.

Cassie nem akart felkiáltani, de nem bírta magába fojtani a gyötrelmes hangot. Részben a fájdalomtól jajdult fel, részben pedig a fiú szeme láttán, amelyből ádáz, fenyegető és lángoló indulat sütött. Rádöbbent, hogy zihál, és nem emlékezett, hogy kisgyermekkora óta bármikor is annyira félt volna, mint most.

- Igen, biztos válaszolta kifulladva, a fenyegető szempárba meredve, nem engedhette meg magának, hogy elfordítsa a fejét. Arra ment, a földnyelv felé.
- Gyere már, Jordan, hagyd békén! kiabálta Logan. Csak egy kölyök. Nyomás!

Jordan tétovázott. *Tudja, hogy hazudok* - gondolta Cassie, furcsán érdekesnek találva a helyzetet. - *Tudja, de fél megbízni a saját gondolataiban, mert nem is sejti, honnan tudja.*

Higgy nekem! - könyörgött Cassie némán, egyenesen a fiú szemébe nézve, hipnotizálva támadóját. - Higgy nekem, és menj innen! Higgy nekem! Higgy nekem!

A fiú elengedte a csuklóját.

- Bocs motyogta barátságtalanul, azzal sarkon fordult, és elvágtatott a többiekkel.
  - Semmi vész suttogta Cassie, dermedten állva a helyén.

Borzongva figyelte, ahogyan a fiúk a nedves homokon futnak; lázasan dolgozott térdük-könyökük, Jordan széldzsekije a háta mögött lobogott. A lány émelygett, elgyengült a lába, a térde mintha gyurmából lett volna.

Hirtelen újra fülébe csendült az óceán hangja. A megnyugtató zúgás egészen körbevette. Amikor a négy futó másik irányba kanyarodott, és eltűnt a szeme elől, Cassie visszafordult a móló felé, szólni akart a vörös hajú srácnak, hogy most már előjöhet.

Ám időközben elő is jött.

Cassie lassan rávette kocsonyává alakult lábát, hogy visszalépkedjen a mólóhoz. A fiú csak állt, mozdulatlanul, arckifejezése különös érzést ébresztett Cassie szívében.

- Jobb lesz, ha elhúzod a csíkot... vagy talán bújj vissza! mondta a lány habozva. Lehet, hogy visszajönnek...
  - Nem hinném.
- Hát... hebegett Cassie a fiúra nézve, szinte félve. A kutyád nagyon jól viselkedett folytatta végül bizonytalanul. Mármint, hogy nem ugatott vagy ilyesmi.
  - Okos kutya.
- Aha. Cassie végignézett a parton, igyekezett kitalálni, mit mondhatna még. A fiú kedvesen szólt, cseppet sem durván, de még mindig keserűen meredt maga elé, és komoran húzta el a száját. Azt hiszem, most már tényleg elmentek szólt végül a lány.
- Hála neked felelte a srác. Cassie új ismerőse felé fordult, a szemébe nézett. Azt sem tudom, hogyan köszönjem meg tette hozzá a fiú -, hogy elviselted ezt a kedvemért. Még csak nem is ismersz.

Cassie erre még különösebben érezte magát. Szinte beleszédült, amint felnézett a fiúra, ugyanakkor képtelen volt levenni róla a szemét. A tekintete már nem csillogott; a szempár szürkéskék acélnak látszott. Ellenállhatatlannak... delejesnek. Tekintete közelebb vonzotta, magához csábította Cassie-t.

De igen, ismerlek - gondolta a lány. Abban a pillanatban furcsa kép villant az agyába. Mintha a testén kívül lebegett volna, látva kettőjüket, amint ott állnak együtt a parton. Látta a srác haján megcsillanó napfényt, a saját arcát, miközben felnéz a fiú arcába. Egy ezüstszínű szál kötötte össze kettőjüket, amelyben zümmögött, dalolt az erő.

Egy kettőjüket összekötő energiaszál. Annyira valóságosnak tűnt, akár ki is nyújthatta volna a kezét, hogy megérintse. Szívtől szívig húzódva kapcsolta össze a fiúval, és próbálta még közelebb vonni őket egymáshoz.

Akkor eszébe ötlött valami, mintha a lelke mélyéről szólt volna hozzá egy halk hang: Az ezüst szálat nem lehet elszakítani. Az életetek összekapcsolódik. Nem kerülhetitek ki egymást, amint a sorsot sem kerülhetitek el.

A látomás és a hang egyszeriben szertefoszlott, éppen olyan hirtelen, ahogyan az imént megjelentek. Cassie pislogott, a fejét csóválta, igyekezett észhez térni. A srác még mindig őt nézte, választ várt a kérdésére.

- Szívesen segítettem felelte a lány, és közben érezte, milyen béna és pontatlan ez a megfogalmazás. Nem volt vészes... ami történt. A srác tekintete a csuklójára siklott, ismét megvillant, szinte ezüstösen.
- Szerintem meg nagyon is felelte a fiú. Hamarabb elő kellett volna jönnöm.

Cassie újra a fejét csóválta. Azt végképp nem akarta, hogy a fiút elkapják és bántsák.

- Szívesen segítettem - ismételte zavartan. Azután megkérdezte: - Miért üldöztek?

A fiú elfordította a fejét, mély levegőt vett. Cassie úgy érezte, tilosba tévedt.

- Nem érdekes. Nem kellett volna kíváncsiskodnom... kezdte.
- Semmi baj. A fiú ismét ránézett, elmosolyodott, savanyúan és féloldalasam Ha bárkinek van joga kíváncsiskodni, az te vagy. Csak kissé nehéz elmagyarázni. Itt... idegenben vagyok. Odahaza nem mernének rám szállni. Még egy rossz pillantást sem mernének vetni rám. Ezen a helyen viszont szabad prédának számítok.

Cassie továbbra sem értette.

- Nem csípik az olyanokat, akik... mások, mint ők - magyarázta a fiú, megint halkan. - Márpedig én másmilyen vagyok. Nagyonnagyon másmilyen.

Ez igaz - gondolta Cassie. Bármiről legyen is szó, az biztos, hogy a fiú egyáltalán nem olyan volt, mint Jordan vagy Logan. Cassie nem ismert senki hozzá foghatót.

- Ne haragudj, tudom, hogy ez nem kielégítő magyarázat - folytatta a srác. - Főleg nem azok után, amit tettél. Segítettél rajtam, és ezt nem fogom elfelejteni. - Végignézett magán, és felkacagott. - Persze nem úgy tűnik, mintha én bármit is tehetnék érted, nem igaz? Itt nem. Habár... - Habozott. - Várj egy pillanatot!

A zsebébe nyúlt, hosszan keresgélt benne. Cassie egy szempillantás alatt elszédült, vér tolult az arcába. Csak nem pénzt akar elővenni ez a srác? Azt képzeli, kifizetheti a segítségét? Elviselhetetlennek találta a megaláztatást, bántóbbnak érezte, mint amikor Jordan megragadta a csuklóját, és nem bírta megállni, hogy könnybe ne lábadjon a szeme.

Ám a fiú egy kis követ húzott elő a zsebéből, olyasféle kavicsot, amelyet akár az óceán medrében is találhat az ember. Legalábbis első pillantásra annak tűnt. Az egyik oldala durva és szürke volt, tele csigaházakat idéző, apró, fekete csavarvonalakkal. Azután a fiú lassan megfordította a követ. A másik oldalán halványkék erezet játszott a szürkeségen, a felülete kristályos volt, és úgy csillogott a napsütésben, mintha kandiscukorral volna meghintve. Gyönyörű volt.

A fiú Cassie tenyerébe nyomta a követ, ráhajtotta a lány ujjait. Amint a kő hozzáért, a lány elektromossághoz hasonló bizsergést érzett a kezében, majd az egész karján. Mintha a kő megmagyarázhatatlan módon eleven lett volna. Csengő füllel hallgatta a fiút, aki halk, mély hangon szólt hozzá.

- Ezt úgy hívják, kalcedon. Jól jöhet... ha balszerencse ér. Ha valaha bajba kerülsz vagy veszély fenyeget, vagy bármi gondod van, ha úgy alakul, hogy teljesen egyedül érzed magad, és nincs, aki segítsen, markold meg ezt a követ erősen... erősen - szorította meg Cassie kezét -, és gondolj rám!

A lány megigézve bámult a srácra. Alig vett levegőt, feszült a mellkasa. Annyira közel voltak egymáshoz, hogy tisztán látta a fiú szemét, amelynek színe megegyezett a kristályéval, érezte a bőrén a leheletét, naptól felhevült testének melegét. A srác haja nem egyszerűen csak vörös volt, hanem mindenféle színű, a szinte lilának is beillő sötét szálaktól a burgundi árnyalatú és arany tincsekig.

Ez a fiú másmilyen - gondolta ismét Cassie; ilyen sráccal még életében nem találkozott. Édes, izzó hullám öntötte el a testét, vadság és merészség lett úrrá rajta. Remegett, lüktetett az ujja, de nem tudta, saját szívverését érzi-e, vagy a fiúét. Korábban úgy vélte, mintha a srác meghallotta volna a gondolatait; most szinte úgy érezte, hogy az elméjébe lát. Annyira közel álltak egymáshoz, és a fiú lenézett rá...

- Akkor mi lesz? suttogta Cassie.
- Akkor... talán jobbra fordulnak a dolgok. A fiú váratlanul hátralépett, mintha hirtelen eszébe jutott volna valami, és hangnemet váltott. A varázslatos pillanat tovaszállt. - Egy próbát megér, nem gondolod? - kérdezte könnyedén.

Cassie képtelen volt megszólalni, csupán bólintott. A fiú most már ugratta. Ám az imént még komolyan beszélt.

- Mennem kell. Nem lett volna szabad ilyen sokáig maradnom - mondta a srác.

Cassie nagyot nyelt.

- Vigyázz magadra! Szerintem Jordannél pisztoly van...
- Nem lepne meg legyintett a fiú, Cassie szavába vágva, mielőtt a lány bármi mást is mondhatott volna. Nyugi, elmegyek Cape Codról. Legalábbis egy időre. Még visszajövök; talán akkor viszontlátlak majd. Már éppen elfordult volna, de megtorpant, és még egyszer megfogta a lány kezét. Cassie-t úgy meglepte az érintés, hogy meg sem bírt szólalni. A srác megfordította a kezét, szemügyre vette a csuklóján sötétlő, vörös nyomokat, majd ujjhegyével gyengéden végigsimított rajtuk. Amikor felnézett, acélos volt a tekintete. Hidd el nekem suttogta -, Jordan egy nap még megfizet ezért! Megígérem.

Azután olyasmit tett, ami jobban meghökkentette Cassie-t, mint az egész döbbenetes nap. Ajkához emelte a lány sérült kezét, és megcsókolta. Leheletfinom, végtelenül gyengéd érintés volt, mégis lángcsóvaként perzselte Cassie-t. Szédelegve és hitetlenkedve bámult a fiúra, egyszerűen nem jutott szóhoz. Sem megmoccanni, sem gondolkozni nem volt képes; nem tudott mást, csak mozdulatlanul állni és érezni.

A fiú pedig elindult, füttyentett a kutyájának, aki még párszor körbefutotta Cassie-t, mielőtt otthagyta. A lány egyedül maradt, szótlanul bámult utánuk, és erősen markolta a kis, érdes követ.

Csupán akkor döbbent rá, hogy nem is kérdezte meg a fiú nevét.

gy pillanattal később Cassie magához tért a kábulatból. Tudta jól, hogy indulnia kell: Logan és Jordan bármelyik pillanatban visszatérhetett. S ha rájönnek, hogy szándékosan hazudott nekik...

Cassie fintorogva kaptatott fel a homokbucka meredek oldalán. Körülötte a világ ismét átlagosnak tűnt, nem rejlett benne sem varázslat, sem titok. Mintha álomból ébredt volna. Mégis mit képzelt? Badarságokat fantáziált valami ezüst szálról, végzetről és egy fura fiúról, aki más, mint a többi srác. Ám mindez nevetséges volt. A kezében tartott kő csak egy kő. A szavak meg csak szavak. Még az a fiú is csupán... Természetesen nem olvashatott Cassie gondolataiban. Erre senki sem képes; nyilván volt rá valamiféle ésszerű magyarázat...

Még szorosabban fogta a markában lapuló kis követ. Továbbra is bizsergett a keze a fiú érintése nyomán, és bőrét, ahol az ujjhegyével megsimogatta, másmilyennek érezte, mint a teste többi részén. Arra gondolt, hogy bármi is történjék vele a jövőben, a fiú érintésére örökké emlékezni fog.

Amikor visszaért a kis nyaralóba, amelyet édesanyjával béreltek, bezárta maga mögött a bejárati ajtót. Azután megtorpant. Meghallotta a konyhából édesanyja hangját, és úgy vette ki, hogy valami baj van.

Az asszony éppen telefonált, háttal az ajtónak, kissé lehajtotta a fejét, amint a füléhez szorította a készüléket. Cassie örökösen ámult karcsú alakján. Vékony termetével, tarkójánál összefogott, hosszú, sötét hajával Mrs. Blake maga is elmehetett volna kamasznak. Cassie-ből ez a tény mindig védelmező ösztönt váltott ki. Sőt, néha

szinte úgy érezte, mintha ő volna az édesanya, az anyja pedig a gyermek.

Most is emiatt döntött úgy, hogy nem szakítja félbe édesanyja beszélgetését. Az asszony zaklatott volt, és időről időre azt mondogatta a kagylóba feszült hangon, hogy "igen" vagy "tudom".

Cassie sarkon fordult, és bement a szobájába.

Az ablakhoz lépve kinézett, azon morfondírozott, vajon mi zaklatta fel az anyukáját. Ám képtelen volt a beszélgetésre koncentrálni, csakis a tengerparti fiún járt az esze.

Még ha Portia tudja is a nevét, soha az életben nem árulná el, Cassie ebben biztos volt. Név híján viszont hogyan fogja valaha is megtalálni?

Sehogyan. Tudta, hogy ez a keserű igazság, amellyel jobb most rögtön szembenéznie. Még ha sikerülne is megtudni a nevét, nem rá vallana, hogy egy fiú után koslasson. Azt sem tudná, hogyan fogjon hozzá.

- Egy hét múlva úgyis hazamegyek suttogta. Először fordult elő, hogy ezek a szavak nem vigaszt és reményt jelentettek számára. Cassie letette az éjjeliszekrényre az érdes kis kalcedont, amelynek koppanása mintha az egész ügyre pontot tett volna.
  - Cassie? Mondtál valamit?

A lány sietve megfordult, és észrevette anyját az ajtóban.

- Anyu! Nem is tudtam, hogy befejezted a telefonálást. - Mivel édesanyja még mindig kérdőn nézett rá, hozzátette: - Csak hangosan gondolkodtam. Azt mondtam, hogy jövő héten hazamegyünk.

Édesanyja arcán különös kifejezés suhant át, mintha egy pillanatra elfojtott fájdalom látszott volna rajta. Nagy, fekete szeme körül karikák sötétlettek, és idegesen téblábolt a szobában.

- Anyu, mi a baj? kérdezte Cassie.
- Nagyanyáddal beszéltem az imént. Emlékszel talán, hogy úgy terveztem, a jövő héten északra autózunk, és hozzá is elmegyünk látogatóba.

Cassie pontosan emlékezett rá. Portiának is elmesélte, hogy anyukájával északra fognak autókázni a tengermelléken, mire a lány fölényesen ráförmedt, hogy azt errefelé senki sem nevezi "tengermelléknek". Bostontól lefelé Cape Codig déli part, Bostontól felfelé New Hampshire-ig északi part, aki Maine-be megy, az "arra keletnek" tart, és különben is, hol lakik egyáltalán a nagymamája? Cassie erre nem tudott válaszolni, mert az édesanyja sohasem árulta el neki a város nevét.

- Igen mondta -, emlékszem.
- Szóval a nagyanyád hívott az előbb. Öreg már, Cassie, és nincs jól. Nem tudtam, hogy ilyen rossz a helyzet.
- Jaj, anyu, sajnálom! Cassie sohasem találkozott a nagyanyjával, képet sem látott róla soha, de attól még rémesen érezte magát. Az édesanyja és a nagymamája között évekkel korábban megromlott a viszony, és nem sokat javult azóta, hogy Cassie világra jött. Akkor hidegültek el, amikor az anyukája elköltözött otthonról, de ennél többet az asszony nem árult el a lányának. Az elmúlt évek során azonban váltottak néhány levelet, és Cassie azt gondolta, hogy a szívük mélyén még mindig szeretik egymást. Legalábbis remélte, hogy így van, és alig várta már a személyes találkozást a nagymamájával. Nagyon sajnálom, anyu bizonygatta. Rendbe fog jönni?
- Nem tudom. Egyedül van abban a nagy házban, és magányos... Ráadásul a visszerei miatt néha már alig bír mozogni. A napsütés árnyék és fény sávjait húzva hullott édesanyja arcára. Az asszony halkan, de kissé mesterkélten beszélt, mintha nehezen tudott volna úrrá lenni valamiféle erős érzelmen. Cassie, nagyanyádnak meg nekem akadtak nézeteltéréseink, de még mindig egy család vagyunk, és rajtunk kívül senkije sincs. Ideje kibékülnöm vele.

Az édesanyja még sohasem beszélt ilyen nyíltan az elhidegülésükről.

- Min vesztetek össze, anyu?
- Most már nem számít. Azt akarta, hogy... olyan utat kövessek, amelyre nekem eszem ágában sem volt rálépni. Anyám akkor azt gondolta, hogy helyesen cselekszik... Most viszont egyedül van, és segítségre volna szüksége.

Cassie szívét elöntötte a jeges rémület. Aggódott a nagymamájáért, akivel még sohasem találkozott... de valami más is megijesztette. Édesanyja arckifejezése keltett benne félelmet, mert az asszony úgy festett, mint aki rossz hírt készül közölni, és nehezen találja a szavakat.

- Cassie, sokat gondolkodtam, de csak egyetlen dolgot tehetünk. Nagyon sajnálom, mert fenekestül felforgatja az életedet, és nagyon nehéz lesz neked... De fiatal vagy. Majd alkalmazkodsz. Tudom, hogy menni fog.

Cassie pánikba esett.

- Anyu, semmi baj mondta gyorsan. Te csak maradj itt, és tedd, amit tenned kell! Én egyedül is fel tudok készülni a sulira. Könnyű lesz; majd Beth meg Mrs. Freeman segít... Cassie anyja a fejét csóválta, és a lány hirtelen úgy érezte, muszáj folytatnia, mindent elhadart szavai alá kell temetnie: Nem is szükséges nekem olyan sok új ruha az iskolakezdéshez...
- Cassie, ne haragudj rám! Muszáj, hogy megpróbáld megérteni, édesem, felnőttként kell viselkedned. Tudom, hogy szörnyen hiányozni fognak a barátaid. De mindkettőnknek meg kell próbálnunk a lehető legjobban boldogulni ebben a helyzetben. Anyja az ablakra szegezte a szemét, mintha képtelen volna Cassie arcába nézni.

A lány teljesen megdermedt.

- Anyu, mit akarsz mondani?
- Azt mondom, hogy nem megyünk többé haza, legalábbis Resedába nem térünk vissza. Haza fogunk menni, csakhogy az én gyermekkori otthonomba, és beköltözünk nagyanyádhoz. Szüksége van ránk. Itt maradunk.

Cassie nem érzett mást, csak kábult zsibbadtságot. Csupán annyit bírt kinyögni ostobán, mintha bármi jelentősége volna:

- Pontosan hol "itt"? Hol lakik a nagymama?

Édesanyja akkor visszafordult az ablaktól. Szeme nagyobbnak és sötétebbnek tűnt, mint amilyennek Cassie valaha látta.

- New Salemben - felelte halkan. - Egy New Salem nevű városban él.

Órákkal később Cassie még az ablak mellett ült, és bambán meredt kifelé. Agya tehetetlen, végtelen köröket rótt.

Itt kell maradnia... New Englandben kell maradnia...

Mintha áram sújtotta volna. A fiú! Tudtam, hogy viszontlátom még!

- jelentette ki egy hang a lelke mélyén, boldogan. Ám ez csak egyet-

len hang volt a sok-sok közül, amelyek mind egyszerre beszéltek hozzá.

Itt kell maradnod. Nem mehetsz haza. Ugyan mit számít, hogy az a srác itt él valahol, a New England-i Massachusettsben? Nem tudod a nevét, sem azt, hol lakik. Sohasem találod meg.

Mégis van rá esély - gondolta Cassie elkeseredetten. S a szíve legmélyén rejtőző hang, amely az imént olyan boldog volt, most azt suttogta: *Nem csupán esély van rá. Ez a sorsod.*

Még hogy a sorsod! - gúnyolódott a többi hang. - Ne legyél nevetséges! Az a sorsod, hogy New Englandben járd ki a tizenegyedik osztályt, semmi több. Itt, ahol nem ismersz az égvilágon senkit. Ahol egyedül leszel.

Egyedül, egyedül, egyedül - helyeselt az összes többi hang.

Elnyomták a lelke mélyéről szóló hitet, és az el is halt. Cassie érezte, tovaszáll minden reménye, hogy viszontláthatja még a vörös hajú srácot. Nem maradt más, csak a kétségbeesés.

Még az otthoni barátaimtól sem búcsúzhatom el - gondolta. Könyörgött az anyjának, hadd mehessen vissza, csupán annyi időre, amíg mindenkitől elköszön. Az asszony azonban erősködött, hogy arra már nincs sem idő, sem pénz. A repülőjegyüket visszaváltják. Cassie édesanyjának egyik barátnője minden holmijukat utánuk küldi a nagymama házába.

- Ha visszamennél - mondta Mrs. Blake szelíden -, csak még nehezebb lenne eljönnöd. Így legalább máris megvolt az elszakadás. A barátaidat pedig jövő nyáron viszontláthatod.

Jövő nyáron? A jövő nyár mintha százévnyire lett volna. Cassie a barátaira gondolt: a jólelkű Bethre, a csendes Cloverre és a szellemes Miriamre. A szégyenlős és örök álmodozó Cassie tette teljessé a kis csapatot. Igaz, nem tartoztak a menő diákok közé, de jókat mulattak együtt, és összetartottak az általános iskola óta. Hogy fog nélkülük boldogulni jövő nyárig?

Édesanyja azonban olyan halkan és zaklatottan beszélt, tekintete olyan homályosan és szórakozottan vándorolt szerte a szobában, hogy Cassie-nek egyszerűen nem volt szíve úgy szónokolni és háborogni, ahogy szeretett volna.

Sőt, egy pillanatra Cassie nem is szeretett volna mást, mint odamenni az édesanyjához, a karjába zárni és nyugtatgatni az asszonyt, hogy nem lesz semmi baj. Mégis képtelen volt rá. Visszatartotta a neheztelés, amely úgy izzott a mellkasában, akár egy kis darabka forró szén. Bármennyire is aggódott az anyukája, nem neki kellett szembenéznie azzal, hogy egy idegen, új iskolába kerül, az otthonától ötezer kilométerre fekvő államban.

Hanem a lányának. Új folyosók, új szekrények, új osztálytermek, új padok - gondolta Cassie. - Új arcok, az általános óta ismert barátok helyett. Jaj, nem lehet igaz!

Cassie aznap délután nem üvöltött az édesanyjával, de nem is ölelte meg. Csak némán elfordult tőle, az ablak felé, és azóta is ott üldögélt, miközben lassan kihunyt a fény, az ég pedig először lazacszínű, azután lila, végül fekete lett.

Sok idő telt el, mire Cassie végre ágyba bújt. Akkor döbbent rá, hogy el is feledkezett a szerencsét hozó kalcedonról. Kinyújtotta a kezét, elvette a követ az éjjeliszekrényről, és sietve a párnája alá csúsztatta

Portia abban a pillanatban állított be, amikor Cassie és az anyukája a bérelt autóba pakolta a holmijukat.

- Máris hazamentek? - csodálkozott a lány.

Cassie még egyszer, utoljára jól lenyomta az egyik vászontáskát, hogy végre beférjen a csomagtartóba. Most döbbent rá, mennyire nem szeretné, ha Portia hírét venné, hogy mégis New Englandben marad. Nem bírta volna ki, ha a lány tudomást szerez a balsorsáról; Portia ezzel mintegy diadalt aratott volna fölötte.

Amikor felpillantott, görcsös erővel igyekezett arcára erőltetni egy derűs mosolyt.

- Igen felelte, gyors pillantást vetve édesanyjára, aki éppen a vezetőülés felőli oldalon hajolt be az autóba, és a hátsó ülésen rendezgetett valamit.
  - Azt hittem, a jövő hét végéig maradtok.
- Meggondoltuk magunkat. A lány akkor Portia mogyoróbarna szemébe nézett, és megdöbbenve látta, milyen rideg a tekintete.

- De nagyon jól éreztem itt magam! Remek nyaralás volt - tette hozzá Cassie kapkodva és bután.

Portia megrázta a fejét, félrelökve a homlokába hulló, szalmasárga tincseket.

- Talán jobb lesz, ha mostantól nyugaton maradsz - mondta. - Errefelé nem szívleljük a hazugokat.

Cassie kinyitotta a száját, azután visszacsukta, jól elpirult. Ezek szerint kiderült, hogy átverte a fiúkat a tengerparton. Ez volt a megfelelő pillanat, hogy elsüsse az esténként kitalált elképesztően szellemes megjegyzések egyikét Portia rovására - és most persze egyetlen szót sem bírt kinyögni. Összeszorította a száját.

- Jó utat! búcsúzott végül Portia, és egy utolsó rideg pillantást vetve rá, elfordult.
- Portia! Cassie gyomra görcsbe rándult a feszültségtől, a feszengéstől és a dühtől, de nem hagyhatta elúszni ezt az esélyt. Mielőtt elmegyek, elárulnál nekem valamit?
  - Mit?
- Most már úgysem számít... és tudni szerettem volna... csak kíváncsi voltam... hogy nem tudod-e a nevét.
  - Kinek a nevét?

Cassie érezte, hogy ismét vér tolul az arcába, de megmakacsolta magát.

- A vörös hajú srácét. Akit a parton láttunk.

A mogyoróbarna szempárban nyoma sem volt habozásnak. Egyenesen Cassie szemébe mélyedt, pupillái utálatos kis pontokká húzódtak össze. A lány tekintetét látva Cassie tudta, hogy nincs remény.

Igaza volt.

- Miféle vörös hajú srác a parton? - kérdezte Portia nyomatékosan és higgadtan, majd sarkon fordult, és távozott. Cassie ezúttal nem tartóztatta.

Zöld. Cassie-t legjobban a sok zöld nyűgözte le, amint elindultak Cape Codtól észak felé. Az autópálya mindkét oldalán erdő burjánzott. Kaliforniában egy nemzeti parkba kellett mennie az embernek, hogy ilyen magas fákat lásson.

- Az ott mind cukorjuhar - magyarázta az édesanyja erőltetett vidámsággal, miközben Cassie kissé oldalra fordította a fejét, egy különösen szép facsoportot szemlélve. - Azok az alacsonyabbak pedig vörös juharok. Ősszel vörösre színeződik a levelük: gyönyörű, izzó vörösre, akár a naplemente. Majd meglátod te is!

Cassie nem felelt. Nem akarta ősszel látni a fákat, mert akkor már nem akart itt lenni.

Áthajtottak Bostonon, továbbautóztak észak felé a tengermelléken - az északi parton, helyesbített magában indulatosan Cassie -, és a lány figyelte a mellettük sorra elsuhanó idilli kisvárosokat, kikötőket, sziklás tengerpartokat. Gyanította, hogy a látványosabb útvonalon haladnak, és forrt benne a bosszúság. Miért nem mennek oda minél gyorsabban, hogy végre túl legyenek az utazáson?

- Nincs rövidebb út? - kérdezte, majd a kesztyűtartót kinyitva elővette a kölcsönzött autóhoz kapott térképet. - Miért nem megyünk inkább az 1-es autópályán? Vagy a 95-ös gyorsforgalmin?

Anyja az úton tartotta a szemét.

- Nagyon régen volt már, hogy errefelé autóztam, Cassie. Csak ezt az utat ismerem.
- De ha itt lehajtasz, akkor átvághatunk Salemen... Cassie figyelte, amint elhúznak a lehajtó mellett. Jó, akkor nem mondta. Egész Massachusettsben Salem volt az egyetlen hely, amely kicsit is felkeltette Cassie érdeklődését. Hátborzongató története illett jelenlegi hangulatához. Salemben égették meg a boszorkányokat, ugye? kérdezte. New Salem is innen kapta a nevét? Ott is boszorkányokat égettek?
- Senkit sem égettek meg; az elítélteket felakasztották. Egyébként pedig nem is voltak boszorkányok. Csupán ártatlan emberek, akiket nem szíveltek a szomszédaik. Anyja hangja fáradtan ugyan, de türelmesen csengett. Salem gyakori városnév volt a gyarmati időkben; a "Jeruzsálem" névből ered.

Cassie szeme előtt elhomályosult a térkép.

- Hol van egyáltalán ez a város? Nincs is feltüntetve háborgott. Rövid csend támadt, mielőtt az édesanyja válaszolt volna.
- Kisváros, a legtöbb térképen nem szerepel. Igazság szerint egy szigeten található.

- Egy szigeten?
- Ne aggódj! Híd köti össze a szárazfölddel.

Cassie azonban már csakis egy dologra tudott gondolni: sziget. Szigeten fogok élni. Egy olyan városban, amely rajta sincs a térképen.

 $\sim$

Az úton nem volt jelzőtábla. Mrs. Blake rákanyarodott, majd áthajtott a hídon, azzal meg is érkeztek a szigetre. Cassie apró földterületre számított, így hát rögtön jobb kedvre derült, amikor meglátta, hogy a sziget igencsak nagy. Nemcsak turistacsalogató boltocskák, hanem rendes üzletek is sorakoztak azon a részen, amelyet Cassie a városközpontnak vélt. Észrevett egy kávézót és egy palacsintázót, utóbbin transzparens hirdette: MA NYITUNK! Az épület előtt palacsintának öltözve táncikált valaki.

Cassie érezte, hogy kissé enyhül a gyomorgörcse. Egy város, ahol táncoló palacsinta is van, csak nem lehet olyan rossz. Nem igaz?

Édesanyja azonban elkanyarodott egy másik útra, amely egy emelkedőre vezetett fel, és amint maguk mögött hagyták a várost, egyre kihaltabb lett a környék.

Cassie rádöbbent, hogy a sziget legmagasabb pontja felé tartanak. Már látta is: a szirt tetején házak álltak, a nap vörös fénnyel csillant meg az ablakaikon. A lány figyelte az egyre közeledő épületeket, eleinte szorongva, azután gondterhelten, végül undorodó rémülettel.

Mert minden ház vén volt. Ijesztően vén, nem csupán régies vagy bájosan avult, hanem ódon. Bár egyes épületek egészen jó állapotban voltak, mások úgy festettek, mintha bármelyik percben pozdorjává omolhatnának össze.

Könyörgöm, legyen ez! - fohászkodott magában Cassie, egy szép, sárga házra meredve, amelynek több tornyocskája és kiugró ablakfülkéje is volt. Édesanyja azonban lassítás nélkül elhajtott mellette. Ahogyan a következő, és az utána következő mellett is.

Végül már csak egyetlen ház maradt, az utolsó épület a szirten, az autó pedig egyenesen feléje tartott. Cassie csüggedten bámulta, amint közeledtek. A ház olyan alakú volt, akár egy vastag, fejjel lefelé álló

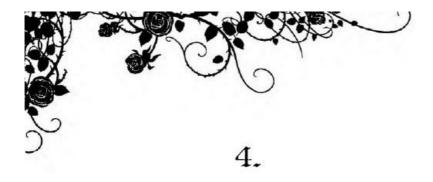
T betű, egyik szárnya az útra nézett, a másik hátrafelé nyúlt. Amikor megkerülték, Cassie látta, hogy a hátsó szárny egyáltalán nem hasonlít az elülsőre. Meredeken lejtő teteje volt, és kicsiny, szabálytalan közönként elhelyezkedő, rombusz alakú ablakai. Még csak ki sem volt festve, a falakat viharvert, szürke deszka borította.

Az elülső szárnyat kifestették... réges-régen. Ami megmaradt a festékből, az csíkokban mállott le a falakról. A két kémény omladozónak, ingatagnak tűnt, a palatető pedig láthatóan megroggyant. Ezen az oldalon szép rendesen sorakoztak az ablakok, viszont úgy tűnt, mintha évek óta nem tisztították volna meg őket.

Cassie szótlanul bámult. Soha életében nem látott még ennél nyomasztóbb házat. Nem létezik, hogy itt kelljen élnie!

- Nos - szólalt meg az anyukája, erőltetett vidámsággal, amint ráfordult a kaviccsal felszórt behajtóra -, megjöttünk. Íme a ház, ahol felnőttem. Hazaértünk.

Cassie nem bírt megszólalni. Egyre csak gyűlt benne a borzalom, a düh és a sértődöttség együttese, mígnem már attól tartott, menten szétrobban.

desanyja továbbra is azon a hamisan derűs hangon csevegett, Cassie azonban a szavaknak csupán egy töredékét hallotta.

- ...az eredeti szárny még a függetlenségi háború előtt épült... másfél emelet... az elülső szárny háború utáni, György korabeli...

S így tovább. Cassie kinyitotta a kocsiajtót, végre teljesen belátta a házat. Minél többet látott belőle, annál rémesebbnek látszott.

Anyukája éppen a bejárati ajtó fölötti szemöldökfáról magyarázott valamit, úgy hadart, hogy alig vett levegőt:

- ...szögletes, nem íves vagy legyezőszerű, az a stílus csak később vált...
- Utálom! kiáltott fel Cassie, a környék csendjében túlságosan, ijesztően hangosnak tűnt a keserű kitörése. Ám korántsem a szemöldökfára gondolt, bármi legyen is az. Utálom! kiáltotta ismét hevesen. Mögötte álló édesanyja nem felelt, de Cassie nem fordult feléje; a házra meredt, a mocskos ablakokra, a megroggyant ereszre meg az egész rémes, borzalmas, nagy darab, sivár hodályra, és egész testében megreszketett. Ez a legrondább építmény, amit életemben láttam, és utálom! Haza akarok menni. Haza akarok menni!

Megfordult, észrevette anyukája sápadt arcát, lesújtott tekintetét, és elsírta magát.

- Jaj, Cassie! - Mrs. Blake feléje nyújtotta kezét az autó tetején. - Cassie, édesem! - Az asszony szemében is könnyek csillogtak, és a lány döbbenten figyelte, milyen arckifejezéssel méregeti a házat. Arca a Cassie érzéseivel tökéletesen megegyező félelemről és gyűlöletről árulkodott. - Cassie, édesem, figyelj! - kérte. - Ha tényleg nem akarsz itt maradni...

Elhallgatott. A lány még mindig sírt, ám akkor neszt hallott a háta mögül. Megperdülve észrevette, hogy a bejárati ajtó kinyílt. Egy ősz öregasszony állt a küszöbön, botra támaszkodva.

Cassie visszafordult.

- Anyu? - szólt esdeklően.

Édesanyja az ajtóra meredt. Lassan úrrá lett rajta a bágyadt beletörődés. Mire megint a lányához szólt, hangjába visszatért a merev, hamisan derűs színezet.

- Ő a nagymamád, drágám mondta. Ne várakoztassuk meg!
- Anyu... suttogta Cassie. Kétségbeesett könyörgés volt. Édesanyja tekintete azonban üres és üveges lett.
  - Gyere, Cassie! sürgette.

A lánynak az a vad ötlete támadt, hogy beugrik a kocsiba, és bezárkózik, amíg valaki a megmentésére nem siet. Ám végül mintha őt is utolérte volna a súlyos kimerültség, amely az édesanyján is erőt vett. Most már itt voltak. Nem volt mit tenni. Cassie becsukta a kocsiajtót, és némán követte az anyját a házhoz.

Az ajtóban álló asszony öreg volt. Olyan vénséges, hogy akár Cassie dédnagymamája is lehetett volna. A lány megpróbált némi hasonlóságot felfedezni az anyukája és az öregasszony között, de hiába.

- Cassie, ő itt a nagymamád.

A lánynak sikerült motyognia valamit. A botra támaszkodó öregasszony feléjük lépett, mélyen ülő szemét Cassie arcára szegezte.

Abban a pillanatban bizarr gondolat futott át a lány agyán: *Be fog dugni a kemencébe!* A vénasszony azonban átkarolta, meglepően erősen. Cassie önkéntelenül is felemelte a karját, hogy viszonozza az ölelést.

A nagymamája elengedte, hátrahúzódott, hogy szemügyre vegye.

- Cassie! Végre! Ennyi év után... Cassie feszengett, miközben az öregasszony egyre csak bámulta, mintha heves aggodalom és szorongó remény elegye áradt volna a tekintetéből. Végre suttogta ismét, mintegy saját magának.
- Örülök, hogy látlak, anya szólalt meg Cassie édesanyja halkan és illedelmesen, elvonva a lányról az izzó, öreg szempár pillantását.

- Alexandra! Jaj, édesem, milyen régen nem láttalak! - A két nő összeölelkezett, ám továbbra is érezni lehetett közöttük a feszültséget. - Na de mit álldogálunk idekint? Gyertek be, gyertek csak be! - szólt a nagymama, a szemét törölgetve. - Sajnos elég ramaty állapotban van ez a vén házikó, de nektek a legjobb szobákat szánom. Hadd lássa először Cassie az övét!

A naplemente halványodó, vörös fényében a ház belső tere barlangszerűnek és sötétnek hatott. Tényleg silányul nézett ki minden, a székek kopott huzatától a fenyőpadlóra terített, elnyűtt perzsaszőnyegig.

Felmentek a lépcsőn - lassan, Cassie nagymamája a korlátra támaszkodva -, majd végig egy hosszú folyosón. Cassie edzőcipője alatt nyikorgott a régi padlódeszka, a magas falikarok pedig nyugtalanítóan villództak, miközben elhaladtak mellettük. *Egyikünknél gyertyatartónak is kellene lennie* - gondolta Cassie. Az sem lepte volna meg, ha Lurch, az inas, vagy éppen Hogyishívják kuzin jön velük szembe a folyosón.

- Ezeket a lámpákat a nagyapád kötötte be - mondta mentegetőzve a nagymamája. - Ragaszkodott hozzá, hogy maga csinálja meg. Ez itt a te szobád, Cassie. Remélem tetszik.

A lány érezte, hogy elkerekedik a szeme, amikor a nagymamája kinyitotta az ajtót. A hálószoba úgy festett, mintha múzeumba léptek volna be. A baldachinos ágy négy oldalán, sőt fölötte is virágmintás, halvány rózsaszín anyag terült el. A magas, faragott hátú székeket a baldachinhoz illő, rózsaszín huzattal vonták be. A kandalló párkányán egy ón gyertyatartó és egy porcelánóra díszelgett, a helyiségben nagydarab, fényesre lakkozott bútorok álltak. Csodaszép szoba volt, de olyan előkelő...

- Ide bepakolhatod a ruháidat, ez a komód tömör mahagóni - magyarázta Cassie nagymamája. - Úgynevezett hasas stílusban készült, méghozzá itt, Massachusettsben... Nincs még egy hely a gyarmatokon, ahol ilyet készítettek volna.

A gyarmatokon? - döbbent meg Cassie, és a komód tetejét díszítő csigavonalra meredt.

- Ez itt a fésülködőasztalod, ez pedig a ruhásszekrényed... Kinéztél már az ablakokon? Gondoltam, örülnél a sarokszobának, mert innen délre és keletre egyaránt kiláthatsz.

Cassie kipillantott. Az egyik ablakon át az utat látta. A másik az óceánra nézett. A víz mogorva ólomszürkének tűnt a sötétedő égbolt alatt, tökéletesen illett a lány hangulatához.

- Most magadra hagyunk, hogy szokhasd az új szobád - mondta Cassie nagymamája. - Alexandra, neked a zöld szobát szántam a folyosó túlsó végén...

Cassie vállát gyorsan, szinte félénken szorította meg az anyukája. Azután a lány magára maradt. Egyedül hagyták a hatalmas, nyamvadt bútordarabokkal, a hideg kandallóval és a vastag drapériával. Cassie óvatosan letelepedett az egyik székre, mert az ágyra félt leülni.

Otthoni szobájára gondolt, fehér, préseltfa bútoraira, *Az Operaház fantomja* poszterére, az új CD-lejátszójára, amelyet a gyerekcsőszködéssel keresett pénzéből vett. A könyvespolcát halványkékre festette, azon díszelgett gyönyörű egyszarvúgyűjteménye is. Cassie mindenféle egyszarvút gyűjtött, ami csak létezik: legyen plüssből, üvegből, kerámiából vagy ónból. Odahaza Clover egyszer azt mondta, hogy Cassie is olyan, mint egy egyszarvú: kék szemű, félénk és mindenkitől különbözik. Most mintha mindez egy másik élethez tartozott volna.

A lány nem is tudta, meddig üldögélt ott, ám valamivel később a kezében találta a kalcedont. Nyilván elővette a zsebéből, és most a markában szorongatta.

Ha valaha bajba kerülsz vagy veszély fenyeget - jutott eszébe, és elöntötte a sóvárgás. Rögtön utána pedig a düh. Ne légy ostoba! - förmedt magára. - Nem is vagy veszélyben. Egy kavics nem fog segíteni rajtad. Rátört a késztetés, hogy elhajítsa a követ, mégis az arcához dörgölte, érezte a kristályok hűvös, csipkézett, tompára koptatott felületét. Felidézte a fiú érintését: milyen gyengéd volt, egyenesen a lelkéig hatolt. Merészen az ajkához dörzsölte a kristályt, és egyszeriben mindenhol lüktetni kezdett a bőre, ahol a fiú hozzáért. A kezén, amelyet a srác megérintett... Cassie még mindig a tenyerén érezte ujjainak lenyomatát. A csuklóján... A lány érezte, ahogyan a hűvös

ujjhegyek cirógatják, libabőrössé teszik. S a kézfején... Cassie lehunyta a szemét, elakadt a lélegzete, amikor eszébe jutott a kézcsók. Elmerengett, vajon milyen érzés lett volna, ha a fiú ajka ott csókolja, ahol a kristály most éppen hozzáért. Hátradöntötte a fejét, elvette a hűvös követ a szájától, végighúzta a nyakán, egészen a szegycsont feletti kis bemélyedésig, ahol a pulzusa lüktetett. Szinte érezte, amint a fiú csókolgatja, úgy, ahogyan még egy fiú sem csókolta; csaknem valóságnak tűnt, hogy a kő helyett a fiú ajka ér hozzá. Hagynám, hogy így csókolj - gondolta magában -, pedig ezt senki másnak nem hagynám... Benned bíznék...

A fiú azonban elhagyta. Cassie hirtelen, döbbenten emlékezett viszsza. A fiú elment, otthagyta, akárcsak a másik férfi, aki fontos szerepet töltött be Cassie életében.

Cassie ritkán gondolt az édesapjára. Ritkán engedte meg magának, hogy gondoljon rá. A férfi akkor ment el, amikor még kislány volt, otthagyta Cassie-t és az anyukáját, nélküle kellett boldogulniuk. Cassie édesanyja azt szokta mondani másoknak, hogy a férfi meghalt, de a lánynak bevallotta az igazat: az apuka egyszerűen lelépett. Mostanra talán tényleg meghalt, vagy azóta másik családja, másik lánya lett. Cassie és az anyja sohasem fogják megtudni, mi lett vele. Habár az édesanyja nem említette a férfit, hacsak nem kérdezte róla valaki, Cassie tudta, hogy az apja összetörte az asszony szívét.

A férfiak mindig lelépnek - gondolta Cassie; fojtogatta a sírás. - Mindketten elhagytak. Most egyedül maradtam... itt. Bárcsak volna valaki más, akivel beszélgethetnék... egy húg, vagy akárki...

Továbbra sem nyitotta ki a szemét, a kristályt markoló keze az ölébe hullott. Teljesen kimerítették a heves érzelmek, a székből sem bírt feltápászkodni, hogy elbotorkáljon az ágyig. Csak üldögélt a széken, merengett a magányos félhomályban, amíg légzése le nem lassult, és végül álomba nem szenderült.

Cassie aznap éjjel furcsa álmot látott - vagy talán nem is álom volt. Azt álmodta, hogy édesanyja és nagymamája belép a szobájába, nesztelenül, mintha a padló fölött lebegnének. Álmában észrevette őket, de nem bírt megmozdulni, miközben felemelték a székből, le-

vették a felsőruháját, és ágyba dugták. Azután csak álltak az ágya mellett, és lenéztek rá. Anyukája tekintete furcsa, sötét és megfejthetetlen volt.

- Kis Cassie sóhajtott a nagymamája. Végre! De milyen kár...
- Csitt! szólt az anyja élesen. Még felébred.

Nagymamája ismét sóhajtott.

- De tudod, hogy így kell lennie...
- Tudom felelte az anyukája színtelen és beletörődő hangon. Tudom, hogy a végzet elől nem lehet menekülni. Meg sem kellett volna próbálnom.

Én is ezt gondoltam - döbbent rá Cassie, amikor az álom szertefoszlott. - A végzet elől nem lehet menekülni. Halványan látta, ahogyan anyukája és nagymamája az ajtó felé indul, és még hallotta a suttogásukat. A szavakat azonban nem tudta kivenni, csupán egyetlen susogó szó ért el hozzá:

- …áldozat…

Nem tudta, melyikük ejtette ki a száján, de sokáig visszhangzott az elméjében. Amint a sötétség lassacskán körbevonta, egyre csak ezt hallotta. *Áldozat... áldozat... áldozat...*

Másnap reggel ébredt fel. A baldachinos ágyban feküdt, a keletre néző ablakon besütött a nap. A rózsaszín szoba úgy festett, akár a fény felé tartott rózsaszirom. Élénk és csillogó lett az egész helyiség. Odakint valahol egy madár dalolt.

Cassie felült. Zavarosan emlékezett valamiféle álomra, de csak halványan, homályosan. Eldugult az orra - valószínűleg a sok sírástól és kissé szédült, de nem volt igazán rosszul. Olyan érzés töltötte el, mint amikor betegség vagy zaklatottság után az ember végre mélyen, nyugodtan kialussza magát: furcsán kába, de békés. A vihar utáni csend.

Felöltözött. Éppen elhagyta volna a szobát, amikor észrevette a szerencsehozó kalcedont a földön, és zsebre dugta.

Úgy tűnt, a többiek még nincsenek ébren. A hosszú folyosó a nappali fényben is sötét és hűvös volt, csak a két végén nyíló ablakokon áramlott be a világosság. Miközben végigment a folyosón, Cassie

azon kapta magát, hogy reszket, és a falikarok halvány fényű villanykörtéi úgy villództak, mintha együttérzésüket akarták volna kifejezni.

A földszinten világosabb volt. Olyan sok helyiség akadt azonban, hogy amikor Cassie megpróbálta bejárni a házat, hamar eltévedt. Végül az előszobában kötött ki, és úgy döntött, hogy kimegy a szabadba.

El sem töprengett a döntésén: azt gondolta, csak látni szeretné a környéket. Végigment a hosszú, keskeny földúton, sorra elhaladt a házak mellett. Ilyen korán senki sem járt odakint. Eljutott egészen a szép, sárga, tornyos házig.

Az egyik torony tetején szikrázott az ablak.

Cassie megbámulta, eltűnődött, vajon mitől csillog, ám akkor mozgást vett észre az egyik földszinti, hozzá sokkal közelebbi ablak mögött. Könyvtár vagy dolgozószoba lehetett, és egy lány állt benne. Magas, karcsú lány volt, elképesztően hosszú hajzuhataggal, amely eltakarta az arcát, miközben az ablak előtti íróasztal fölé hajolt. Az a haj! Cassie le sem bírta venni róla a szemét. Olyan volt, akár az egybefont hold- és napfény... ráadásul nem tűnt festettnek. Sötét hajtőnek nyoma sem volt. Cassie még életében nem látott ilyen gyönyörű hajat.

Rém közel voltak egymáshoz: Cassie az ablak alatti sövény előtt állt, a lány az üveg túloldalán, feléje fordulva, lehajtott fejjel. Cassie kíváncsian figyelte, mivel foglalatoskodik a lány az asztalnál. Kecsesen járt a keze, egy mozsárral és törővel zúzott össze valamit. Talán fűszereket? Bármit is aprított, karcsú és szép keze fürge, gyakorlott mozdulatokkal járt.

Cassie-nek furcsa érzése támadt... *Bárcsak felnézne!* - gondolta. - *Bárcsak kinézne az ablakon! Ha kipillantana rajta, akkor... történne valami*. Cassie azt nem tudta, mi történne, de felállt a hátán a szőr. Erős kötődést érzett a lányhoz, szinte... rokonságot. Bárcsak felnézne...

Kiálthatna. Vagy meg is dobhatná valamivel az ablakot. Cassie már éppen egy alkalmas kavicsot keresgélt, amikor ismét mozgásra lett figyelmes. A tündöklő hajú lány elfordult, mintha szólította volna valaki a házban. Cassie megpillantotta szép, bájos arcát, de csupán a

másodperc törtrészére. A lány azután sarkon fordult, és elsietett, haja selyemként lobogott.

Cassie nagyot sóhajtott.

Úgyis butaság lett volna - győzködte magát, miközben visszasétált a házukhoz. Szép is lett volna, ha azzal mutatkozik be egy új szomszédjának, hogy megdobálja kaviccsal! Ennek ellenére borzalmas csalódottság lett úrrá rajta. Úgy érezte, nem lesz még egy lehetősége: soha nem tudja összeszedni a bátorságát, hogy bemutatkozzon a lánynak. Egy ilyen gyönyörű szép teremtésnek nyilván elég barátnője van, semmi szüksége Cassie-re. Sőt, valószínűleg olyan menő körökben forog, hogy Cassie a közelébe sem férkőzhet.

Nagymamája egyszerű, szögletes háza a derűs viktoriánus épülettel összehasonlítva még rémesebbnek tűnt. Cassie vigasztalanul bandukolt ki a szirt szélére, hogy lenézzen az óceánra.

Kék. Olyan élénk szín tárult elé, hogy azt sem tudta, miként írhatná le. Fürkészte a sötét sziklát mosó vizet, és furcsa izgalmat érzett. A szél hátrafújta a haját, figyelte a hullámokon megcsillanó, reggeli napfényt. Megint érezte azt a... rokonságot. Mintha valami a véréhez, a lelke mélyéhez szólt volna. Miért van rá ilyen hatással ez a hely, az a lány? Úgy érezte, hogy mindjárt rájön...

- Cassie!

A lány rémülten pillantott hátra. Nagyanyja a ház régi szárnyának bejáratából szólította.

- Jól vagy? Az isten szerelmére, gyere onnan a peremről!

Cassie lenézett, és azonnal megszédült. Cipője orra szinte lelógott a víz fölé.

- Észre sem vettem, hogy ennyire a szélén vagyok - szabadkozott, és hátralépett.

Nagymamája rámeredt, majd bólintott.

- Na, most már gyere be, készítek neked reggelit! - mondta. - Szereted a palacsintát?

Cassie feszengve bólintott. Halványan derengett neki valami egy álomról, amelyet kissé kínosnak vélt, de ma reggel kétségtelenül jobban érezte magát, mint tegnap este. Bement a házba a nagymamája után, és észrevette, hogy az ajtó sokkal vastagabb és súlyosabb, mint a modern nyílászárók.

- Ez volt az eredeti ház bejárata - magyarázta a nagymamája. Cassie megfigyelte, hogy ma mintha jobban volna az asszony lába. - Különös, hogy egyenesen a konyhába vezet, nem igaz? De azokban az időkben ez volt a szokás. Ülj le szépen, én meg elkészítem a palacsintát!

Cassie döbbenten bámult körbe. Ilyen konyhát még soha életében nem látott. Állt benne gáztűzhely és hűtőszekrény - még egy mikro is akadt az egyik pulton de minden más úgy festett, mintha Cassie egy mozifilmbe csöppent volna. A helyiséget egy hatalmas, nyitott tűzhely uralta, amely mérete alapján gardróbnak is beillett volna, és noha most nem lobogott benne láng, az alján lévő vastag hamuréteg jelezte, hogy be szokták gyújtani. Egy vasrúdról jókora vasüst lógott. A tűzhely fölött szárított virágok és növények csokrai illatoztak.

Ami pedig a tűzhely előtt álló nénit illeti...

Cassie úgy gondolta, egy rendes nagymama pirospozsgás és bűbájos, unokáit is folyton dédelgeti, illetve örömmel ellátja zsebpénzzel. Ez az öregasszony viszont görnyedtnek és ridegnek tűnt, haja ősz volt, arcát nagy bibircsók csúfította el. Cassie azon sem lepődött volna meg túlságosan, ha a nagyanyja a vaskondérhoz lép, és miközben megkavarja, azt motyogja: "Üst buzogjon, forrjon tajtba!"², akárcsak Macbeth boszorkányai.

Amint ez a gondolat átfutott az agyán, rögtön el is pirult szégyenében. Hiszen ez a néni a nagymamád! - rótta meg magát hevesen. - Anyukádon kívül az egyetlen élő rokonod. Nem tehet róla, hogy vén és csúnya. Úgyhogy ne ücsörögj itt szótlanul! Mondj valami kedveset!

- Ó, köszönöm! nyögte ki, amikor a nagyanyja egy tányér gőzölgő palacsintát tett le elé az asztalra. Azután hozzátette: Azok ott szárazvirágok a tűzhely fölött? Jó illatuk van.
- Levendula és izsóp felelte a nagymamája. Ha végeztél az evéssel, szívesen megmutatom neked a kertemet, ha szeretnéd.
  - Nagyon is felelte Cassie őszintén.

Ám amikor a reggeli végeztével a nagymamája kivezette a kertbe, egészen más látvány fogadta, mint amire számított. Volt odakint né-

² W. Shakespeare: *Macbeth* (Szász Károly fordítása).

hány virág, de a "kert" leginkább gyomokból és bokrokból állt: elburjánzott, gondozatlan gyomok és bokrok hosszú soraiból.

- Nahát, milyen... szép - dadogta Cassie. Talán az idős hölgy mégiscsak szenilis. - Milyen szokatlan... növények.

Nagymamája átható, derűs pillantást vetett rá.

- Gyógyfüvek - magyarázta. - Nézd csak, ez itt citromfű. Szagold csak meg!

Cassie elvette és megszagolta a szív alakú levelet, amely fodros volt, akár a menta, csak annál kicsit nagyobb. Olyan illata volt, mint a frissen hámozott citromnak.

- Nagyon kellemes! kiáltott fel meglepetten.
- Ez meg lósóska. Kóstold meg!

Cassie óvatosan megfogta a kicsi, lekerekített levelet és megrágcsálta a végét. Fanyar és üdítő volt az íze.

- Nagyon finom... mint a juhsóska! állapította meg, és felnézett a nagymamájára, aki elmosolyodott. Azok micsodák? kérdezte Cassie újabb falat sóskát majszolva, miközben néhány élénksárga virágra mutatott.
- Ez itt varádics. Ami pedig a margarétára hasonlít, az őszi margitvirág. Annak a levele remekül illik mindenféle salátába.

Cassie egyre kíváncsibb lett.

- És ez mi? mutatott a több bokorra felkapaszkodó, tejfehér virágokra.
- Lonc. Csak azért ültettem, mert jó az illata. A méhek imádják, ahogyan a pillangók is. Tavasszal olyan ez a hely, mint egy főpályaudvar.

Cassie kinyújtotta a kezét, hogy leszakítson egy apró virágokkal teli, illatos szárat, de hirtelen megdermedt.

- Nem baj, ha... Gondoltam, felvinnék pár virágot a szobámba. De csak ha nem gond.
- Jaj, szívecském, szedjél magadnak, amennyit csak akarsz! Azért van.

Igazából nem is vén meg csúnya - gondolta Cassie, miközben szedett egy csokorral a tejfehér virágokból. - Csak egy kicsit... másmilyen. A más még nem feltétlenül rossz.

- Köszönöm... nagyi - mondta kissé félénken, amint visszaértek a házba. Akkor ismét szólásra nyitotta a száját, hogy kifaggassa a mamáját a sárga házról, illetve az ott lakókról.

A nagyanyja azonban felvett valamit a mikro mellől.

- Tessék, Cassie! Ez tegnap jött neked postán. - Két brosúrát nyújtott át a lánynak, az egyiket piros, a másikat fehér papírra nyomtatták.

A New Salem-i Középiskola ismertetője szülőknek és diákoknak - állt az egyiken. A másikon pedig: A New Salem-i Középiskola tanrendje.

Te jó ég! - esett kétségbe Cassie. - Az új suli.

Új folyosók, új szekrények, új osztálytermek, új arcok. A brosúrák között lapult egy papírlap, amelynek tetejére az *Órarend* feliratot nyomtatták nagy betűkkel. Ez alatt szerepelt Cassie neve, valamint az új címe is: New Salem, Varjúrév út 12.

A nagymamája nem olyan vészes, mint gondolta; talán még a házról is kiderülhet, hogy nem is annyira rémes. Na de az új suli? Mégis hogy fogja kibírni a New Salem-i gimit?

zürke kasmírpulcsi avagy kék-fehér kötött kardigán - ez volt a nagy kérdés. Cassie éppen az aranykeretes tükör előtt állt, maga elé tartotta előbb az egyik, azután a másik felsőt. Végül a kék kardigán mellett döntött; a kék volt a kedvenc színe, és szépen kihangsúlyozta a szemét. Úgy tűnt, hogy az ódivatú tükör tetején gubbasztó pufók angyalkák is egyetértenek vele, mert helyeslően mosolyogtak rá

Most, amikor eljött a tanítás első napja, Cassie ráébredt: egészen izgatott. Persze ideges is volt, de nem öntötte el az eszeveszett, kétségbeesett rettegés, amelyre számított. Érdekesnek találta, hogy új iskolába fog járni. Mintha újrakezdhetné az egész életét. Akár egy teljesen új személyiséget is felvehet. Odahaza a barátai valószínűleg úgy jellemezték volna: "kedves, de félénk" vagy "jópofa, de elég csendes". Itt viszont senki sem tudott róla semmit. Talán idén Közvetlen Cassie-ként vagy akár Bulis Cassie-ként ismerik meg. Esetleg még a tündöklő hajú lánynak is elég menő lesz. Cassie szíve hevesebben vert a gondolatra.

Minden az első benyomáson múlt. Életbevágó volt, hogy jól indítson. Cassie felvette a kék kardigánt, és idegesen mérte végig magát a tükörben.

Bárcsak csinosabb frizurát kreálhatott volna magának! A haja lágy volt, kissé hullámos, szép árnyalatú, de Cassie szeretett volna kezdeni vele valamit, hogy igazán lenyűgöző hatást keltsen. Mint a lány azon a hirdetésen - pillantott akkor a fésülködőasztalon heverő, nyitott magazinra. Direkt azért vette a múlt héten, amikor bement kocsi-

val a városba, hogy lássa, milyen az őszi, iskolakezdési divat. Nem sikerült összeszednie a bátorságát, hogy visszamenjen a sárga, viktoriánus házhoz, bár nagyon lassan hajtott el mellette a nagymamája Volkswagen Golfjával, de hiába remélte, hogy sikerül "véletlenül" összetalálkoznia a lánnyal.

Igen, holnap olyan frizurát készít magának, mint amilyen a modellnek van a reklámban.

Amikor már ellépett volna a fésülködőasztaltól, egyszer csak megakadt valamin a szeme a hirdetés melletti oldalon. A magazin horoszkópján. Csillagjegye, a rák, mintha egyenesen őt bámulta volna. Cassie szeme automatikusan az ábrát követő szövegre siklott.

Megint hatalmába kerített téged az a fránya szorongás. Tessék pozitívan gondolkodni! Ha az nem válik be, ne feledd: semmi sem tart örökké. Igyekezz ebben a hónapban kerülni a problémás kapcsolatokat! Van neked elég bajod anélkül is.

A horoszkóp irtó nagy ostobaság - gondolta Cassie, és bosszúsan becsukta a magazint. Anyukája mindig ezt mondogatta, és igaza is volt. "Az a fránya szorongás" - elég valakinek ilyet mondani, és naná, hogy máris szorongani kezd! Nem volt ebben semmi természetfölötti.

Ám ha nem hisz a természetfölöttiben, akkor vajon mit keres a szerencsehozó kalcedon iskolatáskája cipzáras, belső zsebében?

Fogcsikorgatva kivette a követ a hátizsákjából, betette az ékszerdobozába, azután lement a földszintre, hogy elköszönjön.

Az iskola lenyűgöző, kétemeletes, vörös téglás épület volt. Annyira lenyűgöző, hogy miután Cassie leparkolta a Golfot, szinte félt közelebb menni. Több keskeny ösvény is vezetett felfelé a dombra, és a lány végre összeszedte a bátorságát, hogy felkaptasson az egyiken. A dombtetőre érve elszorult a torka, és tátott szájjal bámult.

Te jó ég! Az épület úgy festett akárcsak egy egyetem, vagy ilyesmi. Mint egy műemlék. A homlokzaton az állt nagy betűkkel: NEW SALEM-I KÖZÉPISKOLA, alatta pedig valami címer díszelgett, a következő felirattal: New Salem városa, alapítva 1693-ban. Tényleg ilyen régi ez a város? Háromszáz éves? Odahaza Resedában a legrégibb épületek is legfeljebb ötvenévesek lehettek.

Nem vagyok szégyenlős - hajtogatta Cassie gondolatban, kényszerítve magát, hogy elinduljon előre. - Magabiztos Cassie vagyok.

A következő pillanatban borzasztó hangos motorzúgást hallott, oldalra kapta a fejét, és csak az ösztönének köszönhette, hogy még éppen időben félreugrott, mielőtt elgázolták volna. Dübörgő szívvel a járműre meredt, amely kis híján elütötte. Egy motorkerékpár volt, amely a bicikliúton hajtott az iskolához. Még ennél is megdöbbentőbb volt azonban maga a motoros: egy lány. Szűk, fekete farmert és motorosdzsekit viselt, formás, kisportolt testével igazán keménykötésű csajnak tűnt. Ám miután leparkolta motorját a biciklitárolónál, és megfordult, Cassie meglepetten látta, hogy az arca elragadóan szép. Finom, nőies arc volt, göndör, sötét fürtök szegélyezték, csupán a rajta ülő mogorva, agresszív arckifejezés csúfította el.

- Te meg mit bámulsz? - förmedt hirtelen Cassie-re.

Cassie hirtelen megijedt. Igaz, tényleg megbámulta a lányt, aki most egyenesen feléje lépett, mire Cassie akaratlanul is elhátrált.

- Bocsánat... nem akartam... Próbálta elfordítani tekintetét a motorosról, de nem volt könnyű. A lány szűk, köldökig érő, fekete felsőt viselt a dzsekije alatt, és Cassie egy kis tetoválást pillantott meg az anyag szegélyénél. Egy félholdat ábrázoló tetoválást.
  - Sajnálom szabadkozott Cassie ügyefogyottan.
  - Azt ajánlom is. Tartsd magad távol tőlem! Megértetted?

Hiszen kis híján te gázoltál el engem - háborgott Cassie. Hevesen bólogatott azonban, és legnagyobb megkönnyebbülésére a lány elfordult tőle.

Te jó ég! Ennél borzasztóbban nem is indulhatott volna az első tanítási nap - keseredett el Cassie, miközben szaporán a bejárat felé sietett. Rémesebb perszónával nem is akadhatott volna össze elsőként. Hát, ilyen kezdet után legalább már csakis jobbra fordulhat a nap.

Körülötte sorban üdvözölték egymást a kamaszok, kiabálva köszöntek a barátaiknak; a lányok vihogtak és ölelkeztek, a fiúk bolondoztak. Izgatott nyüzsgés támadt, mintha mindenki ismert volna

mindenkit - Cassie kivételével, aki továbbra is szótlanul álldogált, figyelte a frissen nyírt hajú fiúkat, a vadonatúj ruhákban parádézó lányokat, és érezte a túl sok parfüm meg a fölösleges arcszesz illatát. Még sohasem érezte magát ennyire egyedül.

Menj szépen tovább! - buzdította magát szigorúan. - Ne ácsorogj itt azt a lányt keresve; találd meg inkább az első órád termét! Talán ott akad valaki, aki egyedül van, akivel szóba elegyedhetsz. Ha azt akarod, hogy közvetlennek tartsanak, akkor annak is kell látszanod!

Első órája az irodalomhoz kapcsolódó, választható tantárgy volt: írásművészet. Cassie örült, hogy a nagymamája ezt is felvette neki. Szeretett fogalmazni, a tanrendben pedig az állt, hogy a tárgy keretében a tanulóknak lehetőségük lesz publikálni írásaikat az iskolaújságban vagy a suli irodalmi magazinjában. Cassie régi iskolájában részt vett az újság szerkesztésében; talán itt is esélye nyílik rá.

Persze a tanrendben állt az is, hogy az írásművészet órára már múlt tavasszal jelentkezni kellett volna. Cassie nem egészen értette, hogy a nagymamájának miként sikerült közvetlenül a tanévkezdés előtt beíratnia unokáját erre a tantárgyra. Talán a nagyinak protekciója volt a tantestületnél, vagy valami hasonló.

Könnyen megtalálta az osztálytermet, ahol leült az egyik hátsó padba, hogy ne legyen szem előtt. Lassan megteltek a padok, és úgy tűnt, mindenkinek van kivel beszélgetnie. Cassie-re ügyet sem vetett senki.

A lány vadul firkálni kezdte a füzete borítóját, igyekezett úgy tenni, mintha ez teljesen lekötné, mintha nem ő volna az egyetlen, aki magányosan üldögél az osztályban.

- Te új vagy, ugye?

Az előtte ülő fiú hátrafordult. Mosolya őszintén barátságos volt, ugyanakkor káprázatos is, és Cassie-nek az a határozott érzése támadt, hogy a fiú ezzel tökéletesen tisztában is van. Gesztenyebarna, göndör haja volt, és még ülve is nyilvánvalóan látszott, hogy nagyon magas.

- Új vagy ismételte.
- Igen felelte Cassie, és dühösen hallotta, hogy a hangja remeg. De hát ez a srác olyan jóképű volt... Cassie Blake vagyok. Most költöztem ide Kaliforniából.

- Én Jeffrey Lovejoy vagyok válaszolta a fiú.
- Á! mondta Cassie, igyekezett úgy tenni, mintha már hallott volna róla, mert a srác egyértelműen erre számított.
- A kosárcsapat centere vagyok magyarázta a srác. Egyben a csapatkapitány.
- Hű, milyen szuper! Hű, milyen béna! Ennél muszáj lesz értelmesebben nyilatkoznia. Agyatlan tyúknak hangzik. - Mármint... az biztosan szörnyen érdekes.
- Érdekel a kosárlabda? Esetleg beszélgethetnénk róla valamikor. Cassie egyszeriben mély hálát érzett a fiú iránt, aki ügyet sem vetett habogására és bénázására. Na, jó, a srác talán csak arra vágyott, hogy istenítsék, de ugyan mit számít az? Kedves volt, és Cassie helyzetén rengeteget javíthatott, ha ezzel a fiúval látják a suliban.
- Az szuper lenne lelkendezett, bár örült volna, ha valami más jelző is eszébe jut. Talán... talán ebédnél...

Árnyék vetült rá. Legalábbis így érezte. Mindenesetre hirtelen érzékelte maga mellett valaki jelenlétét, de olyan hévvel, hogy elcsuklott a hangja, és tágra nyílt szemmel nézett fel.

Egy lány állt mellette, a legszebb lány, akit Cassie valaha látott. Igézően gyönyörű volt, termete magas és formás. Hosszú, sűrű, hollófekete haja és fehér bőre volt, csak úgy sugárzott róla a magabiztosság és az erő.

- Szia, Jeffrey! szólalt meg. Hangja lányhoz képest mély volt, búgó, szinte fátyolos.
- Szia, Faye! Jeffrey hangjából észrevehetően hiányzott a lelkesedés. Feszültnek tűnt. Mi van?

A lány Jeffrey fölé hajolt, fél kézzel a széke támlájára támaszkodott. Cassie megérezte parfümjének kábító illatát.

- Nem sokat láttalak a nyáron panaszolta Faye. Merre jártál?
- Nyaralni felelte Jeffrey könnyedén. Mosolya azonban erőltetett volt, és most már egész teste feszültnek látszott.
- Nem volna szabad bujkálnod előlem. Ez csúnya dolog. Faye még közelebb hajolt. Felsője lecsúszott a válláról... méghozzá teljesen, mindkét válláról. Ettől igazán merész lett a dekoltázsa, amely éppen Jeffrey szemmagasságában volt. Cassie tekintete mégis a lány arcára szegeződött. Faye-nek érzéki, telt ajka volt, és tüneményes,

mézszínű szeme. Szinte úgy tűnt, hogy a szempárban különös aranyfény csillog.

- Tudod, a héten vetítenek a Capriban egy új horrorfilmet mondta a fiúnak. Én nagyon szeretem a horrorfilmeket, Jeffrey.
  - Én viszont nem igazán vagyok oda értük felelte a srác.

Faye kuncogott; a hang átható és nyugtalanító volt.

- Talán csak azért, mert még sohasem néztél horrorfilmet a megfelelő lánnyal - búgta. - Szerintem alkalmas körülmények között kifejezetten... kielégítő élmény lehet.

Cassie érezte, hogy feszengve elpirul, bár nem is igazán értette, miért. Jeffrey megnyalta az ajkát, láthatóan felcsigázta az ajánlat, akarata ellenére, de mintha meg is ijedt volna. Úgy festett, akár egy csapdába esett nyúl.

- A hétvégén el akartam vinni Sallyt Gloucesterbe... kezdte feszült hangon.
- Hát, akkor kénytelen leszel megmondani Sallynek, hogy... közbejött valami felelte Faye, aki le sem vette a szemét a fiúról. Szombat este hétkor értem jöhetsz.
  - Faye, én...
  - Ja, és ne késs el, jó? Utálom, ha egy srác nem pontos.

Mind ez idő alatt a fekete hajú lány egyszer sem tekintett Cassie-re. Most viszont, amint felegyenesedett, hogy továbbmenjen, ránézett. Csalafinta és titokzatoskodó pillantást vetett rá, mint aki végig tisztában volt azzal, hogy Cassie hallgatja a beszélgetést, de cseppet sem bánta. Azután visszafordult Jeffreyhez.

- Ja, csak hogy tudd - mondta, fél kézzel közönyösen Cassie felé legyintve, és ezzel felhívva a figyelmet hosszú, vörös körmére -, ő is a Varjúrév úton lakik.

Jeffreynek leesett az álla. Egy pillanatra döbbent és irtózó arckifejezéssel meredt Cassie arcába, majd gyorsan megfordult, és ismét a terem eleje felé bámult. Faye kuncogva sétált el, és leült a leghátsó sorban.

Ez vajon mi volt? - hüledezett Cassie. - Mit számít, hol lakik? A káprázatos mosolyú Jeffreyből most már nem látott mást, csupán merev hátát.

Nem volt ideje tovább tűnődni, mert akkor megszólalt a tanár. Jámbor pasasnak látszott, őszülő szakálla volt és szemüveget viselt. Humphries tanár úrként mutatkozott be.

- Mivel a nyári vakáció alatt bőven volt időtök beszélni, én most arra adok lehetőséget, hogy írjatok - mondta. - Szeretném, ha mindanynyian írnátok egy verset, itt és most, teljesen spontán. Aztán néhányat fel is olvasunk. A vers szólhat akármiről, de ha semmilyen téma nem jut eszetekbe, írjatok az álmaitokról!

Az osztály felnyögött, azután lassan elcsendesedett, amint kezdetét vette a néma agyalás és tollrágás. Cassie azonban dübörgő szívvel hajolt a füzete fölé. Halványan felderengett múlt heti álmának emléke, amikor a nagymamáját és az anyját látta maga fölé hajolni. De most nem akart erről írni. Csakis arról a bizonyos fiúról akart verset írni.

Néhány perc múlva lefirkantotta az első sort. Mire Mr. Humphries szólt, hogy lejárt az idő, Cassie megírt egy verset, és miután elolvasta, kissé elámult az izgalomtól. Jól sikerült... legalábbis ő maga jónak vélte

Mi lesz, ha a tanár felszólítja? Cassie persze nem akarta, hogy felszólítsák, de ha muszáj lesz felolvasnia a versét, talán az egyik osztálytársának tetszeni fog, és ki tudja, óra után akár beszélgethetnének is róla. Az osztálytárs talán a versben szereplő fiúról kérdezi majd, mire Cassie elmesélhetné neki találkozásuk titokzatos és romantikus sztoriját. Talán híre is megy, hogy maga milyen titokzatos és romantikus lány. Talán még a viktoriánus házban lakó lány is hallani fog róla...

Humphries tanár úr megkérdezte, ki szeretné felolvasni a versét. Nem meglepő módon senki sem jelentkezett... míg leghátul magasba nem lendült egy kéz.

A tanár habozott. Cassie megfordult, és észrevette, hogy a felemelt kézen hosszú, vörös körmök rikítanak.

- Faye Chamberlain - szólította fel végül Humphries tanár úr.

A tanári asztal szélének támaszkodott, miközben a magas, bámulatos lány előrement, és odaállt mellé, ám Cassie-nek olyan érzése támadt, hogy ha tehetné, a tanár még messzebb húzódna tőle. A helyi-

ségben szinte tapinthatóvá vált a feszültség, és minden szempár Faye alakjára szegeződött.

A lány hátralökte csodálatos fekete hajzuhatagát, majd vállat vont, amitől felsője még egy kicsit lejjebb csúszott. Felszegte az állát, lustán az osztályra mosolygott, és feltartott egy papírlapot.

- Ez a versem - mondta búgó, bársonyos hangján. - A tűzről szól. Cassie döbbenten pillantott a saját padján fekvő versre. Azután Faye hangja újra magára vonta a figyelmét.

Tűzről álmodom, Nyaldosnak a lángok. Hajam fáklyaként lobog; A testem érted ég. Érints meg, s ujjad hozzám tapad, Fekete pernye von be. De mosolyogva végzed; A tűzben egyesülünk még.

Miközben az egész osztály szájtátva bámulta, Faye előkapott egy gyufát, és valahogyan - bár Cassie nem igazán látta, hogyan - meggyújtotta. A papírhoz érintette, amely rögtön fellobbant. Azután Faye lassan odalépett Jeffrey Lovejoy elé, és lassan meglengette a lángoló papírt az orra előtt.

A közönség hujjogott, füttyögött és a padokat csapkodta. Sok osztálytársuk ijedtnek látszott, de a legtöbb fiú izgatottnak tűnt. Néhány láthatóan azt kívánta, bárcsak nekik is volna bátorságuk ilyesmit művelni.

Többen bekiabáltak:

- Látod, Jeffrey, így jár, aki túl jóképű!
- Csapj le rá, haver!
- Vigyázz, Jeff, ezt Sally is megtudja!

Jeffrey mozdulatlanul ült a helyén, és lassan elvörösödött a tarkója.

Amikor a láng már majdnem az ujjait nyaldosta, Faye elvonult a fiú elől, majd a tanári asztal melletti fém szemetesvödörbe ejtette az égő lapot. Humphries tanár úrnak a szeme sem rebbent, amint a szemetesben fellobbant a tűz; ezzel kivívta Cassie csodálatát.

- Köszönöm, Faye - mondta a férfi higgadtan. - Azt hiszem, aminek az osztállyal imént tanúi voltunk, azt nyugodtan nevezhetjük... performansznak. Holnap inkább a hagyományos költészettel foglalkozunk. Az órának vége!

Faye kisétált az ajtón. Egy pillanatra mindenki megdermedt; azután mintha egyszerre lökte volna ki őket egy rugó, az egész osztály kitódult a teremből. Jeffrey felkapta a füzetét, és gyorsan elhúzott.

Cassie lenézett a költeményére. Tűz. Faye és ő ugyanarról a témáról írtak verset...

Hirtelen kitépte a lapot, gombóccá gyűrte, és bevágta a táskájába. Ennyit az álmáról, hogy titokzatos és romantikus lesz. Egy ilyen lánnyal a suliban Cassie-t mégis ki venné észre?

Ugyanakkor mintha mindannyian félnének Faye-től - gondolta Cassie. - Még a tanár is. Miért nem adott neki legalább egy intőt? Vagy New Salemben talán elfogadhatónak számít, ha valaki lángra gyújtja a szemetest?

Miért hagyta feffrey, hogy Faye rányomuljon? S az ég szerelmére, ugyan miért érdekes, hogy hol lakom?

A folyosón Cassie kellő bátorságot gyűjtött, hogy megállítson valakit, és megkérdezze, merre van a C310-es osztályterem.

- A másodikon találod felelte a lány. Ott tartanak minden matekórát. Menj fel azon a lépcsőn...
- Vigyázzatok! El az útból! kiabálás szakította félbe az útbaigazítást. A diákok sietve félreugrottak, amint a folyosón végigsuhant valami. Illetve két valami. Cassie döbbenten látta, hogy két srác az, görkorcsolyával, nevetve és bömbölve száguldottak át a tömegen. Cassie vállig érő, borzas szőke hajat és mandulavágású, kissé ferde, kékeszöld szemet pillantott meg, amikor egyikük elhaladt előtte majd ismét ugyanezt látta, amikor a második is eléje került. A két fiú teljesen egyforma volt, kivéve, hogy egyikük Megadeth-pólót viselt, a másik viszont Mötley Crüe feliratút.

Óriási felfordulást keltettek, amerre jártak, könyveket vertek ki a diákok kezéből és megrángatták a lányok ruháját. Amint a folyosó végére értek, egyikük megragadta egy csinos, vörös hajú iskolatársnőjük miniszoknyáját, és gyors mozdulattal felrántotta a lány dereká-

- ig. Áldozata felsikított, és elejtette az iskolatáskáját, hogy lesimítsa a szoknyát.
- Miért nem csinál már valaki valamit? fakadt ki Cassie. Mindenki megőrült ebben az iskolában? Nem kéne őket leállítani... vagy legalább bepanaszolni... vagy akármi?
- Viccelsz? Azok a Henderson fivérek válaszolta a lány, azután faképnél hagyta, és odalépett egy barátnőjéhez. Cassie-hez még elért egy mondattöredéke: ...még az Egyletről sem tud... Akkor mindkét lány rábámult, majd együtt elmentek.

Miféle Egylet? Az a lány olyan nyomatékkal mondta, mintha tulajdonnév lett volna. Mi köze van egy Egyletnek a suli szabályainak megszegéséhez? Miféle hely ez?

Becsöngettek, és Cassie rádöbbent, hogy máris elkésett az órájáról. Hátizsákját a vállára kapta, és szaladt a lépcsőhöz.

Mire eljött az ebédidő, Cassie-nek még mindig nem sikerült egy-egy köszönésnél hosszabban szót váltania senkivel, hiába próbálkozott. Továbbra sem pillantotta meg a tündöklő hajú lányt sem - nem mintha ez igazán meglepő lett volna, figyelembe véve az iskola több emeletét és rengeteg folyosóját. Jelenlegi, szorongó hangulatában Cassie akkor sem merészkedett volna a lány közelébe, ha történetesen meglátja. Nyomorultul érezte magát, görcsbe rándult a gyomra.

Elegendő volt egyetlen pillantást vetnie a nevető diákokkal teli üvegfalú menzára, hogy megroggyanjon a térde.

Képtelen volt szembenézni a megpróbáltatással. Nem volt hozzá elég bátorsága.

Karba tett kézzel hátat fordított a menzának, és elindult. Egyenesen a főbejárathoz ment, majd kisétált a kapun. Nem tudta, hová megy talán hazafelé tartott. Ám azután megakadt a szeme a domb buja, zöld gyepén.

Nem megyek sehová - szánta el magát -, csak éppen idekint fogok enni. Kicsit lejjebb a domboldalon több helyen is kinyúlt a földből egy-egy szikla, és Cassie az egyik kiugró tömb tövében talált egy kis mélyedést, ahol kényelmesen elüldögélhetett egy fa árnyékában. A kő eltakarta előle az iskolát; mintha nem is létezett volna. Cassie

ugyan lenézhetett a domb aljáig kígyózó lépcsősorra és az onnan elvezető útra, de az iskolából senki nem láthatta őt.

Amint ott üldögélt, és a gyepet pettyező pitypangot szemlélte, Cassie feszültsége lassan elpárolgott. Mi van akkor, ha a délelőtt mégsem alakult a lehető legjobban? Délután biztosan jobbra fordul a helyzet. Mintha a felhőtlen kék ég is ezt sugallta volna.

A háta mögött magasodó szikla - a híres New England-i vörös gránit - biztonságérzettel töltötte el. Különös módon úgy érezte, hogy zsongás árad a kőtömbből, akár egy végletekig felgyorsult szívverés. Életteli zsongás. Kíváncsi izgalommal arra gondolt, vajon mi történne, ha a sziklához szorítaná az arcát.

Váratlan hangok terelték el a figyelmét. Cassie csüggedten fordult meg és térdelt fel, hogy kilessen a szikla mögül - azután megdermedt.

Az a lány közeledett - Faye. Két barátnője is vele tartott, egyikük nem volt más, mint az a motoros, aki reggel kis híján elgázolta Cassie-t. A másik vörösesszőke volt, nádszálkarcsú derékkal és olyan jól fejlett idomokkal, amilyeneket Cassie kamaszlányon még soha életében nem látott. Nevetgélve ballagtak le a lépcsőn - egyenesen Cassie felé

Egyszerűen felállok, és köszönök nekik - gondolta magában, de végül mégis ellenállt a kísértésnek. Jól emlékezett a mézszínű szempárban villogó, ijesztő tekintetre. Hallgatott, azt remélte, hogy a lányok elmennek mellette, szépen lesétálnak a lépcsőn, és elhagyják az iskola környékét.

Megálltak azonban a Cassie fölötti lépcsőfordulónál, ahol le is telepedtek, és elővették papírzacskóba csomagolt ebédjüket.

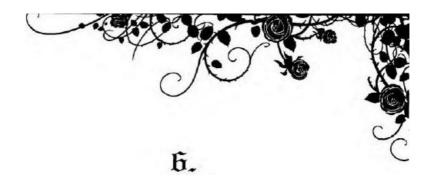
Olyan közel ültek hozzá, hogy a lány tisztán láthatta a Faye nyakláncán csillogó vörös követ. Cassie most árnyékban volt, de ha megmozdul, biztosan meglátják. Csapdába került.

- Nem követett minket valaki, Deborah? - vetette oda Faye, miközben a hátizsákjában kotorászott.

A motoros lány felhorkantott.

- Senki sem olyan idióta, hogy ilyesmivel próbálkozzon.
- Remek. Mert ez most szigorúan bizalmas. Nem akarom, hogy tudjátok ki megneszelje - mondta Faye. Kivett az iskolatáskájából

egy spirálos jegyzetfüzetet. - Akkor lássuk csak, mivel is kezdjük ezt a tanévet? Nekem valami jó kis rosszasághoz volna kedvem.

át, kezdhetnéd rögtön Jeffreyvel... - ajánlotta a vörösesszőke. - Már el is kezdtem - felelte Faye mosolyogva. - Nem vesztegetem az időt, Suzan.

A Suzan nevezetű lány elnevette magát. Elképesztő domborulatai úgy rázkódtak, hogy Cassie biztos volt benne, semmit sem visel barackszínű felsője alatt.

- Még mindig nem értem, mit érdekel téged Jeffrey Lovejoy mondta a motoros lány a homlokát ráncolva.
- Az a bajod, Deborah, hogy téged egyetlen fiú sem érdekel közölte Suzan.
- Neked meg az a bajod, hogy téged a fiúkon kívül semmi sem érdekel vágott vissza Deborah. De Jeffrey még az átlagnál is roszszabb. Több foga van, mint agysejtje.
- Engem egyáltalán nem a foga érdekel jelentette ki Faye elgondolkodva. Te kivel kezdesz, Suzan?
- Ó, nem is tudom. Nehéz eldönteni. Szóba jöhetne Mark Fleming, Brant Hegerwood vagy akár David Downey is... David-del együtt járunk korrepetálásra irodalomból, és a nyáron csodásan kigyúrta magát. És persze ott van még Nick...

Deborah gúnyosan felkacagott.

- Nick? Az a srác legfeljebb akkor venne észre, ha volna négy kereked meg kuplungod.
- Egyébként is, Nick már foglalt tette hozzá Faye negédesen, és mosolya egy prédára leső nagymacskára emlékeztette Cassie-t.
  - De hát az előbb mondtad, hogy neked Jeffrey kell...

- Mindkettőjüknek megvan a maga haszna. Fogd már fel, Suzan, hogy Nick meg én... közös nevezőn vagyunk. Így hát szállj le róla, és válassz magadnak egy helyes kis kívülállót! Felfogtad?

Pillanatnyi feszültség támadt, majd a vörösesszőke lány vállat vont.

- Jól van már! Akkor David Downeyt választom. Amúgy sem akartam igazán Nicket. Olyan, mint egy leguán.

Deborah felkapta a fejét.

- Hékás, az unokatesómról beszélsz!
- Attól még leguán. Megcsókolt tavaly az év végi bálon, és olyan volt, mint egy gyíkkal smárolni.
- Rátérhetnénk a lényegre? kérdezte Faye. Ki került feketelistára?
- Sally Waltman vágta rá azonnal Suzan. Azt gondolja, hogy ellenszegülhet nekünk, csak mert a diáktanács elnöke, és ha lecsapsz Jeffreyre, akkor végképp be fog rágni.
- Sally... tűnődött el Faye. Igen, a jó öreg Sallynek ki kell találnunk valami igazán különlegeset... Mi van, Deborah?

A motoros lány feszülten pillantott fel a dombtetőre, az iskola bejárata felé.

- Riadó, betolakodók! - sziszegte. - Sőt, úgy látom, egy egész csapat pofátlankodik ide.

Abban a pillanatban Cassie is meglátta őket; egy csapat fiú és lány indult lefelé a domb oldalán, az iskola kapuján kilépve.

Remény éledt a szívében. Talán amíg Faye és a barátnői a betolakodókkal vannak elfoglalva, észrevétlenül elszelelhet. Hevesen dobogó szívvel figyelte a közeledő csoportot.

Az élen haladó, széles vállú fiú, aki a kis csapat vezetőjének tűnt, megszólította a három lányt.

- Figyu, Faye, a menzán tömegnyomor van. Úgyhogy mi is idekint fogunk enni, okés? - Agresszívan kezdte a mondandóját, ám a hangja megremegett a végén, így inkább kérdés lett a szavaiból, mintsem kijelentés.

Faye ráérősen nézett fel a srácra, szája gyönyörű mosolyra húzódott.

- Nem - felelte tömören, kedvesen. - Nem okés. - Azzal visszafordult az ebédjéhez.

- Na de miért nem? fakadt ki a srác, aki továbbra is igyekezett kemény legénynek mutatkozni. Tavaly megengedtétek.
- Tavaly válaszolta Faye csak tizenegyedikesek voltunk. Idén végzősök vagyunk... és rosszak. Annyit rosszalkodhatunk, amennyit csak akarunk.

Deborah és Suzan egyetértően elmosolyodott.

Cassie bosszúsan toporgott. Mostanáig egyetlen alkalmas másodperc sem akadt, amikor mindhárom lány másfelé nézett volna. *Gyerünk már, forduljatok el!* - esdekelt gondolatban.

A csapatba verődött lányok és fiúk pár percig még ott ácsorogtak, dühös pillantásokat váltva. Ám végül sarkon fordultak, és elindultak vissza az iskolaépület felé... egyetlen lány kivételével.

- Faye? Úgy értetted, hogy én sem maradhatok? kérdezte. Csinos, fiatal lány volt, és mélyen elpirult. Cassie arra tippelt, hogy tizedikes lehet. Azt hitte, hogy őt is elzavarják, mint a többieket, legnagyobb meglepetésére azonban Faye csodálkozva felvonta a szemöldökét, majd hívogatóan megpaskolta a lépcsőfordulót.
- Ugyan, Kori felelte -, még szép, hogy maradhatsz. Csak azt hittük, hogy a menzán akarsz ebédelni a szemérmesség szobrával és a többi erényeskedővel.

Kori helyet foglalt.

- A túlzott erényességet hamar meg lehet unni - mondta.

Faye oldalra döntötte a fejét, és elmosolyodott.

- Én meg azt hittem, hogy kényes kis puritán vagy. Lám, mekkorát tévedtem! - felelte. - Tudod jól, hogy mindig szívesen látunk. Elvégre már majdnem közénk tartozol, nem igaz?

Kori lehajtotta a fejét.

- Két hét múlva betöltöm a tizenötöt.
- Nem megmondtam? fordult Faye a másik kettőhöz. Már jóformán elég idős. Na, miről is beszélgettünk? Az új horrorfilmről?
- Úgy van felelte Deborah vigyorogva. Amikor a gyilkos felaprítja az áldozatait, és felszolgálja őket a salátabárjában.

Suzan éppen egy szelet töltött piskótát csomagolt ki.

- Jaj, Deborah, ne már! A hányingert hozod rám!
- Hát, te is a hányingert hozod rám a vackaiddal replikázott Deborah. - Megállás nélkül ilyeneket zabálsz. Tudod, a bögye is csak

ezért ilyen nagy - mondta Korinak, Suzan telt keblére mutatva. - A rengeteg piskóta miatt. Ha abbahagyná a sütievést, AA-s melltartót hordana.

Faye teli torokból, zengőn nevetett, még Suzan is vihogott. Kori szintén elmosolyodott, ugyanakkor úgy tűnt, hogy kényelmetlenül feszeng.

- Kori! Csak nem hoztunk zavarba? kiáltott fel Faye, tágra nyitva mézszínű szemét.
- Ugyan, ne butáskodj! Engem nem lehet könnyen zavarba hozni felelte Kori.
- Hát, a bátyáidat ismerve nem csodálom. De akkor is folytatta Faye -, nagyon fiatalnak tűnsz; tudod, szinte... szűziesnek. De ez valószínűleg csalóka benyomás, nem igaz?

Kori ismét elpirult. Mindhárom végzős lány behízelgő mosollyal méregette.

- Hát, ja... úgy értem, csalóka benyomás... nem vagyok én olyan fiatal... Kori nagyot nyelt, zavarodottnak tűnt. Egész nyáron Jimmy Clarkkal jártam tette hozzá védekezően.
- Nincs kedved mesélni róla? mormolta Faye. Kori erre még inkább zavarba jött.
- Én... hát... azt hiszem, mennem kéne. Tesiórám lesz, el kell caplatnom az E szárnyba. Sziasztok! Azzal felpattant, és villámgyorsan eltűnt.
- Furcsa, itt hagyta az ebédjét mondta Faye, enyhén ráncolva a homlokát. Mindegy. Egy csomag aprósüteményt vett elő Kori papírzacskójából, majd odadobta Suzannek, aki jót vihogott.

Deborah azonban összevonta a szemöldökét.

- Ez butaság volt, Faye. Korira még szükségünk lesz... két hét múlva. Egy üresedés, egy jelölt. Talán rémlik?
- Igaz bólintott Faye. Jól van, később kiengesztelem. Ne aggódj; ha eljön az idő, Kori a mi oldalunkra áll!
- Azt hiszem, nekünk is indulnunk kéne mondta Suzan, mire a szikla mögött lapuló Cassie megkönnyebbülten lehunyta a szemét. Matekom lesz, fel kell másznom a másodikra.
- Az akár órákba is telhet vágta rá Deborah rosszmájúan. De még ne tápászkodj fel; újabb társaságot kapunk.

Faye ingerülten sóhajtott, de nem fordult meg.

- Ki jön még a nyakunkra? Hát egy perc nyugta sem lehet itt az embernek?
- A diáktanács elnökasszonya érkezik személyesen. Sally. És csak úgy füstölög.

Faye bosszús arckifejezése eltűnt, így még szebbnek és sokkal veszélyesebbnek látszott. Továbbra is az iskolának háttal ült, baljósan elmosolyodott, és úgy mozgatta hosszú, vörös körmös ujjait, mint egy karmait nyújtogató macska.

- Pedig azt hittem, hogy a mai nap unalmas lesz mormolta, és csettintett a nyelvével. Lám, sohasem tudhatja előre az ember. Nahát, szervusz, Sally! üdvözölte jó hangosan, majd egyetlen gyors mozdulattal felállt és megfordult. Ezt a kellemes meglepetést! Milyen volt a nyarad?
- Hagyjuk a rizsát, Faye! mordult rá a lány, lemasírozva hozzájuk a lépcsőn. Legalább egy fejjel alacsonyabb volt Faye-nél, jóval vékonyabb is, karja és lába azonban izmosnak tűnt. Ökölbe szorította a kezét, mint aki kész akár megverekedni is. Nem csacsogni jöttem.
- De hát már olyan régen nem beszélgettünk... Csak nem új frizurád van? Nagyon... érdekes.

Cassie szemügyre vette Sally haját. Rozsdavörös árnyalatú volt, és olyan göndör, hogy agyondaueroltnak látszott. Amikor Sally védekezően a hajához kapta a kezét, Cassie kis híján elnevette magát - ha nem lett volna olyan rémes az egész helyzet.

- Sőt, nem is azért jöttem, hogy a hajamról dumáljunk! - csattant fel Sally. Éles hangja volt, amely minden mondatnál egyre magasabb lett. - Jeffrey miatt vagyok itt. Szállj le róla!

Faye elmosolyodott, nagyon lassan.

- Miért? mormolta, Sallyvel ellentétben az ő hangja mintha még mélyebb és érzékibb színt öltött volna. Félsz, mit fog művelni, ha nem vagy ott, hogy fogd a kezét?
  - Cseppet sem érdekled!
- Komolyan ezt mondta neked? Hmm. Ma reggel úgy tűnt, hogy nagyon is érdeklem. Szombat este elvisz moziba.
  - Csak mert kényszeríted.

- Kényszerítem? Azt állítod, hogy egy olyan nagyfiú, mint Jeffrey, nem képes nemet mondani, ha akar? Faye a fejét csóválta.
- Miért nem maga jött ide, hogy szóljon a saját érdekében? Mondok én neked valamit, Sally tette hozzá, és bizalmasan suttogóra fogta a hangját. Jeffrey ma reggel nem tiltakozott. Egyáltalán nem tiltakozott.

Sally hátrahúzta az öklét, mintha meg akarná ütni a nála jóval magasabb lányt, de végül nem tette.

- Azt hiszed, bármit megengedhetsz magadnak, Faye... Nem csak te, az egész Egylet! Hát, legfőbb ideje, hogy valaki megmutassa nektek, mégsem tehettek meg akármit! Többen vagyunk nálatok... sokkal többen... és nagyon elegünk van abból, hogy dirigáltok nekünk. Legfőbb ideje, hogy valaki végre szembeszálljon veletek!
- És te most ezt tervezed? kérdezte Faye nyájasan. Sally úgy járta körbe, akárcsak egy támadási lehetőséget kereső buldog, így hát most a lépcsőforduló szélére került, háttal a lefelé vezető fokoknak.
  - Igen! kiáltotta Sally dacosan.
- Érdekes búgta Faye -, úgy nehéz lesz szembeszállnod, ha lábra sem tudsz állni. Utolsó szavaival egy időben Sally arca felé suhintott hosszú, vörös körmeivel.

Hozzá sem ért Sally bőréhez. Cassie, aki feszülten figyelte a szóváltást, kétségbeesetten lesve a menekülésre alkalmas pillanatot, erről teljesen meg volt győződve.

Åm Sallyt mintha megütötték volna. Mintha valami láthatatlan dolog csapta volna meg. Méghozzá igen erősen. A lány hátradőlt, kétségbeesetten igyekezett megállni a lépcsőforduló peremén. Egy végtelennek tűnő pillanatig kitárt karral csapkodva billegett, majd hanyatt esett.

Cassie sohasem tudta felidézni, pontosan mi is történt. Az egyik percben még a szikla mögött volt, annak menedékében kuporgott, a másikban már a hátrazuhanó lány mögé vetette magát, oldalra lökte, és mindketten a fűre estek. Egy másodpercig Cassie azt hitte, le fognak gurulni a domboldalon, de valahogy mégis sikerült megállniuk. Egymáson landoltak, Cassie került alulra.

- Eressz el! Elszakítottad a pólóm! - harsant egy éles hang, majd egy ököl nyomódott durván Cassie gyomrának, amint Sally felkászá-

lódott. Cassie tátott szájjal bámult fel rá. Szép kis hála... - Te meg Faye Chamberlain... te megpróbáltál megölni! De várj csak, megkapod még a magadét!

- A tiédet is megkapom, Sally ígérte Faye mosolyogva, ám derűje hamisnak látszott. Úgy tűnt, mintha valójában a fogát csikorgatná.
- Várd ki a végét! ismételte Sally hevesen. Egy szép napon talán téged találnak kitört nyakkal a lépcső alján. Azzal a lépcsőfordulóhoz masírozott, majd elindult felfelé, úgy dübörgött minden egyes fokon, mintha Faye arcán taposott volna. Vissza sem nézett, még csak tudomást sem vett Cassie-ről.

A lány lassan feltápászkodott, azután lenézett a domb tövéhez vezető, hosszú, kanyargó lépcsősorra. Rádöbbent, hogy nem tehetett mást. Már az is csoda lett volna, ha Sally csupán a nyakát töri, mást nem, mire legurul a lépcső aljáig. Most viszont...

Megfordult, hogy szembenézzen a fölötte magasodó három végzős lánnyal.

Továbbra is mesterkéletlenül elegáns tartással álltak a lépcsőfordulón, a gondtalan külső azonban heves ellenszenvet álcázott. Cassie ezt jól látta Deborah mogorva, sötét tekintetén és Suzan ajkának rosszindulatú fintorán. Ám leginkább Faye arcáról rítt le a fenyegető gyűlölet.

Cassie akkor vette észre, mintegy mellékesen, hogy hármójuknál szebb lányokat talán még soha életében nem látott. Nem csak azért, mert mindhármuknak hibátlan volt a bőre, és a kamaszos pattanásnak a leghalványabb jele sem mutatkozott rajta. Nem is csupán a csodálatos hajuk - Deborah sötét, borzas csigái, Faye koromfekete sörénye és Suzan sűrű, vörösesszőke tincsei - miatt. Még csak nem is azért, mert tökéletesen kihangsúlyozták egymás szépségét; sajátos szépségük inkább növelte a másik kettő vonzerejét ahelyett, hogy csökkentette volna. Valami más tette őket gyönyörűvé, olyasvalami, ami belülről fakadt. Olyan magabiztosság és önuralom, amely nem jellemző tizenhat-tizenhét éves lányokra. Belső tartás, energia. Erő.

Megrémítették Cassie szívét.

- Nocsak! Hát ez meg mi? - kérdezte Faye torokhangon. - Egy kém? Vagy egy pici, fehér egérke?

Fuss! - gondolta Cassie. A lába azonban meg sem moccant.

- Már láttam ezt a lányt, ma reggel mondta Deborah. A biciklitároló előtt ácsorgott, és engem bámult.
  - Ó, én már jóval az előtt felfigyeltem rá, Debby felelte Faye.
- Múlt héten láttam, a Varjúrév tizenkettőben lakik. Szomszédok vagyunk.
  - Úgy érted, ő is... Suzan elharapta a mondat végét.
  - Igen.
- Akárki legyen is, most már a mi prédánk jelentette ki Deborah. Finom vonású arcára fenyegető grimasz ült ki.
- Csak nyugi! búgta Faye. Még egy egérkének is lehet valami haszna. Jut eszembe, mióta bujkálsz már itt?

Erre csak egy válasz létezett, és Cassie nagyon küzdött, hogy ki ne szaladjon a száján. Nem most jött el az ideje, hogy elsüssön egy elképesztően szellemes megjegyzést. Ám végül mégis kibökte, mert igenis ez volt az igazság, illetve mivel semmi más nem jutott eszébe.

- Elég régóta, hogy mindennek tanúja legyek - válaszolta Cassie, azután egy pillanatra kétségbeesetten lehunyta a szemét.

Faye lassan lejött a lépcsőn, és megállt előtte.

- Szokásod kihallgatni mások magánbeszélgetését?
- Én előbb voltam itt, mint ti felelte Cassie annyi lelkierővel, amennyit csak össze bírt kaparni. Azt kívánta, bárcsak Faye ne bámulna így rá! Mintha hátborzongató, természetfölötti fény sütött volna a mézszínű szempárból. Lézernyalábként irányult Cassie-re, megrendítette az önuralmát, elszívta az erejét. Mintha Faye rá akarta volna kényszeríteni valamire... vagy el akart volna venni tőle valamit. Cassie egészen beleszédült... teljesen elkábult és elgyengült...

Azután hirtelen erő áramlott szét benne, amely a talpából indult ki. Vagyis inkább a talpa alól, a földből, a New England-i vörös gránitból, amelyről korábban úgy érezte, zsong az élettől. Cassie visszanyerte az egyensúlyát, kihúzta magát, felszegte az állát, és úgy nézett farkasszemet Faye-jel, hogy egy arcizma sem rándult.

- Én voltam itt előbb ismételte dacosan.
- Remek mormolta Faye, és furcsa tekintet villant a szemében. Azután elfordította a fejét. - Van valami érdekes a hátizsákjában?

Cassie felháborodottan figyelte, amint Deborah önkényesen feltúrja az iskolatáskáját, egyesével hajigálva ki belőle a holmikat.

- Nem sok felelte a motoros lány, majd a földre hajította a zsákot, így hát a még benne maradt holmi is kiborult, és legurult a domboldalon.
- Hát jó mosolyodott el ismét Faye, és különösen kegyetlen mosoly ült ki az arcára, elcsúfítva vörösre festett száját. Azt hiszem, mégiscsak igazad volt, Deborah. A lány tényleg préda. Cassie-re pillantott. Még új vagy itt, ezért valószínűleg fel sem fogod, mit műveltél. Nekem pedig most nincs arra időm, hogy itt ácsorogjak, és elmagyarázzam neked. De majd meglátod. Majd meglátod... Cassie.

Kinyújtotta a kezét, és hosszú, vörös körmös ujjaival megragadta a lány állát. Cassie el akarta rántani a fejét, ám izmai megmerevedtek. Érezte az ujjak erejét és a hosszú, kissé ívelt körmök keménységét. *Mintha karmok volnának* - gondolta. - *Egy ragadozó madár karmai*.

Akkor vette észre, hogy a Faye nyakláncán lógó, vörös kőben csillagalak látszik, olyan, akár egy csillagzafír. Felszikrázott a napfényben, és Cassie döbbenten tapasztalta, hogy nem bírja levenni róla a szemét.

Faye hirtelen felkacagott, és eleresztette.

- Gyertek! - szólt a másik két lánynak. Azzal sarkon fordultak, és felmentek a lépcsőn.

Cassie tüdejéből úgy szakadt ki a levegő, mintha kipukkasztott lufi lett volna. Egész testében remegett. *Hát ez... Hát ez teljesen...*

Szedd már össze magad!

Hiszen Faye csupán egy kamaszlányokból álló banda vezére - nyugtatgatta magát. - Legalább az Egylet rejtélyére fény derült. Csak egy banda. Hallottál már tini bandákról, még ha az előző iskoládban nem is akadt egy sem. Ha békén hagyod őket, és mostantól az útjukba sem kerülsz, nem lesz semmi baj.

Ez a bátorítás mégsem öntött lelket belé. Faye utolsó szavai fenyegetően hangzottak. De vajon mivel fenyegette?

Amikor Cassie aznap délután hazaért, sehol sem találta anyukáját a földszinten. Végül, miután szobáról szobára járva hiába szólongatta

az édesanyját, a nagymamája felbukkant a lépcsőn. Arckifejezése láttán Cassie gyomra görcsbe rándult.

- Mi a baj? Hol van anyu?
- Odafent, a szobájában. Nem érzi jól magát. Azért aggodalomra nincs ok...

Cassie már rohant is felfelé a nyikorgó lépcsőn, és egyenesen berontott a zöld szobába. Anyja a hatalmas, baldachinos ágyban feküdt. Szeme csukva volt, sápadt arca verejtékezett.

- Anyu?

Édesanyja nagy, fekete szeme kinyílt. Az asszony nagyot nyelt, el-kínzottan mosolygott.

- Azt hiszem, csak egy kis influenza - mondta. Gyenge volt azonban a hangja, éppolyan halovány, mint az arcszíne. - Egy-két napon belül rendbe jövök, édesem. Milyen volt a suli?

Cassie jobbik énje viaskodott a vággyal, hogy megoszthassa valakivel a szenvedéseit. Édesanyja levegő után kapkodott, és lehunyta a szemét, mintha bántotta volna a fény.

Győzött a lány jobbik énje. Cassie a tenyerébe vájta a körmét, és higgadt hangon felelt.

- Egész jó válaszolta.
- Ismerkedtél a többiekkel?
- Ja, fogjuk rá.

A nagymamáját sem akarta terhelni. Ám a vacsoránál, amikor az asszony megkérdezte, miért olyan csendes, a szavak mintha maguktól buktak volna ki a száján.

- Találkoztam egy lánnyal a suliban... Úgy hívják, Faye. Nagyon rémisztő. Olyan, mint Attila, a hun vezér, csak éppen női kiadásban. Már a legelső napomon sikerült megutáltatnom magam vele...

Mindent elmesélt a nagymamájának. Amikor Cassie végzett szomorú beszámolójával, az idős asszony mélyen elgondolkodva bámult a kandalló tüzébe.

- Minden jóra fordul, Cassie - vigasztalta.

De mi lesz, ha mégsem? - gondolta a lány.

- Ó, persze, biztosan - felelte keserűen.

Nagyanyja nagyon meglepően reagált. Körülnézett, mintha arról akarna meggyőződni, nem hallgatózik-e valaki, azután előrehajolt.

- Nem, Cassie, komolyan mondom. Nem is kérdés. Tudod, a többiekkel szemben te... előnyben vagy. A fölényed különleges... Nagyon különleges... - suttogta.

Cassie is közelebb hajolt.

- Tessék?

Nagymamája kinyitotta a száját, majd tekintete oldalra siklott. A kandallóban roppant egy hasáb, és az asszony felállt, hogy megpisz-kálja a tüzet.

- Nagyi, miről beszélsz?
- Majd meglátod.

Cassie megdöbbent. Ma már másodszor hallotta ezeket a szavakat.

- Nagyi...
- Először is megvan a magadhoz való eszed válaszolta a nagymamája immár egészen más, élénk hangon. - Másodszor, van két erős lábad. Tessék, vigyél fel édesanyádnak egy kis levest! Egész nap nem evett semmit.

Aznap éjjel Cassie nem bírt elaludni. Vagy csak azért hallott több nyikorgást és zörgést, mert a rettegéstől képtelen volt álomba merülni, vagy aznap éjjel a vén ház valóban több zajt csapott, mint korábban. Nem tudta, mi az igazság, de nem is számított; időnként elszenderült, majd felriadt. Újra és újra a párnája alá nyúlt, hogy megérintse a kalcedont. Bárcsak rendesen el tudna aludni végre... hogy a fiúról álmodhasson...

Hirtelen felült az ágyban.

Azután felkelt, csupasz talpa csattogott a keményfa padlón, amint a hátizsákjához lépett, és sietve kicipzárazta. Elővette a holmikat, amiket összegyűjtött a domboldalról: tollanként, könyvenként, egyesével. Végül megszemlélte az ágyára kirakosgatott tárgyakat.

Jól sejtette. A domboldalon észre sem vette, annyira megrettent Faye fenyegetése miatt. Ám a vers, amelyet aznap délelőtt írt, majd mérgesen gombóccá gyűrt, szőrén-szálán eltűnt.

z első, akit Cassie másnap reggel meglátott az iskolában, nem volt más, mint Faye. A magas lány egy egész csapattal álldogált az egyik oldalbejáratnál, pedig Cassie azt remélte, hogy ott talán feltűnés nélkül bejuthat az épületbe.

A motoros Deborah és a bögyös, vörösesszőke Suzan is a csapatban álldogált. A két szőke srác is, akik tegnap a folyosón görkoriztak. Mellettük még két fiú. Az egyik alacsony volt, tétovának és sunyinak tűnt, alattomos vigyor ült a képén. A másik magas volt, sötét hajú és vonzó, de rideg arcú. Pólója ujját felgyűrte, Deborah nadrágjához hasonló szűk fekete farmert viselt, és cigarettázott. Ő volna Nick? - gondolta Cassie, amint eszébe jutott a lányok tegnapi beszélgetése. - A gyík?

Cassie a vörös téglafalhoz lapulva elhátrált, olyan gyorsan és nesztelenül, ahogyan csak bírt. A főbejárathoz ment, és sietett irodalomórára.

Szinte bűntudatosan nyúlt hátra, és tapogatta meg a farzsebét. Ostobaság volt magával hoznia a kalcedont, de hát tényleg jobban érezte magát tőle. Persze nevetséges volt azt hinnie, hogy szerencsét hozhat... Bár ma reggel sikerült bejutnia az iskolába, anélkül hogy összefutott volna Faye-jel. Nem igaz?

Talált egy üres helyet a terem hátsó sarkában, azzal a paddal átellenben, ahol tegnap Faye ült. Nem akarta, hogy a lány a közelében legyen - vagy netán a háta mögött. A sarokban ülve egy csomó ember választotta el tőle.

Ám alig ült le, furcsa módon mozgolódás támadt körülötte. Felpillantva látta, hogy pár lány előrébb ül. A mellette lévő srác is máshová telepedett.

Egy pillanatra Cassie dermedten ült, szinte levegőt sem vett.

Ne légy paranoiás!

Néhányan egyszerűen átültek máshová, egyáltalán nem biztos, hogy miatta. Ám Cassie óhatatlanul is észrevette, hogy egyszeriben üres padok veszik körül.

Belibbent Faye, éppen az igencsak feszélyezettnek tűnő Jeffrey Lovejoyjal beszélgetett. Cassie egy pillantást vetett a lányra, majd gyorsan elfordult.

Képtelen volt Humphries tanár úr órájára koncentrálni. Hogy is bírt volna gondolkodni, amikor rémes űr vette körül? Nyilván véletlenül alakult így, de a helyzet akkor is felzaklatta.

Az óra végén, amikor Cassie felállt, hirtelen megérezte, hogy nézik. Megfordulva látta, hogy Faye rászegezi a tekintetét, és sokatmondóan mosolyog.

A fekete hajú lány lassan lehunyta fél szemét; Cassie-re kacsintott.

Az osztályteremből kilépve Cassie egyenesen a szekrényéhez ment. Mialatt gondosan elforgatta a kombinációs zárat, észrevette, hogy áll mellette valaki, és ijedten ismerte fel az alacsony, sunyi srácot, akit aznap reggel Faye társaságában látott.

A fiú szekrénye nyitva volt, és Cassie megfigyelte, hogy az ajtó hátoldala kondigépeket reklámozó újságkivágásokkal van teleragasztva. A srác rávigyorgott. Ezüst övcsatot viselt, rajta csillogó, tükörfényes kövekkel, és a Sean névvel rágravírozva.

Cassie szigorú pillantást vetett rá, odahaza a felügyeletére bízott, rosszcsont kisfiúkra szokott így nézni. Kinyitotta a szekrényét.

Felsikoltott.

Vagyis inkább elfojtott, ziháló sikkantást hallatott, mert elszorult a torka. Egy játék baba lógott a szekrényében, a nyaka köré tekert madzagra akasztva. A baba feje groteszk módon merőlegesen állt a testén; féloldalt kitépték a nyaki foglalatból. Egyik kék üvegszeme nyitva volt, a másik hátborzongatóan félig lehunyva.

Cassie úgy látta, mintha a baba rákacsintott volna.

Az alacsony srác különös, mohó arckifejezéssel figyelte. Mintha csak magába itta volna Cassie rémületét. Mintha megrészegítette volna.

- Nem akarsz panaszt tenni? Nem kéne egyenesen az igazgatói irodába rohannod? - kérdezte. Hangja magasan és izgatottan csengett.

Cassie szótlanul bámult a srácra, és levegő után kapkodott.

Azután megszólalt:

- De, igen - felelte. Megragadta a játék babát, megrántotta, mire a madzag kioldódott. Cassie bevágta a szekrény ajtaját, és nyomban a lépcső felé indult.

Az igazgatói iroda az első emeleten volt. A lány azt hitte, hogy várnia kell majd, ám legnagyobb meglepetésére a titkárnő rögtön betessékelte, amint meghallotta a nevét.

- Segíthetek? Az igazgató úr magas volt, arcán zord, csaknem fenyegető kifejezés ült. Cassie szórakozottan vette észre, hogy az irodában kandalló is van, a férfi az előtt állt, háta mögött összekulcsolt kézzel.
- Igen felelte. Remegett a hangja. Miután eljutott idáig, már korántsem volt biztos benne, hogy ez valóban jó ötlet. Új tanuló vagyok itt; a nevem Cassie Blake...
  - Tudom, ki vagy közölte az igazgató tömören és ridegen.
- Hát, én... hebegte Cassie. Csupán el akartam mondani, hogy... Tegnap láttam egy lányt vitatkozni egy másik lánnyal, és aztán lelökte a lépcsőn... Most meg miről beszél? Összevissza locsog! Tanúja voltam a szóváltásnak, úgyhogy a lány megfenyegetett. Tagja ennek az egyletnek... de az a lényeg, hogy megfenyegetett. És én nem akartam árulkodni, de aztán ma ezt találtam a szekrényemben.

Az igazgató elvette a babát, két ujjal, a ruhája hátuljánál fogva tartotta. Úgy nézett rá, mintha Cassie olyasmit nyomott volna a kezébe, amit a kutya kapart ki az udvarban. Elhúzta a száját, grimasza valamiért Portiára emlékeztette a lányt.

- Nagyon frappáns - jelentette ki. - Milyen találó!

Cassie-nek fogalma sem volt róla, mire célzott a férfi a megjegyzésével. A találót talán úgy értette, hogy helyénvaló? Miért volna helyénvaló, hogy valaki egy felakasztott játék babát csempészett a szekrényébe?

- Faye Chamberlain tette mondta Cassie.
- Ó, az nyilvánvaló felelte az igazgató.
   Tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy az ifjú hölgy nehezen barátkozik a többi diákkal.
   A tegnapi incidensről is hallottam, ugyanis panaszt tettek nálam, hogy megpróbáltad lelökni Sally Whitmant a lépcsőn.

Cassie döbbenten meredt az igazgatóra, azután kifakadt:

- Hogy micsoda? Ki panaszolt be?
- Azt hiszem, Suzan Whittier.
- Egy szó sem igaz belőle! Én aztán nem...
- Akárhogyan is történt szólt közbe az igazgató -, szerintem sokkal célravezetőbb volna, ha megtanulnátok egymás között megoldani a konfliktusaitokat. Anélkül, hogy igénybe vennétek... külső segítséget.

Cassie egyre csak bámulta, szóhoz sem jutott.

- Akkor ennyit erről. - A férfi a szemetesbe dobta a babát, amely hangos puffanással landolt a műanyag vödörben.

A lány megértette, hogy az ügynek ezzel vége. Nem tehetett mást, sarkon fordult és elhagyta az irodát.

Elkésett a következő órájáról. Amint belépett a terembe, minden szem rászegeződött, és egy pillanatra megint úrrá lett rajta az üldözési mánia. De legalább senki nem állt fel és ült át máshová, miután helyet foglalt.

Éppen a tanárnőt figyelte, aki egyenleteket írt fel a táblára, amikor valami megmoccant az iskolatáskájában.

A hátizsák mellette hevert a földön, és szeme sarkából látta, hogy a kék nejlont belülről kidudorítja valami. Ezt vélte látni. Amikor azonban oldalra fordult, és a hátizsákra bámult, abban semmi sem mozdult.

A képzelet játéka...

Amint visszafordult a tábla felé, ismét megtörtént.

Oldalra fordult, bámult. Semmi sem moccant. A táblára nézett. A táska megmozdult. Mintha valami tekergőzött volna benne.

Nyilván a meleg levegőtől dudorodik az anyag, vagy Cassie szemével lehet valami baj. A lány lassan, nagyon óvatosan a táskához tolta a lábfejét. Tekintetét a táblára szegezve felemelte a lábát, majd hirtelen a "dudorra" taposott.

Nem érzett mást a talpa alatt, csak a francia tankönyvét.

Nem is érzékelte, hogy visszatartotta a lélegzetét, amíg fel nem sóhajtott. Ösztönösen, megkönnyebbülve hunyta le a szemét...

Akkor valami megvonaglott a talpa alatt. Érezte, hogy az edzőcipője alatt tekereg.

Velőtrázó sikoltással talpra ugrott.

- Mi történt?! fakadt ki a tanárnő. Most már tényleg mindenki Cassie-t bámulta.
- Van valami... valami a táskámban! Megmozdult! Cassie nehezen állta meg, hogy a tanárnő karjába ne kapaszkodjon. Ne, ne tessék... ne tessék belenyúlni...

A tanárnő legyintett, majd kinyitotta a hátizsákot. Beledugta a kezét, és előhúzott egy hosszú gumikígyót.

Egy játék kígyót.

- Ezt talán poénnak szántad? ripakodott Cassie-re.
- Nem az enyém felelte a lány ostobán. Nem én tettem a táskámba.

Megigézve bámulta a fityegő, bólogató gumifejet és a feketére festett, hosszan kilógó nyelvet. A kígyó valóságosnak tűnt, de nem volt az. Nem volt eleven. Préda?

- Megmozdult - suttogta. - Éreztem, hogy mozog... Vagyis azt hittem. Lehet, hogy csak a lábam mozdította meg.

Az egész osztály némán figyelte. Cassie úgy látta, hogy a tanárnő arcán szánalom suhan át, amely azonban a következő pillanatban nyomtalanul el is tűnt.

- Jól van, gyerekek! Munkára! - mondta a tanárnő. Az asztalára pottyantotta a kígyót, és visszatért a táblához. Cassie az óra hátralévő részében a gumikígyóval nézett farkasszemet. A kígyó meg sem moccant.

Cassie az üvegfalon át figyelte a nevető, beszélgető diákokkal teli menzát. A franciaórára csak homályosan emlékezett. Az üldözési mánia pedig, az érzés, hogy a többiek megbámulják és szándékosan elfordulnak tőle, egyre jobban eluralkodott rajta.

Ki kell mennem a szabadba - gondolta, ami persze nevetséges ötlet volt. Lám, tegnap is mire ment azzal, hogy kiment a szabadba. Nem, ma azt teszi, amit már tegnap is kellett volna: bemegy a menzára, és megkérdez valakit, hogy leülhet-e mellé.

Jól van! Rajta! Könnyebb dolga lett volna, ha nem szédeleg ennyire. Nyilván a kevés alvástól - gondolta.

Megrakott tálcájával megállt egy négyszögletes, négyszemélyes asztal mellett, ahol két lány ebédelt. Kedvesnek tűntek, de még fontosabb, hogy tizedikesnek látszottak. Nyilván csak örülnek, ha leül az asztalukhoz egy tizenegyedikes.

- Sziasztok! - hallotta Cassie a saját hangját, amely talán kissé gyengén, de udvariasan csengett. - Leülhetek ide?

A lányok egymásra néztek. Cassie szinte látta a kettőjük közti eszeveszett telegrafálást. Végül egyikük megszólalt:

- Persze... de éppen végeztünk. Ülj csak le! - Azzal felkapta a tálcáját, és a szemetes felé indult. A másik lány egy pillanatra döbbent arcot vágott, és lebámult a tálcájára. Azután követte a barátnőjét.

Cassie úgy állt ott, mint akinek földbe gyökerezett a lába.

Na jó, ez csak pech: olyanokat választott, akik éppen végeztek. Ez még nem ok arra, hogy kiboruljon...

Vajon az sem, hogy azok ketten meg sem ették az ebédjüket?

Cassie emberfeletti erőfeszítéssel kényszerítette magát, hogy odamenjen a következő társasághoz. Ezúttal egy kerek, hatszemélyes asztalnál állt meg. Egy hely üres volt.

Ne is kérdezz semmit! - gondolta. - Csak ülj le! Letette hát a tálcáját az üres helyre, a földre ejtette a hátizsákját, végül letelepedett az asztalhoz. A tálcára szegezte a tekintetét, a pizzaszeleten lévő egyik szalámikarikát bámulta. Nem akart olyan benyomást kelteni, mintha bárkitől is engedélyt kérne.

Elhalt körülötte a társalgás. Azután hátratolt székek csikorgását hallotta.

Jóságos ég! Nem hiszem el, nem hiszem el, hogy ez történik, nem lehet igaz...

Igaz volt. Legszörnyűbb rémálma vált valóra. Ez a megaláztatás ezerszer rosszabb volt az akasztott babánál meg a gumikígyónál.

A hitetlenkedéstől kábultan pillantott fel, és tehetetlenül figyelte, amint asztaltársai sorra felállnak a székükről. Felemelték a tálcájukat, otthagyták az asztalt. Ám a két kedves tizedikes lánnyal ellentétben nem a szemeteskukák felé vették az irányt. Egyszerűen kerestek egy másik asztalt, ki ide, ki oda telepedett le, bárhová, ahol akadt üres hely.

Bárhová, csak el tőlem. Bárhová leülnek, csak a közelemben ne kelljen lenniük.

- Anyu? - Cassie lenézett édesanyja dús fekete pillás, lehunyt szemére, sápadt arcára.

Nem is tudta, hogyan élte túl a suli hátralévő részét, és amikor hazaért, a nagymamája azzal fogadta, hogy az anyukája rosszabbul van. Nem sokkal rosszabbul, aggodalomra semmi ok, de romlott az állapota. Csendre és nyugalomra van szüksége. Altatót vett be.

Cassie a lehunyt szem alatt sötétlő félkörökre meredt. Az édesanyja betegnek látszott. Sőt, sokkal rosszabb: gyengének. Védtelennek. Borzasztó fiatalnak.

- Anyu... - Esdeklő hangja tompán szólt. Édesanyja összerezzent, fájdalom suhant át az arcán. Azután ismét mozdulatlanul feküdt tovább.

Cassie érezte, hogy elhatalmasodik rajta a dermedtség. Itt senki sem segíthetett rajta.

Megfordult, és kiment a szobából.

A saját szobájában betette a kalcedont az ékszerdobozába, többet hozzá sem akart érni. Ennyit a szerencséről.

A ház nyikorgása és zörgése aznap éjjel sem hagyta aludni.

Csütörtök reggel egy madár volt a szekrényében. Egy kitömött bagoly. Csillogó, kerek, sárga szemmel bámulta Cassie-t. A gondnok éppen arra jött, és a lány némán, remegő kézzel mutatott a kitömött madárra. A férfi elvitte a baglyot.

Később egy döglött aranyhal várta a szekrénye mélyén. Cassie tölcsérré csavart egy papírlapot, és azzal lapátolta ki a halat. A nap hátralévő részében a szekrénye közelébe sem merészkedett.

A menzát is kerülte. Az ebédidőt a könyvtár legeldugottabb sarkában töltötte.

A könyvtárban pillantotta meg ismét a lányt.

A tündöklő hajú lányt, akiről azt hitte, sohasem fogja viszontlátni. Nem volt meglepő, hogy addig a pillanatig nem is vette észre az iskolában. Cassie mostanában igyekezett teljesen észrevétlenül somfordálni, földre szegezett szemmel járta a folyosókat, nem szólt senkihez. Maga sem tudta, miért jár még be egyáltalán az iskolába, azt leszámítva, hogy máshová nem mehetett. Ha pedig Cassie korábban mégis észreveszi a lányt, valószínűleg elszaladt volna az ellenkező irányba. A gondolat, hogy esetleg a szépséges ismeretlen is hátat fordít neki, mint mindenki más az iskolában, egyszerűen elviselhetetlen volt.

Most azonban, amint a könyvtár leghátsó zugában üldögélő Cassie felpillantott, mintha szikrázó napsütés vakította volna el a szemét.

Az a haj! Pontosan olyan volt, amilyennek Cassie emlékezett rá, hihetetlen hosszúságú és színű. A lány a kölcsönzőpulttal szemben állt, mosolyogva beszélgetett a könyvtárossal. Cassie a helyiség túlsó feléből is érezte a tündöklését.

Vad késztetést érzett, hogy felugorjon, és a lányhoz rohanjon. Azután... mi történne? Fogalma sem volt. Alig bírt azonban ellenállni a késztetésnek. Kapart a torka, könny szökött a szemébe. Egyszer csak ráeszmélt, hogy már talpra is ugrott. A lányhoz akart rohanni, hogy... hogy... Cassie elméjét elözönlötték az emlékképek az édesanyjáról, ahogyan kislánykorában megöleli, tisztogatja lehorzsolt térdét, gyógypuszit ad a sebére. Vigasztalásra volt szüksége. Menedékre. Szeretetre.

- Diana! - Egy másik lány sietett a kölcsönzőpulthoz. - Diana, nem láttad, mennyi az idő? El fogunk késni!

Sietősen magával rángatta a tündöklő hajú lányt, aki nevetve integetett a könyvtárosnak. Az ajtóhoz értek, azután eltűntek.

Otthagyták a magányosan álldogáló Cassie-t. A lány még csak feléje sem nézett.

Péntek reggel Cassie riadtan megtorpant a szekrénye előtt. Nem akarta kinyitni az ajtót. Ám a szekrény groteszk módon megigézte. Nem bírta elviselni az előtte való toporgást; érezte, hogy van benne valami, de nem tudta, mi lehet.

Lassan forgatta el a kombinációs zárat, mindent túlságosan élénken érzékelt.

Kinyílt a szekrényajtó.

Ezúttal még sikoltani sem bírt. Érezte, hogy tágra nyílik a szeme, úgy elkerekedik, mint a kitömött bagolyé. Száján hangtalan felhördülés szakadt ki. Felfordult a gyomra. A bűz...

A szekrénye tele volt darált hússal. A nyers, vörös massza a felszakadt bőr alól kilátszó, emberi húsra emlékeztetett, néhol már el is sötétedett, mert hűtés hiányában romlásnak indult. Több kiló nyers hús. Ilyen szaga lehet...

A prédának. A döglött prédának.

Cassie bevágta az ajtót, ám az visszapattant a bűzös húsról, amely alul ki is buggyant a szekrényből. A lány sarkon fordult, és elbotladozott, elhomályosult előtte a világ.

Egy kéz nyúlt utána. Egy pillanatra Cassie már azt hitte, valaki talán a segítségét akarja felajánlani. Azután érezte, hogy lerántják a válláról az iskolatáskáját.

Megperdült, és egy csinos, de komor arcot pillantott meg. Kaján, sötét szempárt. Egy motorosdzsekit. Deborah akkor a lány háta mögé hajította a zsákot, Cassie pedig ösztönösen megperdült, hogy visszaszerezze.

Vállig érő, szőke haj. Ferde, kissé szilaj, kékeszöld szempár. Vigyorgó száj. Az egyik görkoris volt az: a Henderson fivérek egyike.

- Welcome to the jungle - énekelte. Visszadobta a hátizsákot Deborah felé, aki elkapta, és tovább énekelte a Guns N' Rosesszámot. Cassie nem bírta megállni, hogy ide-oda ne forgolódjon kettőjük között, úgy követte a zsákot, akár egy madzagon rángatott műegeret üldöző macska.

Könny szökött a szemébe. A gúnyos nevetéstől és az énekléstől csengett a füle, egyre hangosabban.

Hirtelen egy napbarnított kar nyúlt a látóterébe. A kéz elkapta a hátizsákot a levegőben. A nevetést mintha hirtelen elvágták volna.

Cassie megfordult, és a könnyfátyolon át egy rideg, vonzó arcot látott maga előtt, a sötét hajú srácot, aki két napja Faye társaságában ácsorgott a bejáratnál... Csak két napja volt? A srác másik pólót viselt, ugyanúgy felgyűrt ujjal, valamint ugyanazt a kopott, fekete farmert.

- Ne már, Nick! panaszkodott a Henderson fivér. Elszúrod a játékunkat.
  - Tűnés! szólt Nick.
- Te tűnj el! acsargott Cassie mögül Deborah. Doug meg én csak...
  - Ja, mi csak...
- Kuss! Nick akkor Cassie szekrényére pillantott, amelyből még mindig darabokban potyogott ki a darált hús. Azután a lány kezébe nyomta a hátizsákot. - Neked tűnés! - mondta.

Cassie a srác szemébe nézett. Sötétbarna volt, mint a nagymamája mahagónibútorai. S akárcsak a mahagóni, visszatükrözte a lámpafényt, mintha egyenesen Cassie arcába sugározta volna. A tekintete nem is volt igazán barátságtalan. Inkább csak... szenvtelen. Mintha ezt a srácot semmi sem hozhatta volna ki a sodrából.

- Köszönöm - mondta Cassie, nagyokat pislogva, nehogy kicsorduljon a könnye.

Valami megvillant a mahagóniszínű, sötét szempár mélyén.

- Nincs mit köszönnöd - felelte. Hangja olyan volt, akár a hideg szél, de Cassie mit sem törődött vele. Magához szorította a hátizsákot, és elmenekült.

Fizikaórán kapta meg az üzenetet.

Egy Tina nevű lány pottyantotta a pacijára a cetlit, szinte oda sem nézve, igyekezett úgy tenni, mintha semmi köze nem volna a papírdarabhoz, amely Cassie előtt landolt. Elsétált a padja mellett, és a terem túlsó felén ült le. Cassie úgy meredt az összehajtogatott papírlapra, mintha megégethetné, ha netán hozzáér. A neve olyan kézírással állt rajta, amelynek egyszerre sikerült fontoskodónak és mesterkéltnek tűnnie.

Lassan kihajtogatta a lapot.

Cassie - szólt az üzenet -, találkozzunk a régi reálos épület emeletén, suli után! Szerintem segíthetnénk egymásnak. Egy barát.

Cassie addig bámulta a sorokat, amíg duplán nem látta őket. Óra után letámadta Tinát.

- Ki adta neked az üzenetet, hogy továbbítsd nekem?

A lány tagadóan nézett a cetlire.

- Miről beszélsz? Én nem is...
- De igen. Ki adta neked?

Tina űzött vadként pillantott körül. Azután azt suttogta:

- Sally Waltman. De azt kérte, hogy ne áruljam el senkinek. Eressz el, sietek!

Cassie elállta az útját.

- Hol van a régi reálos épület?
- Figyu...
- Hol van?

Tina halkan susogta a választ:

- Az E szárny túloldalán. A parkoló végében. Most már hagyj békén! - Elsuhant Cassie mellett, és futott is tovább.

Szép kis barát - gondolta magában Cassie gúnyosan. Ha Sally valóban a barátja volna, nyilvánosság előtt is szóba állna vele. Egy igazi barát a minap bizonyára Cassie-vel maradt volna a lépcsőn, ahelyett hogy magára hagyja Faye-jel. Sőt, megköszönte volna, hogy Cassie megmentette az életét.

Talán mostanra megbánta, hogy nem így tett.

A régi reálos épület úgy festett, mint ami már jó ideje elhagyatottan áll; az ajtót lezárták, bár a lakatot felfeszítették rajta. Cassie benyomta az ajtó egyik szárnyát, amely rögtön kinyílt előtte.

Az épületben félhomály uralkodott. Napsütéstől káprázó szemével Cassie nem tudta kivenni a részleteket. Egy lépcsőt azonban megpillantott. Felment, fél kezét a falon tartva.

Csak az emeletre érve vett észre valami furcsát. Ujjai... puhát tapintottak. A falat szinte már szőrösnek érezte. Az orra elé dugta a kezét, az ujjaira meredt. Korom?

Valami megmozdult előtte, az egyik teremben.

- Sally? Habozva tett előre egy lépést. Nem értette, miért nem árad be több fény az ablakon. Csupán fehér fénycsíkokat látott itt-ott. Tett még egy tétova lépést, majd még egyet, és még egyet.
  - Sally?

Csak amikor már kimondta, kapcsolt végre kimerült agya. Nem Sally volt az. Bárki, bármi is várt rá, nem Sally volt az.

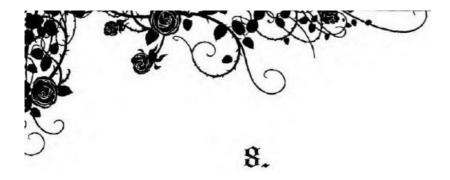
Fordulj meg, te idióta! Pucolj innen! Most rögtön!

Cassie esetlenül sarkon fordult, kétségbeesetten meresztette a szemét, amely csak lassan szokott a sötéthez, és a lépcső feketeségét kereste a homályban...

Hirtelen fény villant, az arcára borult, elvakította. Nyikorgás, zörgés hallatszott, azután még több fény ömlött a helyiségbe. Egy olyan ablakon át, amely addig be volt deszkázva - döbbent rá Cassie. Valaki állt az ablak előtt, kezében a deszkával.

Cassie végre a lépcső felé fordult, ott is állt már azonban valaki. Elég fény ragyogta be a helyiséget, hogy láthatóvá váljon a Cassie felé lépő lány arca.

- Szervusz, Cassie! - szólt Faye. - Sajnos Sally nem tudott eljönni. De talán te meg én segíthetnénk egymásnak.

- Te küldted az üzenetet - mondta Cassie színtelen hangon. Faye szája lassan rémisztő mosolyra húzódott.

- Le mertem volna fogadni, hogy ha a saját nevemmel írom alá, nem jössz el - felelte.

Bedőltem neki - gondolta Cassie. - Faye nyilván kioktatta Tinát, hogy mit mondjon, én pedig szépen bevettem.

- Hogy tetszettek a kis ajándékaim, amiket neked hagytam?

Cassie szeme könnybe lábadt. Nem bírt felelni. Teljesen kimerült, tehetetlenné vált... Legalább gondolkozni tudott volna!

- Nem alszol eleget mostanában? - érdeklődött Faye, bársonyos hangja ártatlanul búgott. - Rémesen nézel ki. Vagy talán az álmaid miatt nem tudod kipihenni magad?

Cassie megfordult, gyorsan körbenézett. A háta mögött is volt egy kijárat, de azt Suzan elállta.

- Ó, még nem mehetsz el mondta Faye. Ne is álmodj róla! Cassie rámeredt.
- Faye, hagyjál már békén...
- Álmodozz csak! szólalt meg Deborah, és kárörvendően felkacagott.

Cassie semmit sem értett. Aztán észrevette Faye kezében a lapot. A papírt kisimították, ám látszott rajta, hogy előtte gombóccá volt gyűrve.

A verse.

Kimerültsége dacára harag lobbant a szívében. Úgy lángolt fel, hogy egy pillanat alatt energiával töltötte el Cassie-t, új életet lehelt belé. A lány Faye-re vetette magát, azt kiabálva:

- Ez az enyém!

Faye nem számított támadásra. Hátratántorodott, kitért Cassie elől, jó magasra tartotta a lapot, hogy a lány el ne érhesse.

Valaki elkapta Cassie karját, és a háta mögé szorította.

- Köszi, Deborah - mondta Faye kissé kifulladva. - Úgy tűnik, hogy még egy pici fehér egér is megvadulhat. Ezt nem szabad elfelejtenünk. Most viszont - jelentette be - rögtönzött felolvasást tartunk! Sajnálom, hogy a helyszín nem igazán... alkalomhoz illő... de hát ez van. Régen itt tanították a reáltárgyakat, de manapság üresen áll. Amióta Doug és Chris Henderson elügyetlenkedett egy kémiakísérletet. Valószínűleg láttad már a Henderson fivéreket: nehéz őket nem észrevenni. Jófej srácok, de kissé meggondolatlanok. Véletlenül öszszedobtak egy bombát.

Amint Cassie szeme újra hozzászokott a fényviszonyokhoz, észrevette, hogy a helyiség teljesen kiégett. A falakat korom borította.

- Persze néhányan úgy vélik, hogy az épület nem biztonságos - folytatta Faye -, ezért le is lakatolták. Ám ilyen apróságok sosem állhattak az utunkba. Viszont kellően elszigetelt hely. Nyugodtan csaphatunk annyi zajt, amennyit csak akarunk, senki nem hallhat meg.

Deborah úgy szorította Cassie karját, hogy fájjon. A lány ennek ellenére ismét viaskodni kezdett, miután Faye megköszörülte a torkát, és feltartotta a lapot.

- Lássuk csak... Cassie Blake: "Álmaim". Fantáziadús cím, meg kell hagynom.
- Semmi közöd hozzá... szólt Cassie, Faye azonban ügyet sem vetett rá. Túljátszott, drámai hangon nekilátott felolvasni a verset:
  - Minden éjjel kísért a csókja...
  - Ez titok! kiáltott fel Cassie.
  - Mióta megláttam, álmaimban űz...
  - Eressz már el!
  - Közös múltunk csak egyetlen óra...
  - Ne csináljátok már...

- S azóta lobog lelkemben a tűz. Faye felnézett. Ennyi. Mi a véleményed, Deborah?
- Tök béna közölte Deborah, majd megcsavarta Cassie karját, mert a lány megpróbált kiszabadulni. Nyálas.
- Ó, szerintem nem olyan rossz. Nekem igenis tetszenek a szóképei. Például az a tüzes gondolat a végén. Szereted a tüzet, Cassie?

A lány megdermedt. Faye búgó, bársonyos hangjába új szín vegyült, amelyet Cassie ösztönösen felismert. Veszéllyel fenyegetett.

- Sokat gondolsz a tűzre, Cassie? Szoktál lángokról álmodni?

Cassie kiszáradt szájjal meredt Faye szép arcába. A mézszínű szempár csillogó, sugárzó tekintettel fürkészte. Szinte izgatottan.

- Szeretnél látni egy tüzes mutatványt?

Cassie a fejét rázta. Rádöbbent, hogy rosszabb is történhet vele, mint hogy megalázzák. A hét folyamán most először nem is a megszégyenüléstől, hanem az életveszélytől rettegett.

Faye összecsavarta a lapot, laza tölcsért formálva. A papír felső sarka meggyulladt.

- Áruld el szépen, kiről szól a versed, Cassie! Ki ez a fiú, aki *fellobbantotta* benned a tüzet?

Cassie hátrahajolt, igyekezett elhúzódni az arca előtt lángoló papírtól.

- Vigyázz, Faye! szólt mögötte Deborah gúnyosan. Nehogy túlságosan közel tartsd a hajához!
- Miért, így túl közel van? tartotta Faye még közelebb a papírt Cassie tincseihez. Na, és így?

A lány a nyakát nyújtogatta, hogy kitérhessen a lángok elől. Izzó papírdarabkák szálltak szerteszét. Tündöklő fényük árnyakat hagyott maga után; Cassie a bőrén érezte a forróságot.

- Hoppá, most tényleg túl közel tartottam. Bár azt hiszem, talán inkább a szemöldöke túl hosszú. Mit gondolsz, Deborah, leperzseljük egy kicsit?

Cassie most már hevesen küzdött, de a másik lány döbbenetesen erős volt. Minél jobban viaskodott a foglya, Deborah annál fájdalmasabban szorította a karját.

- Hagyjatok békén... zihálta Cassie.
- Azt hittem, szereted a tüzet. Nézz a tűzbe! Mit látsz?

Cassie nem akart engedelmeskedni, de képtelen volt ellenállni a kísértésnek. A papírnak már régen el kellett volna égnie. Ám továbbra is lángolt. *Sárga* - gondolta Cassie. - *A tűz sárga és narancssárga*. *Hiába mondják, hogy piros*.

Minden érzékszerve a lángra összpontosított. Arca bizsergett a hőtől. Hallotta a papír ropogását, miközben elemésztette a tűz; érezte az égett szagot. S csakis a lángot látta.

Szürke hamu és sárga tűz. Alul kék volt, akár a gázláng. Másodpercenként váltogatta az alakját, ragyogva és féktelenül tört felfelé. Áradt belőle az energia...

Energia.

A tűz erő - gondolta Cassie. Szinte érezte az aranyfényű láng hatalmát. Nem olyan volt, mint az ég és a tenger végtelen nyugalma, vagy mint a szikla türelmes szilárdsága. Élénk volt. Felhasználható erőt árasztott...

- Ez az - suttogta Faye.

A hang hirtelen kizökkentette Cassie-t révületéből. *Ne bolondozz már!* - dorgálta magát. Összeomlott a tűzről szőtt képzelgése. Csak azért fantáziál, mert nem alszik eleget. Mert nem bírja a stresszt, és a végletekig kimerült. Mert megbolondult.

Kicsordult a könnye, csak úgy patakzott.

- Jaj, mégse több picsogós kisbabánál! - mondta Faye dühödt undorral a hangjában. Sőt, mintha kissé csalódott is lett volna. - Mi van, babuci, ennél jobban nem tudsz sírni? Ha elég sok könnyet hullatsz, talán sikerül kioltanod a tüzet.

A zokogó Cassie csupán a fejét rázta, miközben Faye ismét feléje döfte a lángoló papírt. Olyan közel volt hozzá, hogy könnyei sisteregve a tűzbe hulltak. Már nem is gondolkodott; halálra volt rémülve. Akár egy csapdába került állat; egy kétségbeesett, szánalmas, fogságba esett vadállat.

Préda, préda, préda...

- Mit műveltek?! Eresszétek el, de rögtön!

A hang a semmiből érkezett, és Cassie először meg sem próbálta felkutatni a forrását. Egész lénye a tűzre összpontosított, amely hirtelen fellángolt, majd azonnal le is lohadt; lágy, szürke hamu maradt utána. Faye már csak egy papírtölcsér elszenesedett csonkját szorongatta.

- Megmondtam, hogy ereszd el! - Valami tündöklő termett Deborah mellett. De nem úgy tündökölt, mint a tűz fénye. Hanem mint a nap. Vagy mint a telihold, amely olyan fényes, hogy olvasni lehet a világánál.

A lány volt az.

Az a bizonyos lány, aki a sárga házban lakott, a tündöklő hajú lány. Cassie döbbenten bámulta, mintha most látta volna életében először.

Majdnem olyan magas volt, mint Faye, ám minden más szempontból különbözött tőle. Faye formás volt, a lány karcsú; Faye tetőtől talpig vörösbe öltözött, a lány fehérbe. Faye vad, fekete sörényével ellentétben a másik lánynak leomló, egyenes és csillogó haja volt olyan árnyalatú, akár az ablakon beáramló napfény.

Természetesen gyönyörű volt, közelről még szebbnek tűnt, mint távolról. Vonzereje mégis merőben különbözött Faye szépségétől, szinte nem is tűnt ugyanannak a fogalomnak. Faye lélegzetelállító, ugyanakkor félelmetes is volt. Furcsa, aranyszínű szeme lenyűgözte az embert, ám el is riasztotta.

A lány úgy nézett ki, mint egy festett üvegablakon díszelgő alak. Cassie most először pillantotta meg a szemét, amely zöld volt, élénk és sugárzó, mintha állandó fény ragyogna mögötte. Arcát halvány rózsaszín pír árnyalta, de nem sminknek, hanem a természet erejének köszönhetően.

A lány zihált a felháborodástól, csengő és dallamos hangjából áradt a düh.

- Amint Tina elárulta, miféle üzenetet küldtél vele, tudtam, hogy sántikálsz valamiben - mondta. - De ez már egyszerűen hihetetlen! Utoljára mondom, Deborah, ereszd el!

Cassie karján lassan, vonakodva enyhült a szorítás.

- Nem láttok a szemetektől? Talán baja esett! - dühöngött tovább a szőke lány. Azzal előkapott egy zsebkendőt, és letörölgette Cassie arcáról a kormot... és a könnyeket. - Jól vagy? - kérdezte lágyabb hangon.

Cassie megszólalni sem bírt, szótlanul bámulta. A tündöklő lány a megmentésére sietett. Olyan volt az egész, mint egy álom.

- Halálra rémítettétek mérgelődött a lány, és Faye-re förmedt: Hogy tehettél ilyet? Hogy lehetsz ilyen kegyetlen?
- Ösztönösen fakad belőlem mormolta Faye. Tekintete zárkózott, dacos volt. Olyan dacos, mint Deborah arckifejezése.
- És te, Suzan... Nem ismerek rád! Nem fogod fel, milyen rémes az ilyesmi?

Suzan motyogott valamit, de nem nézett a felháborodott lány szemébe

- Mégis miért támadtatok rá? Kicsoda egyáltalán? Óvón átkarolta Cassie-t, és egyik végzősről a másikra nézett. Egyikük sem felelt.
- Cassie vagyok válaszolta. Elcsuklott a hangja, igyekezett lehiggadni. Nem érzett mást, csak a lány karját a vállán. Cassie Blake sikerült kinyögnie a teljes nevét. Csak pár hete költöztem ide. Mrs. Howard a nagymamám.

A lány riadtnak látszott.

- Mrs. Howard? A tizenkettőből? Nála laksz?

Cassie-t elöntötte a félelem. Eszébe jutott Jeffrey reakciója, amint meghallotta, hogy hol lakik. Belehalt volna, ha ez a lány is hátat fordít neki. Csüggedten bólintott.

A szőke lány ismét Faye felé perdült.

- Akkor hát közénk tartozik! Szomszédunk tette hozzá élesen, miután a másik felvonta a szemöldökét.
  - Aligha számít felelte Faye.
  - Hiszen csak az egyik... kezdte Suzan.
  - Kuss! ripakodott rá Deborah.
- Szomszédunk ismételte makacsul a szőke lány. Cassie felé fordult. Ne haragudj, nem tudtam, hogy ideköltöztél. Ha tudtam volna mérges pillantást vetett Faye irányába -, biztosan meglátogatlak. A Varjúrév út legelején lakom, az egyes szám alatt. Oltalmazón megszorította Cassie vállát. Menjünk innen! Ha akarod, máris hazaviszlek.

Cassie bólintott. Akkor is boldogan hallgatott volna a lányra, ha történetesen azt kéri, hogy ugorjon ki az ablakon.

- Elfelejtettem bemutatkozni mondta a szőke lány a lépcső felé menet. Dianának hívnak.
  - Tudom.

Diana kék Honda Integrával járt. Az autó előtt megtorpant, majd megkérdezte Cassie-t, nem akar-e kivenni valamit a szekrényéből.

A lány borzongva megrázta a fejét.

- Hogyhogy?

Cassie habozott. Azután őszintén válaszolt. Mindent elmondott.

Diana karba tett kézzel hallgatta, és egyre gyorsabban dobogott a lábfejével, miközben Cassie sorra vette a történteket. Zöld szeme szinte lángolt a dühtől.

- Rá se ránts! - zárta le végül tömören a témát. - Felhívom a gondnokot, és megkérem, hogy takarítsa ki a szekrényed. Most pedig szépen hazaviszlek.

Diana vezetett, azt mondta Cassie-nek, hagyja csak a sulinál a Golfot.

- Nem lesz gond - ígérte, és Cassie hitt is neki. Ha Diana azt mondja, nem lesz gond, akkor biztosan nem lesz semmi gond.

A kocsiban Cassie nem bírta levenni a szemét az egyik hosszú, tündöklő hajtincsről, amely a kézifékre hullott. Olyan volt, akárcsak a napfény színeiben pompázó selyem. Vagyis inkább a nap és a hold ezüst-arany színében. Cassie-nek egy pillanatra szöget ütött a fejébe, hogy emlékszik valakire, akinek szintén sokszínű haja volt, amikor azonban már eltűnődött volna rajta, az emlékkép tovaszállt.

Nem merte megérinteni a hajtincset, hiába szerette volna megtudni, vajon selymes-e. Igyekezett inkább Diana szavaira koncentrálni.

- ...és fel nem foghatom, mi üt néha Faye-be. Időnként egyszerűen elveszti az eszét. Fel sem fogja, mit művel.

Cassie tekintete Diana arcára siklott. Úgy vélte, Faye pontosan tudja, mit művel. Nem szólt azonban semmit. Leparkoltak a szép, viktoriánus ház előtt.

- Gyere! - mondta Diana, azzal kipattant az autóból. - Segítek rendbe szedni magad, mielőtt hazamész.

Rendbe szedni magát? Miután a lány felvezette az emeletre, és betessékelte egy ódivatú fürdőszobába, Cassie megértette, mire gondolt Diana. Csupa korom lett a szürke pulcsija, a keze, a farmerja. A haja kész szénaboglya volt. Feketére maszatolódott arcán csíkokat hagytak a könnyek. Úgy festett, akár egy hadiárva.

- Kölcsönadok neked pár cuccot, amíg rendbe hozzuk a ruháidat. Idebent pedig meg is mosakodhatsz. - Diana sürgött-forgott, meleg vizet engedett a grifflábú fürdőkádba, azután beletöltött valamit, amelynek nemcsak finom illata volt, hanem még pezsgett is. A lány törülközőt, szappant és sampont varázsolt elő, mindezt olyan sebességgel, hogy Cassie csak kapkodta a fejét. - Ha levetkőztél, dobd le a holmidat az ajtó elé! Fürdés után felveheted ezt - mondta, és az ajtóra akasztott egy vastag, fehér köntöst. - Jól van. Azt hiszem, már mindent előkészítettem.

Kisuhant a fürdőszobából, így Cassie magára maradt, és a csukott ajtót bámulta. A kissé bepárásodott tükörre, majd a fürdőkádra pillantott. Fázott, minden porcikája sajgott. Izmai remegtek a feszültségtől. A meleg, finoman illatozó fürdővíz tökéletesnek látszott, és miután Cassie belemerült, önkéntelenül kiszakadt belőle egy elragadtatott sóhajtás.

Jaj, csodálatos volt! Maga a tökély. Cassie csak feküdt a kádban, a habfürdőbe merülve, miközben a meleg átjárta a csontjait, az üde, virágos illat pedig betöltötte a tüdejét. A fürdő mintha még az elméjét is kitisztította volna, Cassie teljesen új erőre kapott.

Fogott egy mosdókesztyűt, és ledörgölte a koszt az arcáról meg a testéről. A samponnak is édes illata volt. Amikor Cassie kiszállt a kádból, és beburkolózott a vastag, pihe-puha, fehér frottírköntösbe, úgy érezte, hetek óta most először igazán tiszta, élénk és nyugodt. Továbbra is alig tudta felfogni a történteket; mintha fény töltötte volna el a lelkét.

A fürdőszoba tényleg ódivatú volt, de Cassie nem találta csúnyának. Szép törülközők, színes fürdősóval teli üvegek és potpourri tálak tették kifejezetten vonzóvá.

Cassie felvette a fehér mamuszt, amelyet Diana odakészített neki, és kiment a folyosóra.

A szemközti ajtó félig nyitva állt. Cassie némi habozás után bekopogtatott, azután benyitott a szobába. A küszöbön megtorpant.

Diana egy ablakfülkében ült, éppen Cassie szürke pulcsija fölé hajolt, amelyet az ölében tartott. Prizmák lógtak fölötte, az ablak elé akasztva. Rájuk sütött a nap, így a szobát kis, szivárványszínű háromszögek borították be: lila, zöld és narancssárga-piros sávok. Be-

vonták a falakat, táncot jártak a padlón, sőt Diana karján és haján is. Mintha a lány egy kaleidoszkóp kellős közepén üldögélt volna. *Nem csoda, hogy szikrázott az ablak* - gondolta Cassie.

Diana felkapta a fejét, és rámosolygott.

- Gyere be! A pulcsidat folttalanítom.
- Hát, kasmír, úgyhogy...
- Tudom. De kijön belőle a korom. Diana felkapta a könyvet, amely kinyitva feküdt az ablakfülkében, és betette egy vitrinbe. Cassie észrevette, hogy utána gondosan kulcsra zárja a vitrint. Végül kiment a szobából, kezében a pulóverrel.

Cassie kíváncsian pillantott az ablakfülkére. Nem látott folttisztítót. Csupán egy zacskó potpourrit és pár követ fedezett fel, amelyek talán egy gyűjtemény részét képezték.

Maga a szoba nagyon tetszett Cassie-nek. Egyesítette a szép, antik-nak tűnő bútorokat a modern holmikkal; a múlt és a jövő láthatóan tökéletes harmóniában megfért egymás mellett.

A baldachinos ágy vékony drapériája halványkék volt, szépen kidolgozott indamintával. A falon filmek vagy hírességek poszterei helyett művészi nyomatok díszelegtek. Az egész szoba olyan... elegáns volt. Ízléses és művészi, de kényelmes is.

- Tetszenek? A nyomatok?

Cassie megpördült; Diana időközben nesztelen léptekkel visszajött a szobába. Bólintott, azt kívánva, bárcsak eszébe jutna valami intelligens hozzászólás, hogy lenyűgözhesse a lányt, aki sokkal felsőbbrendűnek tűnt nála.

- Kiket ábrázolnak? kérdezte. Remélte, hogy nem kellett volna magától is rájönnie.
- Görög istenek. Vagyis görög istennők, hogy egészen pontos legyek. Ez itt Aphrodité, a szerelem istennője. Látod körülötte az angyalkákat meg a galambokat?

Cassie a képen látható, gyönyörű szép nőre pillantott, aki egy pamlagon hevert, hanyag nemtörődömséggel. Tartása - vagy esetleg fedetlen keble - Suzanre emlékeztette Cassie-t.

- Ez pedig Artemisz - lépett Diana egy másik nyomat elé. - A vadászat istennője volt. Nem ment férjhez, és ha egy férfi megpillantotta fürdőzés közben, széttépette a kutyáival.

A képen egy vékony és sudár lány állt, karja és lába izmosnak tűnt. Térdelt, megfeszített íjjal a kezében. Sötét haja zilált hullámokban hullott a hátára, arcán fürkész, kihívó kifejezés ült. *Deborah vág néha ilyen arcot* - gondolta Cassie. Azután a következő nyomatra pillantott, és összerezzent.

- Ez meg ki?
- Héra, az istenek királynője. Jellemző volt rá a... féltékenység.

Cassie ezt maga is rögtön látta. A fiatal nő magas volt, büszke, állát dölyfösen felszegte. A lányt mégis a tekintete ragadta meg. Mintha lángolt volna, sütött belőle a szenvedély, az akaraterő és a fenyegetés. Akár egy prédára leső nagymacska...

Cassie nem bírt úrrá lenni a remegésén, elfordult.

- Jól vagy? kérdezte Diana. Cassie bólintott és nagyot nyelt. Most, amikor már végre biztonságban volt, eszébe jutott minden. Nemcsak az aznap történtek, hanem az egész elmúlt hét. Minden bántó tett, minden megszégyenítés. A szekrényébe akasztott baba, a menzán lejátszódott jelenet. A gumikígyó. A cicázás az iskolatáskájával...
  - Cassie? érintette meg egy kéz a vállát.

Cassie nem bírta tovább. Megfordult, Diana karjába vetette magát, és sírva fakadt.

- Semmi baj. Minden rendbe fog jönni, Cassie. Ne aggódj! - Diana átölelte, finoman megpaskolta a hátát. A keserű könnyek, amelyeknek Cassie nem engedhetett szabad folyást az édesanyja vagy a nagymamája előtt, most szabadon patakzottak. Dianába kapaszkodott, és zokogott, akár egy kisgyerek.

Pontosan olyan érzés volt, mint a könyvtárban felidézett emlékben. Mint amikor hétéves korában anyukája vigasztalta. Dianának valamiként sikerült elérnie, hogy Cassie azt érezze, tényleg rendbe fog jönni minden.

Lassan lecsillapodott, már csak hüppögött és szipogott. Végül felemelte a fejét.

- Figyelj! - mondta Diana, odanyújtva egy zsepit. - Nem akarsz itt maradni vacsorára? Apukám ügyvéd, csak késő este ér haza a munkából. Áthívhatnám pár barátnőmet, és akár pizzát is rendelhetnénk. Mit szólsz?

- Hát... szuper lenne felelte Cassie, az ajkába harapva. Nagyon szuper.
- Felveheted ezeket a holmikat, amíg a saját ruhád meg nem szárad... Kicsit nagy lesz rád a méret, de nem vészes. Gyere le, miután felöltöztél! Diana elhallgatott, smaragdzöld szemét Cassie-re szegezte. Valami baj van?
- Nem... nem igazán, de... hebegte Cassie, majd ingerülten csóválta a fejét. Csak hát... szóval... miért vagy ilyen kedves hozzám? fakadt ki. Még mindig csupán álomnak tűnt az egész.

Diana néhány másodpercig szótlanul bámult, azután derű csillant a szemében, bár szája nem húzódott mosolyra.

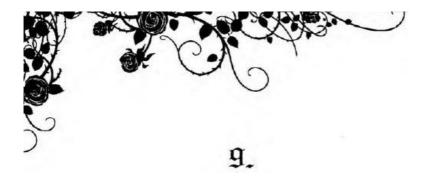
- Nem is tudom... Gondolom, talán mert te kedves vagy, és megérdemled, hogy ezt mások viszonozzák. De ha szeretnéd, megpróbálhatok szemét lenni.

Cassie ismét megcsóválta a fejét, ám ezúttal nem ingerülten. Érezte, hogy a szája széle felfelé görbül.

- És hát, tudod... - Diana most a semmibe meredt, tiszta, zöld szemében álmodozó tekintet ült. - Szerintem mind testvérek vagyunk.

Cassie-nek elállt a lélegzete.

- Testvérek? suttogta.
- Igen felelte Diana határozottan, még mindig a távolba révedve. Igen, azok. Bármi történjék is. Azután megváltozott az arckifejezése, Cassie-re pillantott. Innen felhívhatod az anyukádat intett a szobájában lévő készülékre. Én lemegyek, és megrendelem a pizzát. Azzal már el is tűnt.

vacsorára áthívott lányokat Laurelnek és Melanie-nak hívták. Laurel volt az, akit Cassie a könyvtárban látott Dianával. Szemtől szemben azt is észrevette, hogy a lány nagyon sovány, világosbarna haja majdnem olyan hosszú, mint Dianáé, arca pedig helyes, tündérien bájos. Virágmintás ruhát és rózsaszín, magas szárú tornacipőt viselt.

- Vega pizzát rendeltél, ugye? kérdezte. Az ajtót egy jól irányzott rúgással csukta be maga mögött, mert karjában egy halom Tupperware edényt tartott. Szexista szalámi nélkül, igaz?
- Egy falat hús sem lesz rajta nyugtatta meg Diana, és ismét kinyitotta az ajtót, hogy beengedje a küszöbön türelmesen várakozó másik lányt.
- Hoppá... bocsi! kiabálta Laurel a konyhába menet. Összedobok gyorsan egy salit, hoztam bele mindenfélét.

Diana és a másik lány egy emberként fordultak a konyha felé, azt kiáltva:

- Csak tofut ne!
- Jól van, ígérem, hogy kizárólag zöldség lesz benne hangzott a válasz. Diana és az új lány megkönnyebbült pillantást váltottak.

Cassie borzasztóan zavarba jött. Az utoljára érkező lány egész biztosan végzős volt, magas és nemcsak szép, hanem elegáns is.

Gesztenyeszínű, selymes tincseit hajpánttal fogta hátra, szürke szemében higgadt és fürkész tekintet csillogott. Cassie életében először látott olyan embert, aki szeműveg nélkül is szeműveges benyomást keltett.

- Melanie - mutatta be a lányt Diana. - Szintén ebben az utcában lakik, a négyes szám alatt. Melanie, ő itt Cassie Blake, most költözött a tizenkettőbe. Mrs. Howard a nagymamája.

A figyelmes, szürke szempár Cassie-re szegeződött, azután Melanie bólintott.

- Üdv!
- Üdv! felelte Cassie, most aztán pláne örült, hogy megfürdött, és remélte, nem állnak rajta túl bénán Diana ruhái.
- Melanie a csapat esze mondta Diana szeretettel. Rettentően okos. És mindent tud a számítógépekről, ami csak tudható.
- Azért nem mindent tiltakozott Melanie mosoly nélkül. Néha úgy érzem, semmit sem tudok. Dianára nézett. Hallottam a suliban valami sutyorgást egy bizonyos Cassie-ről, és mintha Faye-hez is köze lett volna, de senki nem árult el nekem semmit.
- Nekem sem. Csak ma szereztem tudomást az egészről. Lehetséges, hogy egyáltalán nem vagyok képben, mi folyik a suliban... De te legalább szólhattál volna, hogy mit hallottál.
  - Nem menthetsz meg mindenkit, Diana.

Diana szótlanul nézte, azután megcsóválta a fejét.

- Cassie, menj, segíts Laurelnek a salátával! Rendben? Biztosan jól ki fogtok jönni; ő is az évfolyamodba jár.

Laurel a konyhában egy növényekkel telerakott pult előtt állt, és lelkesen aprított.

- Diana megkért, hogy segítsek neked.

Laurel megfordult.

- Csúcs! Megmoshatnád a pásztortáskát; teljesen friss, úgyhogy valószínűleg mászkál még rajta a helyi fauna néhány képviselője.

Pásztortáska? Cassie bizonytalanul meredt a halomban álló zöldségekre. Tudnia kellene, melyik a pásztortáska?

- Hát... ez az? kérdezte, felkapva egy sötétzöld, háromszög alakú, foltos, fehér aljú levelet.
- Nem, az fehér libaparéj. Laurel könyökével egy kupac hosszú, vékony, egyenetlen szélű levél felé bökött. - Az a pásztortáska. De mindkettőt megmoshatod.
- Szoktatok a salátába tenni... őszi margitvirágot? kérdezte Cassie tétován, miközben a növényeket mosta. Örült, hogy végre segíthet.

Ezek a lányok olyan okosak, ügyesek, érettek voltak, hogy Cassie nagyon szeretett volna kedvező benyomást tenni rájuk.

Laurel mosolyogva bólintott.

- Igen, de nem szabad túl sokat enni belőle, mert kiütést kaphat tőle az ember. Az őszi margitvirág nemcsak salátába jó; remek fertőtlenítőszer bogárcsípés esetén, sőt készíthető belőle szerelmi... - Laurel váratlanul elhallgatott, majd még hevesebben dolgozott. - Tessék, a földitömjén kész is. Tudod, ezeket a növényeket a lehető legfrissebben érdemes fogyasztani - tette hozzá gyorsan -, mert úgy jobb az ízük, és még tele vannak a földanya energiájával.

Cassie gyanakodva pillantott Laurelre. Talán ez a lány mégsem olyan érett és értelmes. Tele a földanya energiájával? Azután hirtelen eszébe jutott a nap, amikor a vörös gránitnak dőlt, és érezte benne az életteli zsongást. Illetve, amikor azt képzelte, hogy ilyesmit érez. Igen, most már értette, miért hiheti az ember, hogy a friss növények is tele vannak ugyanazzal az energiával.

- Na, jó, ezzel meg is volnánk. Szólj Dianának meg Melanie-nak, hogy kész a sali! Én addig veszek elő tányérokat - mondta Laurel.

Cassie visszament a tágas nappaliba. A két barátnő mély társalgásba merült, egyikük sem vette észre, amikor a lány mögéjük lépett.

- ...és hazahoztad, mint egy kóbor kiskutyát. Folyton ezt csinálod - mondta Melanie komolyan, Diana pedig karba tett kézzel hallgatta. - De mi lesz később, ha...

Elharapta a mondatot, amint Diana észrevette Cassie-t, és megérintette Melanie alkarját.

- Kész a saláta - jelentette Cassie félszegen. Csak nem róla volt szó? Őt nevezték volna kóbor kiskutyának? Bár nem Diana mondta, csak Melanie. Cassie erősködött magában, hogy nem érdekli Melanie véleménye.

Miközben a salátát ették, Melanie higgadt, szürke szeme nem barátságtalan tekintettel szegeződött Cassie-re. Egyszerűen csak... elgondolkodva fürkészte. Amikor pedig megjött a pizza, Cassie kimondottan csodálta, ahogyan a három lány vidáman elcseveg az ételszállító egyetemista sráccal. A pizzafutárnak annyira tetszett Melanie, hogy gyakorlatilag be akarta hívatni magát a házba, Diana azonban kacagva becsukta az ajtót az orra előtt.

Vacsora után Melanie mulatságos sztorikat mesélt a kanadai nyaralásáról, Cassie pedig szinte el is feledkezett a lány korábbi megjegyzéséről. Annyira jó volt ismét könnyed, baráti beszélgetésben részt venni, nem kiközösítettnek érezni magát. Cassie még mindig alig bírta elhinni, hogy Diana, aki éppen rámosolygott, tényleg meghívta közéjük.

Amikor viszont hazaindult volna, nagy meglepetés érte. Diana szépen összehajtogatva átadta neki a ruháit - a szürke kasmírpulóveren most már nyoma sem volt koromnak -, és így szólt:

- Hazaviszlek! A nagymamád autója miatt ne aggódj: ha ideadod nekem a kocsikulcsot, megkérem Chris Hendersont, hogy vezesse haza hozzátok.

Cassie a kulccsal a kezében megdermedt.

- Henderson? Csak nem... Nem, nyilván nem az egyik Henderson fivérre gondolsz.

Diana mosolyogva nyitotta ki az Integra ajtaját.

- Ezek szerint hallottál róluk. Chris igazából rendes, csak kissé vadóc. Csak nyugi!

Amint elindultak, Cassie-nek eszébe jutott, hogy a hátizsákjával cicázó srácot Dougnak hívták, nem Chrisnek. Ám akkor sem bírt szabadulni az aggodalmától.

- A Varjúrév úton mindannyian jól ismerjük egymást magyarázta Diana megnyugtató hangon. Nézd csak! Az ott Laurel háza, a mellette állóban pedig Faye lakik. Mi, akik itt nőttünk fel, eléggé összetartunk. Te is be fogsz illeszkedni.
- Összetartotok? Egyszeriben aggasztó gondolat ütött szeget Cassie fejébe.
- Igen. Diana szándékos könnyedséggel válaszolt. Megvan a saját kis egyletünk...
- Az Egylet? Cassie úgy elborzadt, hogy félbeszakította a lányt. Úgy érted, hogy... te is a tagja vagy? Te meg Laurel meg Melanie mind benne vagytok?
- Aha felelte Diana. Na, megérkeztünk. Holnap felhívlak... talán be is ugorhatok. És hétfőn mehetnénk egy autóval suliba... Cassie arckifejezését látva elhallgatott. Mi a baj, Cassie? kérdezte gyengéden.

A lány a fejét csóválta.

- Nem tudom... De igen, tudom. Mondtam neked, hogy véletlenül kihallgattam Faye, Suzan és Deborah beszélgetését a suli első napján... Azzal kezdődött az egész zűr. Hallottam, miféle dolgokat mondtak, és tudom, hogy az Egylet tagjai. Olyan szörnyű volt... Nem értem, te hogy lehetsz benne egy ilyen egyletben, méghozzá velük.
- Nem úgy van, ahogyan gondolod... kezdte Diana kedvesen, ám végül elhallgatott. Nem igazán tudom elmagyarázni. De mondok neked valamit: ne ítéld meg az Egyletet Faye alapján! Bár neki is van jó oldala, csak észre kell venni.

Cassie arra gondolt, hogy Faye-ben még elektronmikroszkóppal sem lehetne felfedezni a jóságot. Pillanatnyi tűnődés után hangot is adott a véleményének.

Diana elnevette magát.

- Most komolyan. Csecsemőkorunk óta ismerem Faye-t. Itt mind ilyen régen ismerjük egymást.
- De... Cassie aggódva nézett rá. Te nem félsz Faye-től? Nem tartasz tőle, hogy megpróbál ártani neked?
- Nem felelte Diana. Egyáltalán nem. Először is, Faye... tulajdonképpen megígérte nekem, hogy békén hagy. Amúgy... szinte mentegetőzve nézett Cassie-re, habár a szája sarkában mosoly bujkált ne utálj érte, de az az igazság, hogy Faye az unokatestvérem.

Cassie szája tátva maradt.

- A legtöbben unokatesók vagyunk - magyarázta Diana halkan. - Néha másod- vagy harmad-unokatestvérek, meg ilyesmi, de sokan annál is közelebbi rokonok vagyunk. Tessék, ezt a gyógyteát Laurel készítette nekem még a nyáron - mondta, és Cassie kezébe nyomott egy zacskót. - Ha mostanában rosszul alszol, akkor ma este lefekvés előtt igyál egy csészével. Biztosan jót fog tenni. Holnap reggel találkozunk!

Amikor Diana másnap meglátogatta Cassie-t, hosszú haja egyetlen pompás fonatban volt összefogva. A hajfonat úgy lógott a hátára, akár egy selymes bojt. A lány fél kezében egy csomag illatos, szárított levelet tartott.

- Említetted, hogy anyukád influenzás, ezért hoztam neki is egy kis gyógyteát. Enyhíti a köhögést és a lázat. Ittál tegnap este a teából, amit neked adtam?

Cassie bólintott.

- El sem tudtam hinni, milyen hatásos volt. Azonnal elaludtam, és ma reggel csodásan kipihenten ébredtem. Milyen gyógynövényből készült?
- Hát, először is illatos macskamentából felelte Diana, azután elmosolyodott Cassie arca láttán. - Nyugi, emberekre nem úgy hat, mint macskákra. Egyszerűen csak ellazít.

Vajon ezzel foglalkozott Diana azon a reggelen, amikor Cassie először meglátta? Talán valamilyen gyógyteát készített? Cassie nem merte bevallani a lánynak, hogy aznap megleste, de nagyon megörült, amikor Diana felajánlotta, hogy szívesen megfőzi a teát, és személyesen szolgálja fel beteg édesanyjának.

- Egyszerű gyógytea megfázás ellen - mondta a lány halkan Mrs. Blake-nek, a hangja megnyugtatóan csengett. Az asszony egy pillanatig habozott, végül mégis a csészéért nyúlt. Megkóstolta a teát, majd felnézett, és Dianára mosolygott. Cassie-t melegség öntötte el.

Nagymamája ráncos, öreg arcára is mosoly ült ki Diana láttán, amikor elcsoszogott a folyosón a Cassie szobájába tartó két lány mellett.

- Szuper lehet, ha az embernek ilyen nagymamája van - áradozott Diana. - Biztosan rengeteget tud mesélni a régi időkről.

Cassie megkönnyebbült. Tartott tőle, hogy Diana esetleg nem tudja majd túltenni magát az öregasszony bibircsókján, görnyedt hátán és durva, ősz haján.

- Nagyon szuper ismerte el. Maga is csodálta, mennyire megváltozott az álláspontja a beköltözésük napja óta, amikor először pillantotta meg nagymamája alakját az ajtóban. Csodás, hogy végre megismerhetem, mert anyukámon kívül ő az egyetlen élő rokonom. A többi nagyszülőm meghalt.
- Az én nagyszüleim is felelte Diana. És az anyukám. Sajnos hiába szerettem volna egy húgot, édesanyám még a születésem évében meghalt, apukám pedig nem nősült újra, így hát sosem lehetett kistestvérem.

- Én mindig is egy nővért szerettem volna mormolta Cassie. Hirtelen csend támadt. Azután Diana megjegyezte:
- Szép ez a szoba.
- Tudom válaszolta Cassie, körbenézve a hatalmas, fényezett bútorokkal, elegáns drapériával és kényelmetlen székekkel teli helyiségben. Nagyon szép, de olyan, mint egy múzeum. Ez az összes holmim, amit otthonról szállíttattunk ide mutatott az egyik sarokban felhalmozott cuccaira. Megpróbáltam szétpakolni, de féltem, hogy netán megkarcolok vagy összetörök valamit.

Diana elnevette magát.

- A helyedben nem aggódnék. A berendezés túlélte az elmúlt háromszáz évet; ki fogja bírni még egy darabig. Csak át kell kicsit rendezned a szobát, hogy a te holmid is passzoljon. A hétvégén megpróbálhatjuk megcsinálni... Szerintem Laurel és Melanie is szívesen segítene. Jó buli lesz.

Cassie a lány élénk, szellős, harmonikus szobájára gondolt, és feléledt benne a remény. Ha az ő szobája csak feleolyan jól nézne ki, mint Dianáé, máris boldog volna.

- El sem hiszem, hogy ilyen kedves vagy hozzám! - vallotta be, és a homlokára csapott. - Tudom, hogy ez iszonyú bénán hangzik - mondta tehetetlenül -, de ez az igazság. Mármint, annyi mindent teszel értem, pedig semmivel sem tudom viszonozni. És... nem értem, miért jó ez neked.

Diana kitekintett az óceánra nyíló ablakon. A látóhatárig nyújtózó víztükör szikrázott a napsütésben, látszott benne a felhőtlen, élénkkék szeptemberi égbolt.

- Mondtam már - felelte, és elmosolyodott -, szerintem te is kedves vagy. Rendes volt tőled, hogy segítettél Sallynek, és igazán nagy bátorságra vall, hogy a sarkadra álltál Faye-jel szemben. Csodállak érte. Egyébként is - tette hozzá vállat vonva -, szeretek segítőkész lenni. Jó érzés, és nem tartom viszonzatlannak. Inkább azt nem szoktam érteni, miért ilyen kedves hozzám mindenki.

Cassie elnézte az ablak mellett ülő lányt, akinek alakját beragyogta a napfény, sugárzó glóriát vonva a feje köré. Szőke haja szó szerint tündökölt, és tökéletes volt a profilja, akár egy aprólékos gonddal kifaragott kámea. Létezik, hogy Diana tényleg nem érti?

- Hát, gondolom, részben az a tény lehet az oka, hogy mindenkiben igyekszel meglátni a jót - felelte Cassie. - Ez nyilván bejön az embereknek. Közrejátszhat még az is, hogy nem vagy beképzelt, és őszintén odafigyelsz mindenre, amit a másik mond... És úgy sejtem, annak a ténynek is lehet némi köze hozzá, hogy te vagy a legszebb teremtés, akit életemben láttam.

Diana felnevetett.

- Sajnálom, hogy ezek szerint csupa ronda ember között nőhettél fel - mondta. Azután elkomolyodott, és az ablakon kinézve játszadozni kezdett a függönyzsinórral. - De tudod... - kezdte szinte félénk hangon. Cassie-hez fordult, tekintete olyan sugárzóan zöld volt, hogy a lánynak a lélegzete is elállt. - Tudod, nagyon érdekes, hogy egyikünknek sincs lánytestvére, pedig mindketten arra vágyunk - folytatta. - Amióta megláttalak a reálos épületben... Hát, úgy érzem, mintha a húgom volnál. Furcsán hangzik, de ez az igazság.

Cassie nem találta furcsának. Amióta megpillantotta Dianát, a testvérének, nővérének érezte a lányt.

- És... nem is tudom; valamiért úgy érzem, hogy neked bármit elmondhatok. Még azt is, amit Melanie-nak vagy Laurelnek nem, pedig nemrég ismertük meg egymást. Úgy érzem, hogy megértesz, és... bízhatok benned.
- Bízhatsz jelentette ki Cassie halkan, ám olyan szenvedéllyel, hogy az még magát is meglepte. Én sem tudom, miért, de tényleg bízhatsz bennem, bármiről legyen is szó.
- Úgyhogy, ha akarod... Diana a homlokát ráncolta, az ajkát harapdálta, továbbra is a földre szegezte a tekintetét, miközben a függönyt gyűrögette. Hát... Arra gondoltam, hogy lehetnénk egymás fogadott testvérei. Mintha egy családdá válnánk. Akkor nekem lenne húgom, neked pedig lehetne nővéred. De csak ha van hozzá kedved hadarta, és végre felpillantott.

Van-e hozzá kedve? Cassie-nek csupán az volt a baja, hogy azt sem tudta, mit csináljon: karolja át Dianát, táncolja körbe a szobát, kacagásban vagy sírásban törjön ki.

- Tök jó lenne - sikerült egy perc elteltével kinyögnie. Azután boldogsággal csordultig telt szívvel Dianára mosolygott, szégyenlőssége dacára egyenesen a szemébe nézett. - Nem, ez... csodálatos lenne.

- Jobb színben vagy ma reggel, anyu állapította meg Cassie. Édesanyja, aki az ágy szélén üldögélt, rámosolygott.
- Csúnyán elkapott az influenza, de végre jobban vagyok felelte. Te pedig... sokkal derűsebbnek tűnsz, édesem.
- Az is vagyok válaszolta Cassie, és gyorsan puszit nyomott édesanyja arcára. *Nem is tudod, mennyivel boldogabb vagyok* - tette hozzá magában.

Aznap reggel olyan izgatott és lelkes volt, mintha az első tanítási napja lett volna. *Az sem érdekel, ha az egész iskola utál* - gondolta Cassie. - *Diana velem lesz*. Amint ez eszébe jutott, már nem is érdekelték a többiek.

Diana aznap kifejezetten gyönyörű volt, ezüstbéléses, zöld velúrkabátot és szinte fehérre fakult farmert viselt. Egyszerű nyaklánc volt rajta, amelyen egyetlen kövecske függött, egy kékesfehéren csillogó, opálszerű kő. Cassie szívét már az is büszkeséggel töltötte el, hogy Diana oldalán mutatkozhatott az iskolában.

A folyosókon észrevett valami furcsát. Három lépést sem tehettek meg anélkül, hogy valaki meg ne állítsa őket.

- Szia, Diana! Ráérsz egy percre?
- Diana! De örülök, hogy látlak...
- Diana, nem bírom ki. Mondd, hogy legalább szóba jöhet ez a hétvége! könyörgött a lánynak egy srác.

Majdnem mindenki, aki mellett elhaladtak, beszélni akart Dianával, akiknek pedig nem volt mondanivalójuk, csak körülötte lógtak, és hallgatták csengő hangját.

Cassie figyelte, amint Diana mindegyikükkel szóba elegyedik. Csakis a randiért esdeklő srácokat hessegette el, mosolyogva. Néhány diák ideges pillantást vetett Cassie-re, de senki sem fordított hátat vagy tett bántó megjegyzést. Úgy tűnt, Dianának még Faye befolyását is sikerült semlegesítenie.

Végül, néhány perccel becsengetés előtt, Diana búcsút intett a rajongóknak, és elkísérte Cassie-t az irodalomórájára. Nemcsak bejött vele a terembe, hanem le is ült mellé, és csevegni kezdett, ügyet sem vetve a kettőjüket bámuló osztálytársakra.

- Ezen a héten is pizzapartit kéne tartanunk - csacsogott Diana tiszta, zengő hangon. - Laurellel pedig ötleteltünk, hogyan lehetne kide-

korálni a szobádat, ha még mindig akarod. Laurel nagyon kreatív. És szerintem át kéne kéredzkedned haladó törire, amire én is járok. Az az utolsó óra, és Lanning tanárnő, aki tartja, nagyon jó fej...

Zavartalanul folytatta a csevegést, látszólag teljesen figyelmen kívül hagyva az osztályt. Cassie azonban érezte, hogy pezseg benne az izgalom, akárcsak egy üveg ásványvízben a sok buborék. A lányok, akik a múlt héten még hátat fordítottak és óvakodtak tőle, most csüngtek Diana minden egyes szaván, úgy bólogatva, mintha ők is részt vennének a beszélgetésben.

- Azt hiszem, ideje mennem... Ebédeljünk együtt; találkozunk negyed tizenkettőkor! mondta Diana.
- Hol? kérdezte Cassie. Kis híján pánikba esett, amikor a lány felállt. Rádöbbent, hogy még egyszer sem látta Dianát sem Laurelt vagy Melanie-t ebédidőben.
- Ja, a menzán... leghátul. Az üvegajtó mögött. A hátsó helyiségben. Meg fogod találni válaszolta Diana.

A Cassie körül üldögélő lányok meglepett pillantást váltottak. Amint Diana kifelé indult a teremből, egyikük Cassie felé fordult:

- Megengedik, hogy a hátsó helyiségben egyél? kérdezte irigyen.
- Ezek szerint felelte Cassie szórakozottan, a távolodó Dianát figyelve.
  - Na de... A lányok újabb meghökkent pillantást váltottak.
  - Te is tagja vagy az Egyletnek? fejezte be egy másik a kérdést. Cassie feszengett.
  - Nem... nem mondhatnám. Csak összebarátkoztam Dianával.

Döbbent csend támadt. A lányok elképedve dőltek hátra, láthatóan le voltak nyűgözve.

Cassie mindezt szinte észre sem vette. Az ajtóra meredt, a lányra, aki éppen akkor lépett be a terembe, amikor Diana kiment volna.

Ma reggel Faye is különösen vonzóan festett. Fekete haja zabolátlan és fénylő, arcbőre kicsattanóan sugárzó volt. Ajka érzékiségét még a szokottnál is jobban kihangsúlyozta a vörös egy vadonatúj árnyalatában pompázó rúzs. Piros, testhez álló felsőt viselt.

Megtorpant az ajtóban, elállva Diana útját. A két lány egymásra meredt.

Hosszú, kimért pillantást váltottak, a zárkózott, mézszínű szempár a zöldbe mélyedt. Egyikük sem szólalt meg, a levegő azonban szinte pattogott közöttük a feszültségtől. Cassie csaknem érezte, amint a két lány vasakarata egymással viaskodik. Végül Faye volt az, aki félreállt, ám olyan gúnyos, túlzott gesztussal intette előre Dianát az ajtón, amely inkább tűnt megvetésnek, mintsem udvariasságnak. Amikor Diana elhaladt mellette, Faye odavetett neki pár szót, anélkül hogy ránézett volna.

- Mit mondott? kérdezte Cassie-t az egyik lány, aki a közelében ült
  - Nem hallottam felelte.

Hazudott. Nagyon is jól hallotta. Csak nem értette. Faye azt morogta: "Csatát nyerhetsz, de háborút nem."

Cassie ebédnél nem is értette, miként nem vette észre eddig a menza hátsó helyiségét. Azt viszont megértette, hogy Diana és a barátai miért nem vették észre őt: a hátsó terem bejárata előtt tolongtak a diákok. Tétlenül ácsorogtak, remélték, hogy talán bebocsátást nyerhetnek, vagy csak a menő srácok közelében akartak lógni. Az odabent ülők elől teljesen eltakarták a rálátást a menza többi részére.

Első látásra kiderült, miért éppen ez volt a menza legkedveltebb pontja. Az egyik falra tévét szereltek, bár a nagy zajban nem lehetett hallani az adást. Egy mikro és egy italautomata is állt a helyiségben. Cassie tisztában volt vele, hogy mindenki őt figyeli, amint belépett, és leült Diana mellé, most azonban csakis irigykedve meredtek rá a többiek.

Melanie és Laurel is odabenn ült. Ahogyan Sean is, az alacsony, sunyinak tűnő srác, aki arra buzdította Cassie-t, hogy tegyen nyugodtan panaszt az igazgatónál. Egy borzas, szőke hajú, kissé ferde, kékeszöld szemű fiú is ott üldögélt, aki... *Te jó ég!* - döbbent rá Cassie. - *Hiszen ez az egyik Henderson fivér!* - Igyekezett nem túl rémülten bámulni, miközben Diana a fiúra biccentett, és így szólt:

- Christopher Henderson... Chris, köszönj szépen Cassie-nek! Az ő Golfját vitted haza.

A szőke fiú Cassie felé fordult, és védekezően pislogott fel rá.

- Én ugyan hozzá sem nyúltam! Még csak nem is láttam, érted? Ott sem voltam.

Diana és Melanie türelmes pillantást váltottak.

- Chris szólt Diana -, te meg miről beszélsz?
- A kiscsaj golfcuccáról. Nem én nyúltam le! Engem totál nem érdekel az a béna játék. Mind tesók vagyunk, oké?

Diana egy pillanatra értetlenül bámult a fiúra, majd megcsóválta a fejét.

- Hagyjuk, Chris! Edd csak az ebédedet!

A fiú a homlokát ráncolta, vállat vont, azután ismét Seanhoz fordult.

- Na, szóval van ez az új zenekar, a Kolera, és most jött ki az első lemezük...
- Valaki tényleg hazahozta a kocsimat jegyezte meg Cassie félénken.
- Chris volt felelte Laurel. Csak nehezen tud összpontosítani a valós eseményekre. A zenében viszont nagyon otthon van.

Cassie észrevette, hogy Sean idebent egészen máshogy viselkedik, mint a múltkor a szekrényénél. Végtelenül udvarias volt, láthatóan igyekezett a lányok kedvében járni, folyton ajánlgatta, hogy bármit idehoz nekik. A lányok pedig úgy kezelték, mint egy kissé idegesítő öcsikét. Cassie-n kívül csak Sean és Laurel nem volt végzős.

Alig pár perce ebédeltek, amikor egy vörösesszőke lány jelent meg az ajtóban. Suzan bosszúsnak látszott.

- Deborah büntiben van, Faye pedig éppen elintéz valamit, így ma itt eszek - jelentette ki.

Diana felnézett.

- Jól van felelte higgadtan, azután hozzátette: Suzan, ő itt Cassie barátnőm. Cassie, bemutatom Suzan Whittiert.
  - Szia! szólt Cassie, igyekezett laza hangot megütni.

Pillanatnyi feszültség támadt. Suzan grimaszt vágott.

- Szia! - válaszolta végül. Rögtön leült, és nekiállt előrámolni az ennivalóját.

Cassie egy kis ideig figyelte a papírzacskójából kipakoló lányt, majd gyorsan Laurelre pillantott. Végül Dianára nézett, és kérdőn felvonta a szemöldökét. Fólia zörgését hallotta, amint Suzan ebédje utolsó darabját is előhalászta a zacskóból; abban a pillanatban Laurel fülsértően felvisított:

- Jóságos ég! Csak nem zabálod még mindig ezt a vacakot? Tudod, mi van ebben a műpiskótában, Suzan? Marhafaggyú, disznózsír, pálmaolaj... meg legalább ötven százalék finomított cukor!

Diana az ajkába harapott, Cassie némán reszketett, igyekezett viszszafojtani a nevetését. Végül nem bírta tovább, muszáj volt szabad utat engednie a kacagásnak. Amikor felkacagott, Diana is vihogásban tört ki.

Mindenki rájuk meredt, teljesen értetlenül.

Cassie tonhalas szendvicsére mosolygott. A hosszú hetek magánya után végre meglelte a maga helyét. Diana barátnője lett, Diana fogadott húga. Itt volt a helye, Diana oldalán.

Zon a héten pénteken Kori is a hátsó helyiségbe jött ebédelni. Úgy tűnt, csodálja az Egylet idősebb tagjait, és mintha még Cassie-t is tisztelte volna, amit az új lány kifejezetten élvezett. Főleg, mivel Suzan és Deborah semmi tiszteletet nem tanúsított iránta. A vörösesszőke lány mintha tudomást sem vett volna Cassie létezéséről, hacsak nem azt akarta, hogy továbbítson valamit neki vagy tőle, a motoros pedig komor pillantásokkal méregette, valahányszor öszszetalálkoztak a folyosón. Deborah és Doug - a másik Henderson fivér - csupán egyszer bukkant fel a hátsó helyiségben, amióta Cassie ott evett, és rendszerint egész ebédidő alatt heves vitába merültek valamelyik heavy metál zenekarról.

Sem Faye, sem Nick, a sötét hajú, ridegen jóképű, Cassie iskolatáskáját megmentő fiú nem mutatkozott egész héten.

Kori Henderson viszont nagyon aranyos volt. Most, hogy Cassie tudta, Chris és Doug a testvérei, látta is közöttük a hasonlóságot: egyforma volt szőke hajuk és kékeszöld szemük, amelyet Kori azzal hangsúlyozott, hogy állandóan türkiz nyakláncot és gyűrűt viselt. Nem volt azonban olyan vad, mint a fivérei. Átlagos, barátságos lány benyomását keltette, aki hamarosan betölti a tizenötöt.

- Már olyan régóta várom, el sem hiszem, hogy végre eljött! - mondta Kori az ebédidő vége felé. - De tényleg, jövő kedden lesz a nagy nap! Apu azt ígérte, hogy tarthatjuk a bulit a tengerparton... legalábbis nem mondta, hogy nem tarthatjuk ott... és én egészen különlegessé akarom tenni, hiszen ünnepnap is lesz, és... - Hirtelen el-

hallgatott. Cassie a tekintetét követve észrevette, hogy Diana az ajkába harap, és alig észrevehetően a fejét csóválja.

Vajon mi rosszat mondott Kori? - tűnődött Cassie. Hirtelen rádöbbent, hogy bár most először hall a buliról, a többiek számára nyilvánvalóan nem újdonság. Ő talán nem hivatalos?

- Szóval, mit gondolsz, Diana, Adam időben hazaér, hogy... izé... szerinted mikor ér haza Adam? hebegte Kori.
- Nem is tudom. Remélem, hogy hamarosan, de... Diana kissé megvonta a vállát. Ki tudja? Sosem lehet tudni.
- Milyen Adam? kérdezte Cassie, elszántan igyekezve úgy tenni, mintha egyáltalán nem érdekelné a buli.
- Csak nem azt akarod mondani, hogy Diana nem mesélt még neked Adamről? Diana, a szerénységet is túlzásba lehet ám vinni! mondta Melanie, és szürke szemében hitetlenkedés villant.

Diana elpirult.

- Egyszerűen csak nem jött szóba... - kezdte, de Laurel és Melanie lehurrogta.

Cassie meglepődött. Még sohasem látta Dianát ennyire zavarba jönni.

- De most komolyan mondta -, kicsoda ez a bizonyos Adam? A barátod?
- Az első és egyetlen pasija felelte Laurel. Gyerekkoruk óta együtt járnak.
  - És most hol van? Egyetemen? Milyen srác?
- Nem egyetemista, csak... elutazott látogatóba válaszolta Diana. Adam is végzős, csak azért nincs suliban, mert még nem ért haza. És hogy milyen... Hát, jó srác. Szerintem kedvelni fogod. Elmosolyodott.

Cassie további részleteket remélve Laurelre pillantott.

- Adam olyan... - kezdte a lány, ám azután csak szótlanul gesztikulált, a kezében tartott cukkinihasábot lengetve.

Kori annyit mondott:

- Igen, Adam nagyon...

Még Melanie sem találta a megfelelő szavakat.

- Majd meglátod - közölte.

Alaposan felcsigázták Cassie kíváncsiságát.

- Nincs róla fényképed? fordult Dianához.
- Igazság szerint nincs felelte a lány. Cassie csalódottságát látva hozzátette: Tudod, az ittenieknek van egy buta babonájuk a fényképekkel kapcsolatban... Nem szeretik a fotókat. Úgyhogy sokan egyáltalán nem szoktunk fényképezkedni.

Cassie próbált úgy tenni, mintha ez nem is lett volna olyan bizarr, amilyennek tartotta. *Mint a bennszülöttek* - gondolta elképedve. - *Attól tartanak, hogy a fényképezőgép ellopja a lelkűket. A huszadik században hogyan gondolkodhat így bárki?*

- Az biztos, hogy Adam nagyon helyes jelentette ki Kori lelkesen. Suzan, akit eddig lekötött az evés, felnézett az ebédjéről, és mély átéléssel megszólalt:
  - Az a test!
  - Az a szempár... tette hozzá Laurel.
  - Ne kínozzátok már Dianát! rótta meg őket Melanie mosolyogva.
- Szegény a végén ki sem bírja majd várni, hogy Adam visszajöjjön.
- Akkor talán végre valaki másnak is lesz esélye nála? szólalt meg
   Sean. A lányok tartózkodó pillantást váltottak.
- Talán, Sean... a következő évezredben felelte Laurel. Ám mivel kedves lány volt, inkább csak az orra alatt mormolta a szavakat.

A jót derülő Melanie akkor Cassie felé fordult:

- Adam és Diana egymáson kívül meg sem látják a másik nem képviselőit. Szerintem Adam éveken át fiúnak hitt mindannyiunkat, Diana összes barátnőjét.
- Amihez Suzan esetében komoly képzelőtehetség kellett jegyezte meg Laurel.

Suzan szipogott, és sokatmondóan Laurel lapos mellkasára pillantott.

- Mások esetében viszont egyáltalán nem kellett hozzá képzelőtehetség.
- És veled mi a helyzet, Cassie? szólt közbe Diana, mielőtt kitörhetett volna a vita. Volt pasid odahaza, mielőtt ideköltöztetek?
- Nem igazán felelte. Bár idén nyáron összefutottam egy sráccal, aki nagyon... Elhallgatott. Nem akarta Suzan előtt elmesélni a sztorit. Aki nagyon... tetszett nekem. De mindegy. Hogy sikerült Faye randija Jeffreyvel? kérdezte váratlanul Suzantől.

A vörösesszőke lány arckifejezése elárulta, hogy Cassie nem verte át a témaváltással, ugyanakkor nem bírta megállni a választ sem.

- A halacska bekapta a horgot - újságolta önelégült vigyorral. - Faye-nek most már csak szépen ki kell fognia.

Akkor becsöngettek, és a lányok nem beszélgettek tovább sem pasiról, sem randikről. Cassie azonban észrevette, hogy Diana szemébe gyengéd, elmélázóan sóvár tekintet költözött, amely egész nap jelen is maradt.

Tanítás után Diana és Cassie együtt hajtottak haza a Varjúrév útra. Amint elhaladtak Hendersonék otthona - az egyik legrosszabb állapotban lévő ház - mellett, Cassie észrevette, hogy az idősebb lány az ajkát harapdálja. Ez biztos jele volt annak, hogy Diana aggódik.

Cassie azt hitte, tudja az okát.

- Nem zavar, hogy Kori nem hívott meg a bulijára szólalt meg halkan, mire Diana meglepetten pillantott rá. Tényleg bizonygatta Cassie. Tulajdonképpen nem is ismerem Korit. Nem is találkoztunk korábban, csak egyszer láttam, amikor Faye társaságában ebédelt a lépcsőn. Mi a baj? kérdezte, mivel Diana erre még meglepettebbnek tűnt.
- Kori Faye-jel meg a többiekkel evett aznap, amikor kihallgattad őket?
- Igen... Vagyis, mire Kori odaért hozzájuk, Faye és a barátnői már majdnem végeztek az evéssel. Egy egész csapat diák jött le a lépcsőfordulóhoz, de Faye csak Korinak engedte meg, hogy leüljön hozzájuk. Azt mondta, hogy...
  - Mit mondott Faye? kérdezte Diana lemondóan.
- "Azt hittük, a menzán akarsz ebédelni a többi erényeskedővel." Cassie tapintatosan nem tett említést a szemérmesség szobráról.
  - Hm. És Kori mit felelt?

Cassie feszengett.

- Valami olyasmit, hogy a túlzásba vitt erényesség már unalmas. De nem sokáig maradt velük. Szerintem Faye meg Suzan csak zavarba akarta hozni.
  - Hm hümmögött Diana. Megint az ajkába harapott.

- Mindegy - folytatta Cassie -, tényleg nem zavar, hogy Kori nem hívott meg a buliba, de szerinted... Hát, szerinted van rá esély, hogy előbb-utóbb én is beléphessek az Egyletbe?

Diana zöld szeme kissé elkerekedett.

- Jaj, Cassie, de hát nem is akarsz belépni felelte.
- Tudom, a múlt héten még úgy beszéltem róla, mintha eszem ágában sem volna. De azt mondtad, ne ítéljem meg az Egyletet Faye alapján, és most már nem is ítélem. Bírlak téged, ahogyan Melanie-t, Laurelt és Korit is... Még Suzan is egész tűrhető. Sőt Chris Henderson is. Ezért arra gondoltam, talán... Elharapta a mondatot. Érezte, hogy hevesebben ver a szíve.
- Nem így értettem felelte Diana. Hanem hogy azért nem akarsz belépni, mert amint lehet, hazamész Kaliforniába. Ez az igazság, nem? Azt mondtad, ott szeretnél egyetemre járni.
- Hát, igen, majd idővel... Cassie valóban ezt mondta, még azon az első estén Diana házában. Most már nem volt biztos a dolgában, de nem egészen tudta, miként öntse szavakba az érzéseit.
- De hát mi köze ennek az Egylethez? kérdezte. Mármint, ha belépek, még nem kell egész életemben itt maradnom. Nem igaz?

Diana az útra szegezte a szemét.

- Nehéz ezt elmagyarázni. - Azután halkan hozzátette: - Egyébként is... Hát, a tagság sajnos eléggé korlátozott.

Cassie-nek hirtelen eszébe jutott, mit is mondott Deborah az első napon, miután Kori otthagyta őket. Egy üresedés, egy jelölt, rémlik? Kori a szomszédságból származott. Itt nőtt fel. Chris és Doug húga volt. Nem kóbor kiskutya, holmi idegen, akit csak azért fogadtak be, mert Diana ragaszkodott hozzá.

- Megértem mondta Cassie. Igyekezett úgy beszélni, mintha minden rendben volna, mintha nem bánná a visszautasítást. Pedig bánta. Borzasztóan bánta.
- Nem, nem érted mormolta Diana. De talán jobb is így. Sokkal jobb így, Cassie, hidd el nekem!

- Jaj, ne! - kiáltott fel Diana. - Nincs meg a cellux. Biztosan begurult a kocsi ülése alá. Maradj csak itt! Fölösleges mindkettőnknek visszacaplatnunk. - Megfordult, és a parkoló felé sietett.

Aznap reggel korán érkeztek a sulihoz. Diana hozott magával egy óriási transzparenst, amelyre Laurellel azt festették: "Boldog szülinapot, Kori!" Az iskola kapujára tervezte kiragasztani, és Cassie felajánlotta a segítségét. Úgy vélte, ez kifejezetten nemes és nagylelkű gesztus a részéről, tekintve, hogy továbbra sem kapott meghívást Kori bulijára. Bizonyítani akarta, mennyire nem bánja a dolgot.

Felnézett az iskola kapujára, amely két hete még halálra rémítette.

Két hete. Az első hetet páriaként töltötte, kitaszítottként, akivel szóba állni is veszélyes volt, ha az ember nem akarta saját fejére zúdítani Faye haragját. Ám a második héten...

Diana - elmélkedett magában Cassie - nem megfélemlítéssel hat az emberekre. Sokkal finomabban teszi, a szeretet erejével. Ez így végtelenül gagyin és csöpögősen hangzott, de hát ez volt az igazság. Dianát mindenki szerette - fiúk-lányok egyaránt -, és a legtöbben akár a tűzön is átmentek volna a kedvéért. S Diana "fogadott kishúga", Cassie egy csapásra olyan magasra került az iskolai ranglétrán, ahová egyedül sohasem kapaszkodott volna fel. Most a suli legmenőbb bagázsával lógott - és csak a bennfentesek voltak tisztában azzal, hogy nem is tartozik igazán közéjük.

Már majdnem közénk tartozol - csengtek megint a fülébe Faye Korihoz intézett szavai. Hát, ma eljött Kori születésnapja, és Kori mától közéjük fog tartozni; ma belép az Egyletbe.

Cassie pedig sohasem fog.

Vállat akart vonni, hogy lerázza magáról a keserű gondolatot, ám felhúzott vállal maga kezdett el reszketni. Keresztbe tette mellkasa előtt a karját, megragadta a könyökét. Hidegebb volt, mint amihez Cassie szeptemberben hozzászokott. Laurel és Melanie a hétvégén az őszi napéjegyenlőséget emlegette, amely Kori születésnapjára esett. Melanie elmagyarázta, hogy ilyenkor pontosan egyforma hosszú a nappal és az éjszaka, ami az ősz kezdetét jelenti. Cassie ezek után már nem csodálkozott, hogy lehűlt az idő. A többiek azt mondták, hogy hamarosan a falevelek is elszíneződnek.

Melanie és Laurel nagyon belelendült a napéjegyenlőség magyarázatába. Nyilvánvalóan rém fontos volt nekik ez a nap, bár Cassie nem igazán tudott rájönni az okára. Ez is újabb példája volt a New Salem-i lakók kis rejtélyeinek, amelyek lassan az őrületbe kergették.

Megborzongott, és fel-alá kezdett járkálni, a karját dörzsölgetve.

Elterült alatta a domboldal. A lépcsőhöz sétált, sarokról lábujjhegyre állt. Tiszta, csípős reggel volt, és Cassie körül a buja zöld növényzetbe itt-ott már őszi árnyalatok vegyültek. Az út túloldalán sorakozó bokrok... Minek is nevezte Laurel? Cserszömörce. Az út túloldalán lévő cserszömörce lombja már vörösre váltott. Néhány cukorjuhar levele aranysárgába hajlott, a domb alján is vöröslött valami...

Cassie a homlokát ráncolta, és hirtelen elfeledkezett a kardörzsölésről. Lesétált egy-két fokot a lépcsőn, azután előrehajolt, a domb tövébe meredt. Az a vörös odalent már-már túl vörös, túl élénk volt. Cassie nem gondolta volna, hogy a levélzet ilyen színűvé is válhat. Nem tűnt természetes árnyalatnak.

Hevesen összerezzent. Te jó ég, de hideg lett! Bármi is volt odalent, félig eltakarták a bokrok, ám Cassie arra jutott, hogy nem lehet növény. Inkább úgy festett, mint egy pulóver, amelyet valaki otthagyott.

Tönkre fog menni, ha még sokáig hever ott a nedves földön - gondolta Cassie. - Bárki is a gazdája, nem fog örülni.

Lement még egy lépcsőfokot. Valószínűleg már úgyis tönkrement... vagy talán nem is több, csak egy rongy, amelyet valaki eldobott.

Mégsem tűnt rongynak. Alakja volt - Cassie úgy vélte, látja a pulóver ujját. Sőt, mintha több ruhadarab is hevert volna egy halomban. Úgy bizony, a bokor alól kilátszott egy farmer is...

Cassie egyszeriben nem kapott levegőt.

Vicces... nagyon vicces, mert teljesen úgy néz ki, mintha egy ember heverne odalent. Ami persze ostobaság... hiszen a föld hideg és nyirkos. Nem lehetne úgy leheveredni, hogy az ember ne fagyjon...

Cassie egyre gyorsabban sietett lefelé a lépcsőn.

Butaság... De tényleg nagyon úgy néz ki, mint egy ember. Lám, ott a lába. Az a sárga lehet a haja. Nyilván alszik... De hát ki aludna el

ott? Közvetlenül a forgalom mellett. Persze a gyomok meg a bokrok éppen eltakarják az út felől...

Most már egészen közel járt, és a világ hirtelen lelassult - saját örvénylő, kavargó gondolatait kivéve.

Jaj, hála az égnek: mégsem ember, csak egy bábu! Mint azok a kitömött madárijesztők, amelyeket ijesztgetésre szoktak használni halloweenkor. Lám, hogy meggörbült középen... normális ember nem hajlik így ketté... a nyaka meg úgy fest, mint a babáé, amelyet Cassie szekrényébe akasztottak. Mintha kitépték volna a fejét...

Cassie teste furcsán reagált. Hullámzott a mellkasa, rángatóztak az izmai. Olyan vadul remegett a térde, hogy alig bírt állva maradni. Csillagokat látott, mint aki menten elájul.

Hála az égnek, nem ember... De... Jaj ne! Az ott egy kéz? Egy bábunak nem lehet ilyen keze... kis rózsaszín ujjakkal... és egy bábun nem volna gyűrű sem, türkiz gyűrű...

Hol látott már ilyen gyűrűt?

Nézd meg jobban! Nem, inkább ne nézd meg, ne nézd meg...

Ám Cassie már tisztán látta. A kéz, a karomszerűen megmerevedett kéz emberé volt. A gyűrű pedig Korié.

Cassie fel sem fogta, hogy torkaszakadtából sikoltozik, amíg félig fel nem ért a domb oldalán. Az imént vadul remegő lába futólépésben, vágtázva vitte felfelé a lépcsőn. Egyre azt sikította:

- Segítség, segítség, segítség! - Csakhogy cérnavékony, szánalmas hangon visítozott; nem csoda, hogy senki sem hallotta meg. Az egész olyan volt, akár egy rémálom, amelyben az ember hangszálai megbénulnak.

Valaki mégis meghallotta. Mire Cassie felért a dombtetőre, Diana már odarohant hozzá. Megragadta Cassie vállát.

- Mi a baj?
- Kori! hörgött Cassie kifulladva. Alig tudott megszólalni. Diana... segíts Korinak! Megsérült. Baja esett... Tudta, hogy ennél többről van szó, de képtelen volt kimondani a súlyos szavakat. Kérlek, segíts neki...
  - Hol van? vágott közbe Diana élesen.
- Odalent. A domb tövében. De ne menj le! hördült fel Cassie észszerűtlenül. Te jó ég, teljesen elveszítette a fejét. Képtelen volt meg-

birkózni a helyzettel... Ám azt sem bírta volna elviselni, ha barátnője egyedül megy le oda.

Diana azonban máris rohant lefelé a lépcsőn. Cassie merev lábbal követte. Látta, hogy Diana leér a domb tövébe, egy pillanatig tétovázik, majd gyorsan letérdel, és előrehajol.

- Ugye nem... - Cassie ökölbe szorította a kezét.

Diana felállt. Bár háttal volt Cassie-nek, csüggedt tartásán is világosan látszott a válasz.

- De igen. Halott. Már kihűlt.

Azután Diana megfordult. Falfehér volt az arca, zöld szeme lángolt. Arckifejezése erőt öntött Cassie-be, aki lebotladozott az utolsó két lépcsőfokon, és átkarolta fogadott nővérét.

Érezte, hogy Diana reszket, belé kapaszkodik. Kori az ő barátnője volt, nem Cassie-é.

- Semmi baj. Semmi baj - zihálta Cassie, ismét teljesen ésszerűtlenül. Igenis volt baj, és semmit sem tehettek ellene. Cassie elméjében viszont más szavak visszhangzottak: Egy szép napon talán téged találnak majd kitört nyakkal a lépcső aljában. Egy szép napon talán téged...

Korinak kitört a nyaka.

Ezt közölte a rendőrségi halottkém. Miután Cassie és Diana felsietett a lépcsőn, aznap minden álomnak tűnt. Felnőttek érkeztek, és kézbe vették a helyzetet. Az iskola vezetősége, a rendőrök, a halott-kém. Kérdéseket tettek fel. Lejegyezték a válaszokat. S közben az iskola minden diákja félreállt, éberen figyelt. A felnőttek nem vonták be őket az eseményekbe. Ám nekik is megvoltak a maguk kérdései.

- Mire várunk még? Miért nem kapjuk el a csajt? szólt Deborah, amikor Cassie belépett a menza hátsó helyiségébe. Még nem volt ebédidő, de aznap mintha minden szabályt felfüggesztettek volna. Mindannyian hallottuk, mit mondott az a ribanc folytatta Deborah. Suzan, Faye meg én... még ő is hallotta mutatott Cassie-re, aki dermedten próbált üdítőt venni az automatából. Megmondta, hogy ezt fogja tenni, és meg is tette. Na, mire várunk?
  - Az igazságra felelte Melanie halkan és higgadtan.

- Az igazságra, tőlük? A kívülállóktól? Ezt nem mondhatod komolyan! Sosem fogják elismerni, hogy Sally tette. A rendőrség azt állítja, hogy baleset volt. Baleset! Azt mondják, nincs nyoma erőszaknak. Kori megcsúszott egy nedves lépcsőfokon. És tudod, mit suttognak a diákok? Hogy közülünk ölte meg valaki!

Laurel felpillantott a bögréjéből; éppen forró vizet öntött a szárított tealevelekre. Orra hegye rózsaszín volt.

- Talán tényleg közülünk tette valaki.
- Mégis kicsoda? dühöngött Deborah.
- Valaki, aki nem akarta, hogy Kori belépjen az Egyletbe. Valaki, aki tartott tőle, hogy melyik oldal mellé fog állni felelte Laurel.
- És persze tudjuk, melyik oldalnak van mitől tartania szólalt meg egy új hang, mire Cassie megperdült, és kis híján elejtette az üdítőjét.

Faye lépett be. Cassie korábban sohasem látta a hátsó helyiségben a fekete hajú lányt, de most itt volt, és titokzatos, mézszínű szeme csak úgy parázslott.

- Hát, Diana oldalának nem volt mitől tartania jelentette ki Laurel.
- Kori istenítette Dianát.
- Tényleg? Akkor a múlt héten miért velem ebédelt? kérdezte Faye mély, bársonyos hangján.

Laurel rámeredt, és egy pillanatra láthatóan elbizonytalanodott. Azután határozottabb arckifejezéssel megcsóválta a fejét.

- Nem érdekel, mit mondasz; soha nem hiteted el velem, hogy Diana képes lett volna ártani Korinak.
  - Igaza van szólalt meg Suzan, Cassie legnagyobb meglepetésére.
- Diana nem tenne ilyet.
- Egyébként is, tudjuk, hogy ki tette szólt közbe Deborah élesen. Sally volt... vagy talán az a barom pasija. Azt mondom, kapjuk el őket... most azonnal!
  - Igaza van helyeselt Sean.

Laurel a fiúra nézett, azután Deborah, majd Faye felé fordult.

- Te mit gondolsz, Melanie? - kérdezte végül.

Melanie hangja még mindig halkan, szenvtelenül csengett.

- Szerintem gyűlést kéne tartanunk - vetette fel.

Sean bólintott.

- Neki is igaza van - mondta.

Akkor lépett be Diana. A Henderson fivérek mögötte jöttek. Látszott rajtuk, hogy össze vannak törve. Mint akik fel nem foghatják, miként történhetett ez a borzalom a húgukkal. Chris szeme kivörösödött a sírástól.

A két fivér láttán mindenki elkomorodott. Hirtelen néma csend támadt, amint leültek az asztalhoz.

Faye rögtön Dianához fordult. Mézszínű szeme aranyló lángként izzott.

- Ülj le! utasította határozottan. Beszélnünk kell.
- Úgy van felelte Diana.

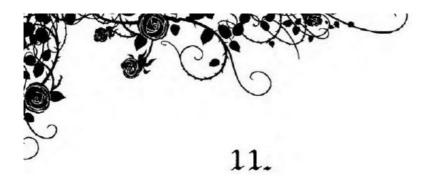
Helyet foglalt, ahogyan Faye is. Laurel egy-egy bögre gőzölgő teát tett a Henderson fivérek elé, majd szintén letelepedett az asztalhoz. Deborah kirántott egy széket, és lehuppant rá. Suzan és Melanie már eleve ült.

Mindenki Cassie felé fordult, egy emberként meredtek rá.

Furcsán festettek. Idegeneknek tűntek. Laurel máskor huncut arca most zárkózott volt. Melanie szürke szemében még a szokásosnál is szenvtelenebb kifejezés látszott; Suzan ezúttal nem biggyesztette, hanem összeharapta az ajkát; Deborah nagy erőfeszítés árán, de uralkodott az indulatain. Még Sean szokásos sunyi képén is példátlan komolyság mutatkozott. Diana arca pedig sápadt és zord volt.

Kinyílt az üvegajtó. Nick lépett a helyiségbe. A fiú arca olyan volt, akár egy hideg, rideg kő, semmit sem lehetett leolvasni róla. Leült az asztalhoz Doug mellé.

Egyedül Cassie maradt állva. A többiekre nézett, az Egylet tagjaira, akik visszanéztek rá. Egy szót sem kellett szólniuk. A lány megfordult, és kiment a helyiségből.

assie nem tudta, hová megy. Az iskolában igyekeztek megtartani az órákat, bár a diákoknak csak igen kis hányada ült az osztálytermekben. Többségük a folyosón, a lépcsőn vagy a főbejárat körül őgyelgett. Cassie kábán egy faliórára pillantott, majd bement a fizikaórájára. Ha akarja, valószínűleg felhívhatta volna az anyukáját, hogy jöjjön érte, de most nem akart az anyjával találkozni. Szeretett volna úgy tenni, mintha minden normális lenne.

Miközben a teremben ülve, az anyagból egy szót sem értve jegyzetelgetett, érezte, hogy figyelik. Az a bizarr érzése támadt, hogy viszszarepült az időben, két héttel korábbra, amikor Faye kiközösítette. Óra után azonban nyilvánvalóvá vált a különbség. Osztálytársai sorra odajöttek hozzá, azt motyogva: "Jól vagy?" és "Segíthetünk?". Láthatóan zavarban voltak, mintha nem igazán akartak volna szólni hozzá, de úgy érezték, muszáj. Az utolsó órája után ismét tiszteletüket tették nála pár szó erejéig, két-három fős kis csoportokban léptek oda hozzá, hogy így szóljanak: "Nagyon sajnáljuk" vagy "Szeretnénk, ha tudnád, hogy nekünk is nagyon hiányozni fog."

Az igazság villámcsapásként hasított Cassie-be, és kis híján elnevette magát a helyzet iróniáján. Mind az Egyletnek akarták részvétüket nyilvánítani! Cassie képviselte a szemükben az egész Egyletet.

Ezek a kívülállók mind hozzá fordultak, mert fogalmuk sem volt róla, hogy Cassie ugyanolyan kívülálló, mint ők.

Amikor egy pomponlány óvatosan odasomfordált hozzá, és azt mondta: "Jaj, ez most biztos nagyon nehéz neked!", Cassie agya eldurrant.

- Nem is ismertem Korit! - fakadt ki. - Csak egyetlenegyszer beszéltem vele!

A pomponlány sietve elhátrált. Ezzel vége szakadt a részvétnyilvánításoknak.

Ms. Lanning, a töritanárnő végül hazavitte Cassie-t. A lány kitért édesanyja aggodalmas kérdései elől - mint kiderült, telefonáltak neki az iskolából, hogy értesítsék a történtekről -, és inkább kisétált a szabadba. Leevickélt a meredek sziklafalon a nagymamája háza alatt elterülő tengerpartra.

Ennél vészjóslóbbnak még sohasem látta az óceánt. Felszíne sűrű, csillogó ezüstnek tűnt - akár a hőmérőben lévő higany. A nap derűsen indult, mostanra azonban beborult az ég, és egyre sötétebb lett, miközben Cassie a parton sétálgatott.

Szakadatlanul járkált, fel és alá. A tengerpart volt az egyik előnye annak, hogy itt kellett élnie - de hát mire ment most vele? Egyedül kószált a fénylő homokon.

Mellkasa pattanásig feszült. Mintha a nap összes borzalmát magába zárva most minden ki akart volna törni belőle. Ám hiába, nem szabadulhatott a rémségektől.

Azt hitte, annál rosszabb nem történhet vele, mint hogy kiközösítik az iskolában. Sokkal rosszabb volt azonban majdnem tartozni valahová, megismerni egy közösséget, közben pedig tudni, hogy valójában nem része, és soha nem is lehet. Tisztában volt vele, milyen önző dolog saját magával foglalkozni a szörnyűség után, amely Korival történt, mégsem bírta megállni. Úgy dúlt lelkében a döbbenet és a fájdalom, hogy szinte irigyelte Korit. Kori ugyan meghalt, de legalább tartozott valahová. Volt helye a világban.

Cassie viszont még soha életében nem érezte magát ilyen magányosnak.

Az ég sötétszürke volt. A még sötétebb óceán a végtelenbe nyúlt alatta. A vizet figyelve a lányon furcsa és rettentő igézet lett úrrá. Ha egyszerűen elindulna az óceán felé, és meg sem állna...

Elég legyen! - gondolta indulatosan. - Szedd össze magad!

De olyan könnyű volna...

Igen. Akkor igazán magadra maradnál. Örökké egyedül lennél, a sötétben. Jól hangzik, Cassie?

Hevesen reszketve elhátrált a susogó, szürke víztükörtől. Fázott, elgémberedett a lába, ujjai mintha jéggé dermedtek volna. Botladozva mászott fel a keskeny, göröngyös ösvényen.

Aznap éjszaka gondosan behúzta a függönyt szobája mindkét ablakán, hogy ne kelljen látnia se az óceánt, se a kinti sötétséget. Sajgó szívvel kinyitotta az ékszerdobozát, azután elővette a kis darab kalcedont.

Egy ideje nem nyúltam az ajándékodhoz. De sokat gondoltam rád. Mindegy, mit teszek, mindegy, hol vagyok, csak te jársz a fejemben. Jaj, de jó lenne, ha...

Remegett a keze, lehunyta a szemét, és ajkához szorította a követ. Megérezte a kristály ismerős, durva felületét, a hideg kő felmelegedett az érintésétől. Szaporábban lélegzett, könny szökött a szemébe. *Jaj, egy nap* - gondolta -, *egy szép napon majd...*

Azután gyötrődve elhúzta a száját. Úgy érezte, mintha láva törne fel a mellkasából, és teljes erejéből áthajította a kalcedont a szobán. A kő nagyot csattant a falon, majd hangos koppanással a padlóra esett.

Egy szép napon nem lesz semmi! - üvöltötte a fejében egy gonosz hang. - Ne áltasd már magad! Sosem fogod viszontlátni.

Cassie az ágyban fekve sajgó szemmel meredt a félhomályos szobára, amelyben csupán a szemközti falra szerelt halovány éjjeli lámpa világított. Képtelen volt sírni. Minden könnyét felperzselte a düh. Ám közben úgy érezte, megszakad a szíve.

Cassie az óceánról álmodott... a sötét, végtelen óceánról. A hajó bajba került; Cassie hallotta, hogy nyikorog a talpa alatt a deszka. Zátonyra futottak. Valami elveszett... örökre elveszett...

Felriadt, levegő után kapkodott. Csak nem valami zajt hallott?

Feszülten hegyezte a fülét. Csend. Meresztette a szemét a sötétben. Az éjjeli lámpa kialudt.

Miért most jut eszébe megijedni? Mi ütött belé ma este? Kisétált egyedül a tengerpartra, bele sem gondolt, hogy Kori gyilkosa talán figyeli, az alkalmas pillanatra várva...

Baleset volt - győzködte magát, ám közben minden érzékszervét megerőltetve, éberen figyelt. Azt mondták, valószínűleg baleset volt. Cassie szíve azonban szédítően dübörgött. Szikrákat vélt látni a sötétben. S megérzett valamit...

Valaki jelenlétét. Mintha egy árny állt volna előtte. Te jó ég! Tényleg érezte. Bizsergett a bőre, mintha hideg levegő csapta volna meg. Volt valaki a szobájában.

A sötétségbe meresztette a szemét, egész teste remegett a feszültségtől. Az a vad, őrült gondolata támadt, hogy ha nem mozdul, nem ad hangot, a behatoló nem tudja megtalálni.

Tévedett

Egyre közeledő lépteket hallott. Azután megnyikordult egy padlódeszka.

A behatoló egyenesen feléje tartott.

Cassie hirtelen magához tért a dermedtségből. Levegőt vett, hogy felsikítson - ám akkor a sötétből rávetette magát valaki, és befogta a száját.

Nyomban megváltozott minden. Az imént még mozdulatlanná dermedt, most szédülten vergődött. Küzdött. Mindhiába; elkapták és lefogták a karját. A lábát is leszorították.

Forgatni kezdték a testét. Becsavarták egy lepedőbe. Meg sem bírt moccanni. Karját az oldalához béklyózta az anyag. Megpróbált rugdalózni, de a lábát sem tudta megmozdítani.

Érezte, hogy felemelik. Nem bírt sikoltani; alig kapott levegőt. Valamit a fejére húztak, kétségbeesetten fulladozott. Az egészben a csend volt a legborzalmasabb, a mindent beborító, néma csend. Bárki támadta is meg, olyan hangtalan volt, akár egy szellem.

Egy szellem... Saját testét pedig lepelbe csavarták. Cassie agyában vad gondolatok kavarogtak.

Kivitték a szobájából. Le a lépcsőn... ki a házból. Kivitték a házból, hogy eltemessék.

Nemrég még irigykedett Korira - most csatlakozhat hozzá. El fogják temetni a földbe... vagy a tengerbe. Cassie elkeseredetten igyekezett kiszabadulni, de túl szorosan csavarta körbe az anyag.

Életében nem rettegett még ennyire.

Lassan kimerült a heves pániktól. Mintha kényszerzubbonyban vergődött volna, ám a küszködéssel csak azt érte el, hogy kifárasztotta magát, és alaposan kimelegedett. Fulladozott, szörnyen melege lett... nem kapott levegőt...

Cassie lihegve érezte, hogy egyszer csak elernyed a teste. A következő percekben már csak arra koncentrált, hogy rendesen vegye a levegőt. Azután megint képes volt gondolkozni.

Több személy cipelte. Ebben biztos volt. Karját és lábát nemcsak a rátekeredő lepedő szorította le, hanem kezek is.

Emberi kezek? Vagy... Rémképek özönlötték el a képzeletét. Horrorfilmek képsorai. Csontvázszerű kezek, amelyeken szinte teljesen elsorvadt a hús. Elfeketedett kezek, a haláltól kékre színeződött körömágyakkal. Megcsonkított kezek, a sírból feltörő kezek...

Ó, magasságos ég, könyörgök... Bele fogok örülni. Könyörgök, legyen vége, különben meghalok! Szörnyet fogok halni a rémülettől. Ilyen rettegést nem lehet túlélni.

Meghalni mégsem volt ilyen könnyű. A rettenet nem ért véget, Cassie viszont nem halt bele a félelembe. Olyan volt az egész, mint egy rémálom, de a lány tudta, hogy nem alszik. Imádkozhat, amenynyit csak akar, nem fog felébredni.

Akkor megtorpantak.

Nem vitték tovább Cassie-t, csupán megtartották a levegőben. Aztán megdöntötték... a lány előbb rugdalózott a lábával, majd talajt érzett. Talpra állították. Letekerték róla a lepedőt; szellőt érzett a lábán, hálóinge szegélye lobogott a szélben. Kiszabadult a karja is.

Erőtlenül hadonászni kezdett maga körül, de gyorsan elkapták a csuklóját, és a háta mögé szorították. Továbbra sem látott. Valami volt a fején, csuklyát húztak rá. Melege volt benne, és a saját széndioxidját lélegezte be. Megingott, rúgni akart, ismét küzdeni próbált, pedig tudta, hogy nincs hozzá ereje.

Azután közvetlenül a háta mögül olyan hangot hallott, amely mindent megváltoztatott.

Kuncogást.

Búgó és kaján nevetést. Vidám kacajt, amelynek azonban zord éle volt.

Csakis egyvalaki lehetett.

Faye.

Cassie már korábban is úgy hitte, szörnyen fél. Azt képzelte, szellemek vagy élőhalottak ragadták el, hogy elevenen eltemessék. Ám eddigi vad rémülete a természetfelettitől semmi volt ahhoz az elemi rettegéshez képest, amely most fogta el a szívét.

Egy szempillantás alatt megértett mindent. Faye ölte meg Korit. Ahogyan most Cassie-t is meg fogja ölni.

- Indulás! - szólt Faye, és hátba lökte a lányt. Cassie kezét megkötözték a háta mögött. Botladozott, majd tett egy lépést. - Egyenesen előre! - utasította Faye.

Cassie ismét megbotlott, egy kar azonban megtámogatta. Oldalról nyúlt feléje valaki. Ezek szerint Faye nincs egyedül. Hát persze; egymaga nem bírta volna elcipelni idáig.

Még sohasem érzékelte ilyen élesen, milyen fontos a látás. Ijesztő volt vakon menetelni, egyre csak előre a semmibe. Ki tudja, Faye talán egyenesen egy szakadék felé tereli...

Nem, nem szakadék felé. Nem sziklaszirten voltak, hanem a tengerparton. Habár Cassie semmit sem látott, most már nem volt a lepedőbe csavarva, így legalább a többi érzékszervére hagyatkozhatott. Balról a hullámok lassú, ritmusos zúgását hallotta. Egészen közelről. A talpa alatt morzsolódó, nedves homokot érzett. A vádlijáig érő hálóinget lebegtető szellő hűvös és üdítő volt. Só- és hínárszagot hordozott.

- Állj!

Cassie azonnal engedelmeskedett. Megpróbált nyelni, de úgy érezte, mintha csiriz volna a szájában.

- Faye... sikerült kinyögnie.
- Hallgass! A hang élesen csattant, már cseppet sem búgott. A macska kimeresztette a karmát. Cassie megdermedt, amint hirtelen nyomást érzett a nyakán: valaki megragadta fején a csuklya alját, és intőn szorosabbra húzta. Csak akkor szólalj meg, ha kérdeznek! Akkor moccanj meg, ha azt mondjuk! Megértetted?

Cassie kábán bólintott.

- Lépj egyet előre! Fordulj balra! Most állj meg! Maradj ott! Egy hangot se!

Valaki Cassie tarkójához nyúlt. Mennyei levegő öntötte el a tüdejét, amint levették róla a csuklyát. Fény áradt rá, és Cassie döbbenten bámulta az eléje táruló bizarr látványt.

Fekete és fehér - ez jutott eszébe először. Minden élesen, feketefehéren rajzolódott ki a szeme előtt, mintha a jelenet a hold felszínén játszódott volna.

A hold azonban a messzeségből tűnt eléje. A tökéletes félhold az óceán felett ragyogott, a tiszta, fehér égitest nemrégen kelhetett fel. A víz olyan fekete volt, akár az égbolt, kivéve a hullámok kísértetiesen ható, fehér habját. Az óceán víztükre előtt pedig egy alak magasodott, aki mintha halvány fénnyel tündökölt volna.

Diana?

A lány testét vékony, fehér, ujjatlan ruha fedte. Egyik felkarján széles ezüst karperec csillogott, amelybe különös mintákat véstek. Fején diadémot viselt, félhold volt a homlokán, felfelé mutató szarvakkal. Szabadon leomló, hosszú haja mintha holdfényből lett volna.

Kezében egy tőrt markolt.

Cassie egyszeriben rettentő tisztán emlékezett vissza az álmára, amelyben anyukája és nagymamája bejött a szobájába. Áldozat - mondta az egyikük. Ez lesz most belőle? Áldozat?

Megbabonázva meredt a tőr pengéjére, amelyen megcsillant a hold fénye. Azután Diana arcára pillantott.

Nem hittem volna... Nem, eszembe sem jutott volna, hogy te lehetsz Faye bűntársa. Pedig itt vagy, késsel a kezedben. Látom, látlak. Talán ne higgyek a saját szememnek?

- Fordulj meg! - utasította egy hang.

Cassie önkéntelenül is sarkon fordult.

A tengerparton óriási kört rajzoltak a homokba. A kör mentén gyertyák égtek, a vonalon belül és kívül egyaránt. Viaszuk a homokra olvadt. A gyertyák különféle méretűek és színűek voltak. Néhány gyertya már megroggyant, és sok viasz gyűlt fel a tövükben, mert jó régóta éghettek már. Az enyhe szellőben minden láng lobogott.

A körben az Egylet tagjai álltak. Cassie rémületében csupán egyegy futó pillantást vetett minden arcra, mintha csak másodpercekre villantak volna fel előtte. Így is felismerte ugyanazokat az arcokat, amelyeket aznap délután a menza hátsó helyiségében látott az asztal körül. A büszke, szép, idegen arcokat.

Faye is a körben állt. Tetőtől talpig éjfeketébe öltözött. Míg Diana haja holdfényként tündökölt, Faye sörénye maga volt a sötétség.

Diana elsétált Cassie mellett, majd belépett a körbe. A lány hirtelen észrevette, hogy a homokba húzott karika nem teljes. Maradt benne egy hézag, méghozzá pontosan előtte.

Cassie a kör határán állt.

Meghökkenve nézett fel, Dianára pillantott. Az idősebb lány arckifejezése semmit sem árult el; sápadt és kimért volt. Cassie mostanra lecsillapodott szívverése ismét felgyorsult.

Diana megszólalt, hangja tisztán és dallamosan csengett, de nem Cassie-hez beszélt.

- Ki teszi őt próbára?

Faye mély hangja válaszolt:

- Majd én.

Cassie észre sem vette a tőrt, amíg Faye a torkának nem szegezte. Hegye a szegycsontja feletti mélyedésbe nyomódott, és Cassie érezte, hogy elkerekedik a szeme. Igyekezett teljesen mozdulatlanul állni. Faye farkasszemet nézett vele, tekintete szokás szerint zárkózott és igen titokzatos volt. Pillantásából vad szenvedély sütött, ugyanaz a hév, amely a reálos épületben lángolt benne, amikor tűzzel fenyegette Cassie-t.

Faye szája ijesztő mosolyra húzódott, és még erősebben nyomta a tőrt Cassie torkának

- Próbára teszlek - mondta szemtől szembe a lánynak. - Ha csak szemernyi félelem is lakik benned, akkor jobb lesz, ha előredőlsz, egyenesen rá a pengére, semhogy kitedd magad a folytatásnak! Mit felelsz, Cassie? - kérdezte, hangját bizalmasan suttogóra fogva, amelyet a többiek aligha hallhattak meg. - Lakik benned félelem? Gondold meg, mit válaszolsz!

Cassie hüledezve bámulta. Szemernyi félelem? Hogyan is érezhetne csupán szemernyi félelmet? Megtettek minden tőlük telhetőt, hogy halálra rémisszék - még szép, hogy eltöltötte a rémület.

Akkor, csak a szemét mozdítva, Dianára pillantott.

Eszébe jutott, milyen arcot vágott Laurel, amikor Faye arra célzott, hogy Dianának köze lehet Kori halálához. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha Laurel elbizonytalanodott volna, azután határozott arccal közölte: "Nem érdekel, mit mondasz; soha nem hiteted el velem, hogy Diana képes lett volna ártani Korinak."

Ez az igazi hit - gondolta Cassie. Semmi sem ingathatja meg. Vajon ő is hisz ennyire Dianában?

Igen - gondolta, még mindig Diana állhatatos, zöld szemébe nézve. - *Igen*, *hiszek*.

Képes vagyok bármilyen körülmények között bízni benne? Annyira bízni benne, hogy felülemelkedjek a félelmen?

A válaszra saját magában kellett rálelnie. Cassie kétségbeesetten kutatott a szívében, és igyekezett felfedezni az igazságot. Mindaz, ami ezen az éjszakán történt - hogy kirángatták az ágyból, magyarázat nélkül idecipelték, a kés, az egész fura ceremónia -, igenis rossz fényt vetett Dianára. Ráadásul valaki megölte Korit...

Bízom benned, Diana.

Erre a válaszra bukkant a lelke mélyén. Bízom benned. Mindenek ellenére, akármilyen rossz fényt vet rád ez az egész, én bízom benned.

Ismét Faye-re meredt, akinek arcán továbbra is halovány, macskára emlékeztető mosoly ült. Mélyen a mézszínű szempárba nézve Cassie világosan kijelentette:

- Folytassuk! Szemernyi félelem sincs bennem.

Amint kimondta, érezte, hogy múlnak a félelem tünetei: a gyengeség, a szédülés, a zakatoló szívverés. Kihúzta magát, bár a keze még mindig meg volt kötve a háta mögött, a tőr pedig továbbra is a torkának szegeződött.

Faye tekintetében különös fény villant. Mintha vonakodó tisztelet lett volna. Egyszerre megváltozott a mosolya, szinte észrevehetetlenül biccentett. Ám a következő pillanatban már gúnyosan felvonta fekete szemöldökét, amikor megszólalt.

- Akkor lépj be a körbe! - invitálta.

Egyenesen előre? Bele a tőrbe? Cassie nem volt hajlandó elfordítani tekintetét az előtte csillogó, aranyszínű szempárról. Egy pillanatig habozott, majd elszántan előrelépett.

A tőr engedett neki. Cassie érezte, hogy egy csepp vér csordul le a nyakán, miután Faye leengedte a pengét, és hátralépett.

Cassie lenézett. Belépett a körbe.

Diana kivette a tőrt Faye kezéből, azután a Cassie mögötti hézaghoz lépett. A pengével vonalat húzott a homokba, és áthidalta a hézagot, teljessé téve a kört. Cassie-nek az a furcsa érzése támadt, mintha valóban becsukódott, bezárult volna valami a háta mögött. Mintha egy ajtót lakatoltak volna le. Mintha a körön belül egészen más világ fogadta volna.

- Lépj középre! - szólt Diana.

Cassie igyekezett továbbra is kihúzni magát, miközben a kör közepére ment. Most vette csak észre, hogy Diana ruhája féloldalt egészen a csípőjéig fel van hasítva. Volt valami a lány hosszú, formás combja körül. Talán harisnyakötő? Annak látszott. Akárcsak a csipkével és szalaggal díszített combpánt, amelyet a menyasszony azért visel az esküvőn, hogy újdonsült férje azután elhajíthassa. Diana combpántja azonban zöld színű velúrbőrből és kék selyemből készük. Ezüstcsat csillogott rajta.

- Fordulj meg! - utasította Diana.

Cassie azt remélte, hogy a csuklójára csomózott kötelet fogják elvágni. Ehelyett valaki a vállára tette a kezét, megfordította, egyre gyorsabban pörgette. Forgatták és lökdösték, egyik embertől a másikig tántorgott. Egy pillanatra ismét úrrá lett rajta a pánik. Szédült, elkábult. Háta mögé kötött kézzel esélye sem lett volna megkapaszkodni, ha elesik. S az a kés még ott volt valahol a körben...

Csak nyugi! - csitította magát. - *Lazíts!* Félelme mintegy varázsütésre szertefoszlott. Hagyta, hogy a többiek egymás között lökdössék. Ha elesik, hát elesik.

Valaki megállította, és újra Diana felé fordította. Cassie kissé kifulladt, és forgott vele a világ, de megkísérelte kihúzni magát.

- Próbára tettek, de álltad a kihívást - közölte Diana, akinek zöld szemében immár némi vidámság bujkált, bár szája nem húzódott mosolyra. - Hajlandó vagy esküt tenni?

Miféle esküt? - csodálkozott Cassie, de csak bólintott.

- Hűséget esküszöl a Körnek? Esküszöl, hogy soha nem ártasz egyetlen tagjának sem? Hogy véded és oltalmazod a Kör minden tagját, akár az életed árán is?

Cassie nagyot nyelt. Azután igyekezett higgadt hangon válaszolni:

- Igen.
- Megesküszöl, hogy soha nem árulod el az itt megtudott titkokat, csakis a beavatott személynek, de neki is csak egy olyan, megfelelő-en formált Körben, amilyenben most állunk? Megesküszöl, hogy soha nem osztod meg a titkainkat sem kívülállókkal, sem barátokkal, sem ellenségekkel, még ha ez az életedbe kerül is?
  - Igen suttogta Cassie.
  - Esküszöl az óceánra, a holdra, a saját véredre?
  - Igen.
  - Mondd, hogy: "Mindezekre esküszöm."
  - Mindezekre esküszöm.
- Próbára tettük, megfelelt a kihívásnak, és felesküdött jelentette be Diana hátralépve, a többiekhez intézve szavait. - Most, mivel a Kör tagjaiként mind egyetértünk, az Erőket szólítom, hogy fogadják el a jelöltet.

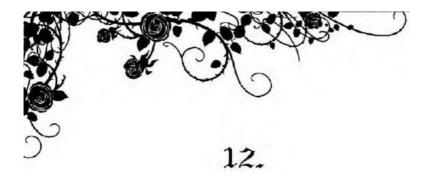
Diana a feje fölé emelte a tőrt, az égre szegezte a pengét. Azután keletre mutatott, az óceán irányába, utána délre, azután a nyugati sziklák felé, majd északra. Végül Cassie felé fordult a tőrrel, és közben folyamatosan mormolt. Cassie-nek a hideg futkosott a hátán a lány szavait hallva:

Föld és víz, tűz és lég, Leányotok közénk lép. Hold világa, nap fénye, Akaratom vigyék végbe!

Kiállt próbát, esküt tett Körünknek új tagja lett. Húsa húsunk, vére vérünk, Cassie most már...

- De hát nem értünk mind egyet - szólt közbe egy mérges hang.

- Én még mindig nem hiszem, hogy méltó a Körhöz. Szerintem soha nem is lesz az.

iana a tiltakozó Deborah felé perdült.

- Nem szabad félbeszakítani a szert.

- Nem szabad félbeszakítani a szertartást!
- Nem is lenne szabad megtartanunk vágott vissza ugyanolyan dühösen Deborah, elborult és komoly képpel.
  - A gyűlésen te is egyetértettél...
- Egyetértettem abban, hogy mindent meg kell próbálnunk, amitől erősebbé válhatunk. De... - Deborah elhallgatott, a homlokát ráncolta.
- De egyesek talán nem hittek benne, hogy Cassie át fog menni a próbán - tolmácsolt Faye mosolyogva.

Diana arca sápadt és dühös volt. A diadémjától magasabbnak látszott, így mintha még Faye-nek is fölébe tornyosult volna. A holdfény úgy csillogott a haján, ahogyan az imént a tőr pengéjén.

- Cassie kiállt minden próbát felelte hűvösen. Deborah mégis félbeszakította... tönkretette a rituálét, miközben az Erőket szólítottam. Remélem, ennél jobb magyarázattal is elő tud rukkolni.
- Adok én neked magyarázatot! csattant fel Deborah. A csaj igazából nem is tartozik közénk. Az anyja egy kívülállóval házasodott össze
- Akkor most mit akarsz? kérdezte Diana. Azt akarod, hogy soha ne legyen igazi Körünk? Tudod, hogy tizenkét tagra van szükségünk, hogy a Kör érhessen valamit. Mit kéne tennünk, várjuk meg szépen, amíg a szüleidnek vagy Hendersonéknak újabb gyereke születik? Rajtatok kívül már egyikünknek sem él mindkét szülője. Ugyan már!
- Diana megfordult, és szembenézett a többiekkel, akik a körben áll-

tak. - Mi vagyunk a legutolsók - mondta nekik. - Az Újvilág utolsó generációja. Ha nem leszünk elegen egy teljes Körhöz, akkor a hagyomány itt véget is ér. Velünk.

Melanie szólalt meg. Hétköznapi szerelést viselt, fölötte pedig egy halványzöld, rojtos vállkendőt, amely rongyosnak és viharvertnek tűnt, mintha borzasztó régi lett volna.

- A szüleink meg a nagyszüleink azt igazán díjaznák jegyezte meg. Azt szeretnék, ha fittyet hánynánk a múltra, ahogyan ők és a szüleik tették. Nem akarják, hogy felidézzük a régi hagyományokat, és felélesszük az ősi erőket.
  - Félnek jelentette ki Deborah megvetően.
- Örülni fognak, ha nem lesz elég tagunk egy teljes Körhöz folytatta Melanie. De a kérdés az, hogy mi mit akarunk pillantott Faye irányába.

Faye hűvösen azt mormolta:

- Önállóan is sok mindenre vagyunk képesek.
- Jaj, ne csináld már! csattant fel Laurel. Annyi mindenre biztosan nem, mint egy igazi Körrel. Hacsak tette hozzá véletlenül nem azt tervezi valaki, hogy megszerzi a mesteri eszközöket, és egymaga használja fel őket.

Faye lustán elmosolyodott; káprázatosan festett.

- Nem én keresem az elveszett eszközöket felelte Laurelnek.
- Ez nem tartozik ide szólt Diana élesen. Az a kérdés, hogy akarunk-e egy teljes Kört vagy sem?
- Mi akarunk szólalt meg az egyik Henderson. *Nem is, Chris* helyesbített magában Cassie. Most már meg tudta különböztetni őket. Mindkét fivér sápadtnak és feszültnek látszott a holdfényben, Chris tekintete azonban kevésbé tűnt ádáznak. Megteszünk bármit, hogy megtudjuk, ki ölte meg Korit fejezte be Chris.
  - Aztán elintézzük tette hozzá Doug. Döfést mímelt.
- Akkor szükségünk lesz a teljes Körre szögezte le Melanie. Kell egy tizenkettedik tag, egy hetedik lány. Vagyis Cassie tökéletes jelölt.
- És kiállt minden próbát ismételte Diana. Az édesanyja közülünk való volt. Igaz, hogy elköltözött, de visszatért. Magával hozta a

lányát, éppen most, amikor szükségünk van rá. Pontosan akkor érkezett, amikor szükségünk lett rá.

Deborah tekintetéből még mindig sütött a makacsság.

- Na és ki állítja, hogy képes egyáltalán használni az Erőket? kérdezte.
  - Én válaszolta Diana határozottan. Érzem rajta.
- Ahogyan én is szólalt meg Faye váratlanul. Deborah ámulva kapta a fejét ártatlanul mosolygó barátnője felé. Azt gondolom, ha máshoz nem, a földhöz és a tűzhöz biztosan tud folyamodni közölte őrjítően mézesmázosan. Még az is előfordulhat, hogy a végén nagy tehetségnek bizonyul.

Cassie kábultan tűnődött, vajon miért áll fel a hátán a szőr Faye szavaitól.

Diana összevonta a szemöldökét, miközben hosszú, fürkésző pillantást vetett Faye-re. Azután visszafordult Deborah-hoz.

- Kielégítően megválaszoltuk a fenntartásaidat?

Pillanatnyi csend támadt. Deborah végül morcosan bólintott, és hátralépett.

- Nos - szólt Diana halk udvariassággal, amely mintha rideg dühöt leplezett volna -, befejezhetnénk a szertartást?

Mindenki elhátrált, a lány pedig visszatért az iménti helyére. Ismét az ég felé emelte a tőrt, majd a négy égtájra mutatott vele, és végül Cassie-re szegezte. Elismételte a szavakat, amelyektől Cassie-nek a hideg futkosott a hátán; ezúttal senki nem szakította félbe, mielőtt befejezhette volna a mondandóját.

Föld és víz, tűz és lég, Leányotok közénk lép. Hold világa, nap fénye, Akaratom vigyék végbe!

Kiállt próbát, esküt tett Körünknek új tagja lett. Húsa húsunk, vére vérünk, Cassie most már a testvérünk. - Ennyi - szólalt meg Laurel halkan Cassie háta mögött. - Tag lettél. Tag. *Tag lettem*. Cassie szívét féktelen öröm öntötte el, tudta jól, hogy mostantól más lesz az élete.

- Cassie!

Diana kikapcsolta ezüst nyakláncát. Cassie tekintete a lánc félhold alakú függőjére vándorolt. Észrevette, hogy ugyanilyen félholdat ábrázol a diadém - és Deborah tetoválása is.

- Ez annak a szimbóluma folytatta Diana, Cassie nyakába csatolva a láncot -, hogy most már a Körhöz tartozol. Azután megölelte Cassie-t. Nem spontán gesztus volt, inkább a rituálé részének érződött. Az ölelés után Diana a többiek felé fordította Cassie-t, és így szólt:
- Az Erők befogadták. Én befogadtam. Most nektek is be kell fogadnotok.

Először Laurel lépett oda Cassie-hez. Komoly arcot vágott, ám barna szeméből őszintén szívélyes és barátságos tekintet sütött. Megölelte Cassie-t, majd puszit lehelt az arcára.

- Örülök, hogy most már közénk tartozol suttogta. Hátralépett, hosszú, világosbarna haját kissé meglibbentette a szellő.
  - Köszi suttogta Cassie.

Melanie következett. Az ő ölelése kissé merev volt, hűvös és mindentudó tekintetétől pedig Cassie még mindig tartott egy kicsit. Ám amikor így szólt: - Üdv az Egyletben! - úgy hangzott, mintha, szívből mondaná.

Deborah ellenben savanyú képpel lépett Cassie elé, és ölelésével mintha el akarta volna roppantani egy-két bordáját. Nem szólt egy szót sem.

Sean sietve jött oda hozzá, nagyon lelkesnek tűnt. Cassie úgy érezte, hogy a fiú ölelése kissé túl szoros és nagyon is hosszúra nyúlik, végül ő maga bontakozott ki belőle. Sean annyit mondott: - Bírom, hogy bekerültél! - miközben úgy bámulta Cassie hálóingét, hogy a lány hirtelen azt kívánta, bárcsak flanel volna rajta vékony pamut helyett.

- Vettem észre - mormolta Cassie az orra alatt, miután Sean vonakodva hátralépett, és a lány mellett álló Diana kénytelen volt az ajkába harapni. Normál körülmények között a Henderson fivérek ölelése talán még Seanénál is rosszabb lett volna. Most azonban úgy tűnt, az sem igazán érdekli őket, hogy egy lányt vagy egy darab fát ölelnek-e.

Gépiesen a karjukba zárták Cassie-t, azután elhátráltak, és továbbra is dühös, zárkózott tekintet villogott a szemükben.

Azután Nick került sorra.

Cassie érezte, hogy görcsbe rándul a gyomra. Nem mintha vonzódott volna Nickhez, nem kifejezetten, csak... nem bírt megállni némi belső borzongást, amikor felnézett a fiúra. Roppant jóképű volt, és a ridegség, amely úgy vette körül, akár egy vékony, sötét jégréteg, csak növelte a vonzerejét. Ma éjjel is végig a háttérbe húzódott, és olyan szenvtelenül figyelte a szertartást, mintha semmi köze nem lett volna az egészhez.

Még az ölelése is szenvtelen volt. Hideg. Mint aki automatikusan megteszi a kötelező mozdulatokat, miközben máshol jár az agya. A karja viszont nagyon izmos volt - Cassie ezen cseppet sem lepődött meg. Az a pasi, aki közös nevezőre jut Faye-jel, csakis erős lehet.

Suzant parfümillat lengte körül, és miután puszit adott Cassie-nek, a lány érezte, hogy cseresznyepiros rúzsfoltot hagyott az arcán. Amikor átölelte Suzant, mintha egy illatos párnát karolt volna át.

Végül Faye került sorra. Zárkózott tekintete rejtélyesen csillogott, láthatóan pontosan tisztában volt vele, mennyire feszélyezi Cassie-t, sőt, még élvezte is. Cassie csak azt tudta, hogy Faye rém magas, ő maga pedig szörnyen szeretett volna elszaladni. Pánikba esett, meg volt győződve, hogy Faye valami borzalmasat fog művelni...

Faye azonban egyszerűen így szólt, amint hátralépett:

- Szóval a pici, fehér egérke szívósabb, mint amilyennek tűnik. Fogadni mertem volna, hogy a szertartást sem bírod ki.
- Még nem biztos, hogy kibírtam motyogta Cassie. Csakis arra vágyott, hogy végre leüljön, és összeszedje a gondolatait. Iszonyú sok minden történt vele, iszonyú gyorsan... de tag lett. Még Faye is befogadta. Ezen a tényen már semmi sem változtathatott.
- Jól van mondta Diana halkan -, a beavatási szertartásnak ezennel vége is. Normál körülmények között ilyenkor bulit csapnánk vagy valami, de... - Cassie-re nézve széttárta a kezét. A lány bólintott. Ma cseppet sem volna helyénvaló bulizniuk. - Ezért azt hiszem, hogy

hivatalosan fel kéne oszlatnunk az összejövetelt, itt kellene viszont maradnunk, hogy tartsunk egy rendes gyűlést. Így Cassie is megtudhat mindent, amit tudnia kell.

A körülöttük állók bólogattak, egy emberként lélegeztek fel, hogy a szertartás véget ért. Diana fogott egy marék homokot, és a parton húzott vonalra szórta. A többiek sorra követték a példáját, mind a vonalra szórtak egy marék homokot, majd elsimították, hogy a kör vonala teljesen elmosódjon, eltűnjön. Végül kényelmesen elhelyezkedtek a még égő gyertyák között, néhányan leültek a homokba, mások egy-egy kiugró sziklára telepedtek. Nick állva maradt, cigivel a szájában.

Diana megvárta, amíg mindenki el nem hallgat, és amikor már ráfigyeltek, Cassie felé fordult. Komor volt az arca, zöld szeme komolyan csillogott.

- Most, hogy közénk tartozol - mondta határozottan -, szerintem legfőbb ideje, hogy megtudd rólunk az igazat.

Cassie-nek elállt a lélegzete. Számtalan bizarr dolog történt vele, amióta New Salembe költözött, és most végre hallani fogja a magyarázatot! Furcsa módon nem is volt biztos benne, hogy hallania kell. Azóta, hogy idehozták, folyamatosan járt az agya, és egyre több részletet tett helyre a gondolataiban. Ezernyi apróság, amelyet megfigyelt New Salemben, ezernyi kis rejtély, amelyet eddig képtelen volt megfejteni. Elméje már elkezdte összeilleszteni a kirakós darabkáit, és most...

Cassie körbenézett, a holdfény és a pislákoló gyertyák által megvilágított arcokra.

- Azt hiszem felelte lassan -, hogy már tudom. Az őszinteség jegyében kénytelen volt hozzátenni: Legalábbis egy részét.
- Nahát, tényleg? vonta fel Faye gunyorosan a szemöldökét. Halljuk, mit tudsz!

Cassie akkor Dianára pillantott, aki bólintott.

- Hát, először is - válaszolta tétován -, azt tudom, hogy ez nem iskolai szakkör.

Kuncogás.

- Az biztos - mormolta Diana. - És kiscserkészek sem vagyunk.

- Tudom... - Cassie habozott. - Tudom, hogy képesek vagytok gyufa nélkül tüzet gyújtani. És hogy nem csupán salátát készítetek őszi margitvirágból.

Faye a körmét nézegette, ártatlan arcot vágott, Laurel pedig feszélyezetten mosolygott.

- Tudom, hogy képesek vagytok elérni, hogy az élettelen dolgok megmozduljanak.

Erre Faye mosolyodott el. Deborah és Suzan önelégült pillantást váltottak, a vörösesszőke lány halkan sziszegett.

- Tudom jól, hogy a suliban mindenki tart tőletek, még a felnőttek is. Rettegnek mindazoktól, akik a Varjúrév úton laknak.
  - Lesz is mitől rettegniük jegyezte meg Doug Henderson.
  - Tudom, hogy kavicsokat használtok folttisztítónak...
  - Kristályokat motyogta Diana.
- ...és hogy a teátokban nem csak tealevél van. Tudom, hogy... Cassie nagyot nyelt, majd elszántan folytatta meg tudtok lökni egy embert, anélkül hogy akár csak egy ujjal is hozzáérnétek, és ugyanígy a lépcsőn is le tudjátok taszítani.

Csend támadt. Többen Faye-re néztek. A lány felszegte a fejét, hunyorogva nézett az óceánra.

- Igazad van bólintott Diana. Sok mindenre rájöttél minket figyelve, főként, mert mostanában kissé gondatlanok voltunk. Szerintem mégis hallanod kellene a történetünket, méghozzá egészen az elejétől.
- Majd én elmesélem! szólt Faye. Amikor Diana kételkedve meredt rá, hozzátette: Miért is ne? Imádom a jó sztorikat. Ezt pedig kívülről fújom.
- Legyen felelte Diana. De próbálj meg, légy szíves, a témánál maradni! Rendben? Tudom, milyen az, ha te sztorizgatsz, Faye.
- Ahogy óhajtod válaszolta Faye nyájasan. Na, lássuk csak, hol is kezdjem? Egy pillanatra oldalra biccentett fejjel gondolkozott, majd elmosolyodott. Egyszer volt, hol nem volt vágott bele -, volt egyszer egy szép kis falu, amit úgy hívtak: Salem. Tele volt szép kis puritánokkal, Amerika büszkeségeivel: dolgos, becsületes, bátor és igaz emberekkel, akik...
  - Faye...

- Akik sokban hasonlítottak egyes jelenlévő ismerőseinkre folytatta Faye, cseppet sem zavartatva magát Diana közbeszólása miatt. Felállt, hátradobta dús, fekete sörényét, nyilván élvezte, hogy a figyelem középpontjába került. Az óceán, a folyamatos hullámtörés tökéletes hátteret biztosított az előadásához, amint fel és alá kezdett járkálni, fekete selyemblúza kissé lecsúszott, éppen csak a fél válláról.
- Eme puritánok elméjét csakis tiszta és jóságos gondolatok töltötték be... legalábbis többségükét. Néhányukat talán nem tette boldoggá az unalmas puritán élet: semmi móka, csak munka, látástól vakulásig, folyton állig bebugyolálva intett a nyaka felé -, ráadásul vasárnaponként hat órán át kellett a templomban ücsörögniük...
  - Faye! szólt rá Diana.

A lány ügyet sem vetett a rosszallására.

- A szomszédokat is el kellett viselni - folytatta. - A szomszédokat, akik állandóan lesték a másikat, pletykáltak egymásról, ellenőrizték, nem varrt-e valaki a kelleténél eggyel több gombot a ruhájára, vagy nem mosolyodik-e el templomba menet. Azokban az időkben muszáj volt alázatosnak lenni, a szemet illedelmesen lesütni, és feleselés nélkül szót fogadni. Legalábbis a lányokra ez vonatkozott. Babázni sem volt szabad, mert a játék babát ördögtől valónak tartották.

Cassie nem tehetett róla, megigézte Faye meséje. Figyelte a járkáló lányt, és ismét egy nagymacska jutott róla az eszébe. Egy ketrecbe zárt nagymacska. *Ha Faye abban az időben él* - gondolta -, *biztosan nehezen bírtak volna vele*.

- Így talán nem minden fiatal lány volt boldog - mesélte Faye. - Ki tudja? Mindenesetre egy télen néhány leányzó összegyűlt jövendőt mondani. Persze nem lett volna szabad ilyesmit művelniük. A jóslás is ördögi mesterkedésnek számított. A lányok megszegték a szabályokat. Egyiküknek volt egy rabszolgája; az Antillákról származott, és értett a jövendőmondáshoz. Legalább volt mivel múlatniuk az időt a hosszú, unalmas téli estéken. - Lopva a mellette álló Nickre sandított, azt sugallva, hogy ő maga érdekesebb szórakozást javasolt volna. - Szegény kis puritán lelküket azonban emésztette a dolog - folytatta Faye bús képpel. - Nem hagyta nyugodni őket a bűntudat. Végül egyikük idegei nem bírták tovább. A kislány megbetegedett, lázas

lett, mindent bevallott. Ezzel kitudódott a titok. És az összes többi lány is bajba került. Abban az időben nagyon rosszul járt, akit azon kaptak, hogy a természetfölöttivel kacérkodik. A felnőtteknek cseppet sem tetszett a dolog. Ezért szegény puritán kislányok kénytelenek voltak ujjal mutogatni valaki másra.

Faye feltartotta hosszú, hegyes és vörös körmű mutatóujját, pisztolyként mutatott vele a körben ülőkre. Cassie került sorra utoljára.

A lány a rászegezett ujjra nézett, majd egyenesen Faye szemébe.

- Bűnbakot kerestek hát - folytatta Faye bársonyos hangon. Leengedte az ujját, akár egy kardot, és folytatta az elbeszélést: - Először az Antillákról érkezett rabszolgát vádolták meg, azután pár idősebb asszonyt, akiket ki nem állhattak. Akiknek rossz hírük volt a faluban. Minden vádlottról azt állították... - Hatásszünetet tartott, arcát az égbolton világító félholdra emelte. Azután ismét Cassie-re pillantott. - Azt állították, hogy... boszorkány.

A csoport felmorajlott, feldúltan, keserűen és bosszúsan. Többen undorodva csóválták a fejüket. Cassie-nek felállt a hátán a szőr.

- És tudjátok, mi történt? - Faye körbenézett a közönségén, mind megigézve hallgatták. Lassan elmosolyodott, és azt suttogta: - Bejött. Senki sem vonta felelősségre a lányokat, mert jövendőmondással szórakoztak. Mindenki azzal volt elfoglalva, hogy a köztük rejtőző, rémes boszorkányokat üldözze. A gond csak az volt - folytatta, gúnyosan felvont szemöldökkel -, hogy a puritánok akkor sem ismertek volna fel egy boszorkányt, ha szó szerint belebotlanak. Olyan asszonyokat kerestek, akik különcök voltak, vagy túl önállóak, esetleg... gazdagok. A boszorkányságért elítéltek világi javait elkobozták, így hát a jómódúak megvádolása igencsak jövedelmező üzletnek bizonyult. Ám az igazi boszorkányok végig ott voltak az üldözők orra előtt. Ugyanis - mesélte Faye halkan - tényleg éltek boszorkányok Salemben. Csak nem azok a szegény nők meg férfiak, akiket megvádoltak. Az elítéltek közül egyetlenegy sem volt boszorkány. De igenis laktak a közösségben boszorkányok, és nagyon nem nézték jó szemmel a történteket. Féltették az irhájukat. Páran meg is próbáltak véget vetni a boszorkánypereknek; ám csak gyanúba keverték magukat. Már az is veszélybe sodorhatta az embert, ha barátja volt az egyik vádlottnak.

Faye elhallgatott, és a többiek sem szóltak. A Cassie-t körülvevő rideg és dühös arcokon nem az látszott, hogy jól szórakoznak a hallottakon. Mintha a történet a szívükig hatolt volna; számukra nem pókhálós mese volt a múltról, hanem nagyon is aktuális figyelmeztetés.

- És mi történt? kérdezte végül Cassie fojtott hangon.
- A vádlottakkal? Meghaltak. Legalábbis a balszerencsések, akik nem voltak hajlandók elismerni a boszorkányság vádját. Tizenkilenc embert akasztottak fel, mielőtt a kormányzó véget vetett a boszorkányüldözésnek. Az utolsó nyilvános kivégzéseket pontosan háromszáz évvel ezelőtt tartották: 1692. szeptember 22-én, az őszi napéjegyenlőség idején. Bizony ám, a boszorkánysággal vádolt szerencsétlenek nagyon rosszul jártak. Az igazi boszorkányok viszont... nos... Faye elmosolyodott. Az igazi boszorkányok elmenekültek. A feltűnést kerülve persze. Csak miután a cirkusz véget ért. Diszkréten öszszecsomagoltak, és északra költöztek, hogy megalapítsák saját kis falujukat, ahol senki nem mutogathat rájuk ujjal, hiszen mind egyformák. És ezt az új falucskát úgy nevezték el, hogy... Cassie-re nézett.
- New Salem fejezte be helyette a lány. Lelki szemei előtt felvillant a gimnázium épületén díszelgő címer. Alapítva 1693-ban tette hozzá halkan.
- Pontosan. Alig egy évvel a salemi boszorkányperek vége után. Most már tudod, kik alapították a mi kis városunkat. Az a bizonyos tizenkét salemi boszorkány, illetve a családjuk. Mi intett Faye kecsesen körbe annak a tizenkét családnak a leszármazottai vagyunk. Az utolsó leszármazottai. A sulit és a várost megtöltő alja népség...
  - Mint például Sally Waltman szólt közbe Deborah.
- ...nem más, mint a szolgálók leszármazottai. A személyzeté mondta Faye édeskésen. Vagy a kívülállóké, akik idesodródtak, aztán engedélyt kaptak, hogy letelepedjenek. Ám a Varjúrév úti tizenkét ház volt az alapító családok otthona. Az őseinké. A családok egymás között házasodtak, így a vérük nem keveredhetett kívülállókéval... Legalábbis a többség erre törekedett. Végül megszülettünk mi.

- Fontos tudnod szólalt meg halkan a Cassie mellett ülő Diana -, Faye sztorijának egy része puszta spekuláció. Fogalmunk sincs, valójában mi okozta a boszorkányüldözést 1692-ben. Ám azt tudjuk, mi történt a saját őseinkkel, mert fennmaradtak a naplóik, a feljegyzéseik, a varázskönyveik. Az Árnyak könyvei. Elfordult, felemelt valamit a homokból, és Cassie felismerte a kötetet, amelyet az ablakfülkében látott, miközben Diana a pulcsiját tisztogatta. Ez tartotta a lány feléje a könyvet az ükanyámé volt. Az anyukájától örökölte, aki szintén az édesanyjától kapta, és így tovább. Mindannyian írtak bele; feljegyezték a varázsigéiket, a rituáléikat, életük fontos eseményeit. Aztán mind továbbadták a következő generációnak.
- Legalábbis a dédanyáink idejéig szólt közbe Deborah. Úgy nyolcvan-kilencven évvel ezelőttig. A dédik viszont a fejükbe vették, hogy mindez túl ijesztő.
  - Túl rossz tette hozzá Faye csillogó tekintettel.
- Elrejtették a könyveket, és megpróbálták elfelejteni az ősi tudást mesélte Diana. Igyekeztek normálisak lenni, mint a kívülállók.
- De tévedtek jelentette ki Chris. Előrehajolt, a fogát csikorgatta, arcára volt írva a fájdalom. Mi nem lehetünk olyanok. Ezt Kori is tudta. Ő... Elhallgatott, a fejét csóválta.
  - Semmi baj, Chris mondta Laurel halkan. Tudjuk.
  - Sean szólalt meg lelkesen, kidüllesztett mellkassal:
- Elrejtették a régi cuccokat, de mindent megtaláltunk dicsekedett.
  Hajthatatlanok voltunk.
- Bizony, néhányan hajthatatlanok voltunk bólintott Melanie, derűs pillantást vetve a fiúra. De nem mindannyian: egyesek még javában Batmannel voltak elfoglalva, miközben az idősebbek már nekiláttak felderíteni az örökségünket.
- És persze egyesek közülünk nagyobb tehetséggel rendelkeznek, mint mások - tette hozzá Faye. Széttárta az ujjait, hosszú, vörös körmeit csodálta. - Egyeseknek jobb... érzéke... van az Erők felhasználásához.
- Így igaz helyeselt Laurel. Megemelte a szemöldökét, jelentőségteljes pillantást vetve Dianára. - Egyesek tehetségesebbek.
- Mind tehetségesek vagyunk rázta meg a fejét Diana. Ez már nagyon fiatalon, szinte csecsemőként kiderült rólunk. A szüleink sem

hagyhatták figyelmen kívül. Egy ideig próbáltak visszatartani minket a tehetségünk kihasználásától, de a többségük már letett erről.

- Néhányan még segítenek is nekünk mondta Laurel. Például az én nagymamám. De a legtöbb információhoz akkor is a régi könyvekből jutunk. Cassie a nagymamájára gondolt. Talán ő is segíteni próbált neki? A lány biztos volt benne, hogy igen.
- Vagy saját kútfőből szólalt meg Doug. Vadóc, lehengerlő mosoly ült ki az arcára, és egy pillanatra újra úgy festett, mint az a fiú, aki görkorival száguldott végig a suli folyosóján. Ösztönös, vágod? Egyszerűen ösztönös. Ősi.
- A szüleink utálják az egészet morogta Suzan. Apám azt mondja, csak azt érjük el, hogy magunkra haragítjuk a kívülállókat. Szerinte a kívülállók el fognak bánni velünk.

Doug foga fehérje kivillant a holdfényben.

- Mi fogunk elbánni velük felelte.
- Nem értik szólt Diana halkan. Még a saját közösségünkben sem érti mindenki, hogy az Erőket jóra is lehet használni. De mi képesek vagyunk az Erőkhöz folyamodni, és mi tudjuk. Ez a fontos.

Laurel bólintott.

- A nagymamám szerint mindig lesznek kívülállók, akik gyűlölni fognak minket. Nincs mit tenni, csak igyekeznünk kell távol tartani magunkat tőlük.

Cassie-nek hirtelen eszébe jutott az igazgató, aki az akasztott játék babának csupán a ruhájához volt hajlandó hozzáérni. "Milyen találó!" - mondta a férfi a felakasztott babára. Hát, nem is csoda... ha már akkor azt hitte, hogy Cassie az Egyletbe tartozik. Akkor a lány rádöbbent valamire.

- Úgy értsem kérdezte -, hogy még a felnőttek is tudják rólatok... rólunk, hogy mik vagyunk? Kívülálló felnőttek is?
- Csak az itteniek válaszolta Diana. Akik a szigeten nőttek fel. A helyiek évszázadok óta tudnak a családjaink titkáról... de mindig megtartották maguknak. Kénytelenek hallgatni, ha itt akarnak élni. Ez a dolgok rendje.
- Már több generáció óta nagyon jó a viszony a mieink és a kívülállók között mondta Melanie. Legalábbis a nagyszüleink ezt mesélik. De mi felkavartuk az indulatokat. Lehet, hogy a kívülállók nem

fognak többé békén hagyni minket. Talán megpróbálnak leszámolni velünk...

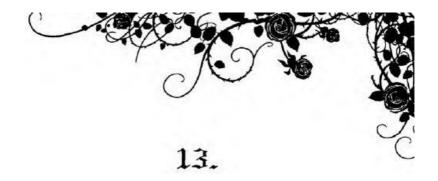
- Talán? Hiszen már el is kezdték! - csattant fel Deborah. - Szerinted mégis mi történt Korival?

Azonnal hangzavar támadt: a Henderson fivérek, Sean, Suzan és Deborah vitatkozni kezdtek. Diana felemelte a kezét.

- Ebből elég! Most nem erről van szó! kiáltotta. Új Körünk egyik első dolga lesz kitalálni, mi történt Korival. Most, hogy megvan a teljes taglétszám, képesek is leszünk rá. De nem ma éjjel. És amíg én vagyok a vezetőtök...
  - A megbízott vezetőnk. Novemberig szólt közbe élesen Faye.
- Amíg én vagyok a megbízott vezetőtök, addig nem ítélünk elhamarkodottan, és csak akkor lépünk, ha én azt mondom. Megértettük egymást? nézett körbe Diana. Néhányuk arca zárkózott volt, kifejezéstelen; másoké, például Deborah-é, nyíltan ellenséges. Ám a legtöbb tag bólogatott, vagy másként jelezte beleegyezését.
- Akkor jól van. A mai éjszaka Cassie beavatásáról szól. A lányra nézett. Van valami kérdésed?
- Hát... Cassie-nek az a bosszantó érzése támadt, hogy igenis van egy fontos kérdés, amelyet fel kellene tennie, de sehogy sem bírt rájönni, mi az. Hogy hívjuk a Körbe tartozó fiúkat? Varázslónak vagy boszorkánymesternek, vagy ilyesmi?
- Nem felelte Diana. A "varázsló" idejétmúlt kifejezés, és általában magányosan munkálkodó bölcset értettek alatta. A "boszorkánymester" címnek viszont negatív felhangja van. A "boszorkány" a helyes megnevezés mindannyiunkra, a fiúkra is. Még valami?

Cassie a fejét rázta.

- Hát akkor mondta Faye -, most, hogy hallottad a történetünket, már csak egyetlen kérdésünk maradt a számodra. - Furcsa félmosollyal bámult Cassie-re, és édeskés, hamisan csengő hangon megkérdezte:
  - Mi akarsz lenni: jó boszorkány vagy rossz boszorkány?

agyon vicces - gondolta Cassie. Ám egyáltalán nem volt vicces. Sejtette, hogy Faye véresen komolyan gondolja a kérdést. Cassie el sem tudta képzelni, hogy Faye jóra akarná használni az Erőket - bármik is legyenek tulajdonképpen. Miként azt sem tudta elképzelni, hogy Diana rosszra akarja használni őket.

- Van még valakinek mondanivalója? Kérdés, javaslat, egyletes ügy? - pillantott körbe Diana. - Ha nincs, berekesztem a gyűlést. Itt maradhattok vagy hazamehettek, ahogy tetszik. Holnap délután újabb gyűlést tartunk, Kori tiszteletére, illetve hogy kiokoskodjunk egy tervet.

Zsongás támadt, amint a csoport tagjai felálltak a helyükről, és beszélgetni kezdtek. Az egész csapatot átjáró feszültség szertefoszlott, az összejövetel mégis befejezetlennek érződött, mintha senki sem akart volna még távozni.

Suzan egy szikla mögé lépett, és több rekesz diétás üdítőt rámolt elő. Laurel erre rögtön egy másik szikla mögé sietett, és egy nagy termosszal a kezében tért vissza.

- Csipkebogyótea magyarázta, miközben töltött egy bögrébe az illatos, sötétpiros folyadékból, és Cassie-re mosolygott. Nincs benne tealevél, de felmelegít, és jobban érzed magad tőle. Nyugtató és tisztító hatású.
- Köszi felelte Cassie, és hálásan vette kézbe a bögrét. Forgott vele a világ. Nyilván túl sok információ zúdult rá egyszerre.

Boszorkány vagyok - gondolta ámulva. - Legalábbis anyai ágon. És az anyukám meg a nagymamám mindketten boszorkányságot örököltek. Bizarr, szinte felfoghatatlan gondolatnak tűnt.

Ivott még egy korty forró, édes teát, mégsem bírt erőt venni a reszketésén

- Tessék! szólt Melanie. Levette halványzöld kendőjét, és Cassie vállára terítette. Mi hozzá vagyunk szokva a hideghez, te viszont nem. Ha akarod, gyújthatunk tüzet.
- Nem, köszi, elég lesz a kendő felelte Cassie, és maga alá húzta csupasz lábát. Csodaszép... Nagyon régi?
- A dédnagymamám dédnagymamájáé volt... már ha hihetünk a régi meséknek válaszolta Melanie. Általában jobban ki szoktuk csípni magunkat, ha összehívjuk a Kört: azt viselhetünk, amit csak akarunk, és néha elég durván nézünk ki. De ma...
- Értem bólintott Cassie. Úgy vélte, Melanie jóval kedvesebben viszonyul hozzá, mint eddig. Most sokkal inkább olyan volt, mint Laurel és Diana. Egy pillanatra zavarba is jött... de azután rádöbbent, miről van szó.

Most már közéjük tartozom - gondolta. Először fogta fel a tény óriási jelentőségét. - Már nem tartanak kóbor kiskutyának. A Kör teljes jogú tagja vagyok.

Ismét érezte, hogy pezseg a vére az izgalomtól, a lelkesedéstől. Áthatotta az az érzés is, hogy mindez nem éri meglepetésként. Mintha lelke mélyén csak helyeselt volna, azt mondva: Igen, én végig tudtam.

Elnézte Melanie-t, aki békésen kortyolgatta a teáját, meg Laurelt, aki éppen egy eldőlni készülő rózsaszín gyertyát állított talpra. Azután Dianára pillantott, aki távolabb húzódott a parton a Henderson fivérekkel, és szőke háromszöget alkotva diskuráltak. Dianát láthatóan cseppet sem feszélyezte a vékony fehér ruha és a különleges ékszer. Illett hozzá ez a szerelés.

Az én közösségem - gondolta Cassie. Egyszeriben olyan hévvel öntötte el a hozzájuk tartozás - a szeretet - érzése, hogy könny szökött a szemébe. A társalgásba merült Deborah-ra és Suzanre nézett, majd Faye-re, aki halvány mosollyal hallgatott, miközben Sean izgatot-

tan magyarázott, azután Nickre, aki szótlanul bámulta az óceánt, kezében egy doboz itallal, de biztosan nem üdítővel.

Még őket is a sajátomnak érzem - gondolta. Hajlandó volt megpróbálni jól kijönni a közösség összes tagjával, mindenkivel, aki osztozott az örökségükben. Még azokkal is, akik ki akarták rekeszteni.

Ismét Laurelre pillantott, és rajtakapta a karcsú, barna hajú lányt, amint együtt érző mosollyal figyeli.

- Most aztán van mit megemésztened mondta Laurel nyomatékosan.
  - Hát igen. De nagyon izgalmas ez az egész.

Laurel elvigyorodott.

- Na, és mi lesz az első dolgod - kérdezte -, most, hogy boszorkány lettél?

Cassie elnevette magát, örömmámorban úszott. *Mennyi erő!* - gondolta. - *Tele van a világ Erőkkel... és ezt most már én is kihasználhatom.* Megcsóválta a fejét, és mivel még mindig fogta a teásbögrét, csak a másik kezét emelte fel kérdőn.

- Azt sem tudom, mire vagyunk egyáltalán képesek - felelte. - Miféle dolgokat tudunk művelni?

Laurel és Melanie egymásra pillantottak.

- Hát, igazából mindenfélét válaszolta Melanie. Felemelte a könyvet, amelyet Diana az előbb megmutatott Cassie-nek, és átlapozta, a frissen beavatott lány felé tartva a kötetet. Az oldalak elsárgultak és összetöredeztek, olvashatatlan macskakaparással írták tele őket. A lapokra kisebb-nagyobb, öntapadós, tarka cetliket is ragasztgattak. Szinte minden oldalon akadt egy, néhányat pedig egészen beborítottak.
- Ez az első Árnyak könyve, amely a kezünkbe került mesélte Melanie. Dianáék padlásán találtuk. Azóta többre is ráleltünk; elméletileg minden családnak van egy sajátja. Ezt már úgy öt éve bújjuk, igyekszünk megfejteni és modern nyelvre átültetni a bejegyzéseket. Én pedig számítógépes adatbázist építek, hogy még könnyebb legyen keresni az igézetek között.
  - Szóval így készül az Árnyak gépe poénkodott Cassie.
     Laurel elvigyorodott.

- Ahogy mondod. Tudod, elég fura, de amint nekilát az ember igézeteket meg rituálékat tanulni, mintha felébredne benne valami... és elkezd maga is bűbájokat kitalálni.
  - Ösztönösen tette hozzá Cassie.
- Pontosan felelte Laurel. Mindannyiunkban él ez az ösztön, de nem mindenkiben egyformán erős. Egyesek jobban értenek bizonyos dolgokhoz, tehetségesebbek a különféle Erők felhasználásában, mint mások. Én például kiválóan értek a földhöz. Laurel fogott egy marék homokot, és hagyta, hogy kiperegjen az ujjai között.
- Hármat találhatsz, melyik elemhez ért Faye a legjobban szólt Melanie szárazon.
- Mindegy. Hogy válaszoljak a kérdésedre: sok mindenre vagyunk képesek folytatta Laurel. A kérdés inkább az, miféle dolgokat szeretnél megtanulni. Használhatsz igézeteket védelmezésre vagy védekezésre...
- Vagy támadásra jegyezte meg Melanie, Deborah és Suzan felé pillantva.
- Léteznek csekélyebb igézetek, mondjuk tűzgyújtásra, és erősebbek is, mint például... hát, úgyis meglátod. Bűbáj segítségével lehet gyógyítani, megkeresni az elveszett holmikat, lehet jósolni és jövendölni. Készíthetsz szerelmi bájitalt... Elmosolyodott, amint Cassie ezt hallva felkapta a fejét. Ez érdekelne?
- Hát, talán egy kicsit. Cassie elpirult. Te jó ég! Bárcsak rendesen össze tudná szedni a gondolatait! Továbbra sem szűnt meg az a boszszantó érzése, hogy figyelmen kívül hagy egy fontos részletet, pedig kiszúrja a szemét, és régen rá kellett volna kérdeznie. De mi lehet az?
- A szerelmi bájitalok és varázsigék etikussága körül igencsak nagy vita dúl mondta Melanie, szürke szemében nem igazán helyeslő tekintet ült. Tudod, néhányan úgy vélik, a varázsigék használatával megfosztjuk az embereket a szabad akaratuktól. Ráadásul egy igézet vissza is üthet arra, aki visszaél vele, méghozzá háromszorosan. Egyesek szerint a szerelmi bűbáj nem éri meg a kockázatot.
- Mások viszont úgy vélik felelte Laurel tettetett komolysággal -, hogy szerelemben és háborúban mindent szabad. Már ha érted, mire gondolok.

Cassie az ajkába harapott. Akárhogy is igyekezett bosszús aggodalmára összpontosítani, egy másik gondolat kiverte azt a fejéből. Nem is volt igazi gondolat, inkább csak remény, amelyet a váratlanul felvillant lehetőség ébresztett benne.

Szerelmi bájital. Bűbáj, amellyel megkereshet valamit. Talán megkereshetné vele a fiút, magához hívhatná. Vajon létezik ilyen bűbáj? Mintha a zsigereiben érezte volna, hogy létezik.

Megkereshetné a fiút... a kék szemű fiút. Elöntötte a hév, bizsergett a tenyere. Mintha már a puszta lehetőségtől szárnyra kapott volna. Ó, egek, ha lehetne egy kívánsága, csak ez az egyetlenegy...

- Ha mondjuk - kezdte, és megkönnyebbülten hallotta, hogy a hangja normálisan cseng - meg akarnék keresni valakit, akivel csupán egyszer találkoztam, de azóta nem állok vele kapcsolatban... valakit, akit megkedveltem, és szeretnék viszontlátni... Akad erre alkalmas bűbáj?

Laurel barna szeme ismét csillogott.

- Ha például egy fiút szeretnél megtalálni? kérdezte.
- Igen. Cassie tudta, hogy megint elpirult.
- Hát... Laurel Melanie-ra pillantott, aki lemondóan csóválta a fejét, majd visszafordult Cassie-hez. Szerintem egy egyszerű fás bűbáj is megteszi. A fák érzékelik a barátságot meg a szeretetet, mint minden, ami nő és életet ad ezen a földön. Összel pedig a leszüretelt termést érdemes bűbájhoz használni, például az almát. Úgyhogy én a helyedben egy almás bűbájt vetnék be. Van egy olyan, hogy fogod az almát, és félbevágod. Utána fogsz két tűt, egyszerű varrótűket, az egyiket átdugod a másik fokán, és cérnával összekötöd őket. Beszúrod a tűket az almába, aminek aztán összenyomod ismét a két felét, és megkötöd, hogy egyben maradjon. Utána visszaerősíted az almafára, és elmondasz egy rövid igézetet, hogy tudasd a fával, mit akarsz.
  - Miféle igézetet?
- Ó, egy kis versikét felelte Laurel. Hogy a fa segítségét kérd, és tisztázd, mit is szeretnél pontosan. Legjobb, ha a kérésedet rímekben adod elő. Jómagam nem igazán értek a rímfaragáshoz, de például mondhatsz valami ilyesmit, hogy: "Szép fa, jó fa, kedves fa, hozd el a kedvesem még ma!"

Nem. Én nem ezt mondanám - gondolta Cassie, és megborzongott. Megfontolta Laurel szavait, és a versike átváltozott, egészen új, jóval hosszabb alakot öltött az elméjében. A lány mintha ismeretlen hangot hallott volna, tiszta, ám távoli harangzúgást.

Sarj és bimbó, gyökér és gally, Teremjen itt, kit szívem akar! Rügy és virág, törzs és levél, Kihez szerelem fűz, hozzám elér.

Ajka hangtalanul formálta a szavakat. Igen, a lelke mélyén tudta, hogy ez az. Ez a jó igézet... De vajon tényleg merné használni?

Igen. Azért a fiúért bármit meg mernék kockáztatni - jutott végül döntésre. Lenézett az ujjaira, miközben szórakozottan barázdákat húzott a homokba. Holnap - gondolta. - Holnap megteszem. Utána pedig minden egyes nap minden egyes percét azzal fogom tölteni, hogy várakozom és reménykedem. Várom a percet, amikor rám vetül egy árnyék, és felnézve őt pillantom meg, vagy lépteket hallok, és megfordulva látom, hogy ő siet felém. Várom, hogy...

Ami akkor történt, az olyan ijesztő és váratlan volt, hogy Cassie kis híján felsikoltott.

Egy nyirkos nózi bökte meg a kezét.

Csak azért nem sikoltott fel, mert kis híján szívrohamot kapott; a torkán akadt a sikoly, amint meglátta a kutyát, minden elhomályosult körülötte. Viszolyogva elrántott keze erőtlenül hanyatlott le. Ajka némán kinyílt, azután összezárult. A homályon és a ködön át bámult a csillogó, barna szempárra, a rövid, selymes-sörtés szőrrel benőtt pofira. A kutya visszabámult a lányra, nyitott, vigyori szájjal, mintha azt mondaná: "Hát nem örülsz, hogy látsz?"

Cassie felemelte a fejét, hogy a kutya gazdájára nézzen.

A fiú letekintett rá, akárcsak azon a bizonyos napon, a Cape Coditengerparton. A holdfény átszőtte vörös haját, egyes tincseket olyan élénkké varázsolt, akár a tűz lángja, míg másokat olyan sötétté, mint a bor. Szürkéskék szeme ezüstszínűnek látszott.

Megtalálta Cassie-t.

Minden megdermedt. Az óceán zúgása tompának és távolinak tűnt, Cassie pedig nem hallott semmi más hangot. Még a szellő is elült. Mintha az egész világ várakozott volna.

Cassie lassan talpra állt.

A zöld kendő lehullott róla, a földre esett. A lány érezte a hideget, de csak annyira, hogy teljesen tudatában legyen saját testének, amelynek minden porcikája bizsergett. Ugyanakkor, annak ellenére, hogy minden egyes porcikáját érzékelte, mintha a teste fölött is lebegett volna. Akárcsak az első találkozásukkor, kívülről látta saját magát és a fiút, ahogyan a tengerparton állnak egymással szemben.

Látta magát vékony fehér hálóingében, mezítláb, vállára omló hajjal, amint felbámul a fiúra. *Mint Marika* A diótörő*ben* - gondolta - *miután éjjel felriad, és megpillantja Diótörő herceget, aki azért jött, hogy magával vigye a varázslat világába*. Úgy is érezte magát, mint Marika. Mintha a holdfény kecsessé és gyönyörűvé, igézővé változtatta volna. Úgy érezte, a fiú mindjárt átkarolja, és táncolni kezd vele. Mintha örökké a holdfényben táncolhatnának.

Továbbra is egymás szemébe néztek. Amióta tekintetük találkozott, egyikük sem fordult el. Cassie észrevette az ámulatot a fiú arcán. Nyilvánvalóan ugyanúgy meglepődött, hogy viszontlátja, mint ő maga - de hát hogy lehetséges ez? A fiú találta meg; bizonyára mostanáig kereste.

Az ezüst szál! - jutott eszébe. Most nem látta, de érezte; érzékelte, hogy vibrál kettőjük között az energia. A szál összekötötte őket, szívtől szívig. Cassie előbb a mellkasában érezte a vibrálást, azután a hasában, végül az egész testében.

A szál megfeszült, egyre közelebb húzta őket egymáshoz. A fiúhoz vonta Cassie-t. A srác lassan felemelte a kezét, és a lány felé nyújtotta. Cassie is kinyújtotta a kezét, hogy a fiú megfoghassa...

Abban a pillanatban kiáltás harsant mögötte. A hang elvonta a fiú figyelmét, aki átnézett Cassie válla fölött. Rögtön leengedte a karját.

Valami kettőjük közé suhant, egy tündöklő alak. Úgy ragyogott, akár a napfény, és kizökkentette Cassie-t a merengéséből. Diana volt az, aki a magas, vörös hajú fiú karjába vetette magát. Átölelte. Nem... egymást ölelték. Cassie döbbenten bámulta kettőjüket, nézte a

fiút, amint valaki mást zár a karjába. Alig volt képes felfogni az elhangzó szavakat.

- Jaj, Adam! Csakhogy végre visszajöttél!

Cassie jéggé dermedve állt.

Korábban soha nem látta sírni Dianát, most viszont csak úgy patakzottak a könnyei. Zokogott. Cassie látta, hogy egész testében remeg, és észrevette, hogy a magas fiú - Adam - szorosan magához öleli, hátha attól lecsillapodik.

Magához ölelte. Magához ölelte Dianát. Adamnek hívták.

"Csak nem azt akarod mondani, hogy Diana nem mesélt még neked Adamről? Diana, a szerénységet is túlzásba lehet vinni..."

"Kicsoda ez a bizonyos Adam? A barátod?" "Jó srác. Szerintem kedvelni fogod..."

Cassie térdre esett, és Rex bundájába temette az arcát, a nagy kutyához bújt. Nem bírta volna ki, ha most bárki meglátja az arcát, így nagyon hálás volt Rexnek, amiért támaszt és menedéket nyújtott neki. Csak az járt a fejében: *jóságos ég, jóságos ég.*..

Tompán hallotta Adam hangját:

- Mi a baj? Igyekeztem hazaérni Kori beavatására. De hát hol van? Mi folyik itt? Cassie-re nézett. És...
- Ő Cassie Blake mondta Diana. Mrs. Howard unokája, csak nemrég költözött ide.
  - Igen, én...

Diana azonban a gyásztól zaklatott hangon folytatta:

- És éppen most avattuk be a Körbe Kori helyett.
- Micsoda? csattant fel Adam. Miért?

Csend támadt. Végül Melanie szólalt meg, halkabban, mint Diana, és szenvtelenül, akár egy bemondó a híradóban.

- Mert ma reggel... illetve valójában tegnap reggel, hiszen tulajdonképpen már szerda van... Korit holtan találták az iskolai domb tövében. Kitört a nyaka.
- Te jó ég! Cassie felpillantva látta, hogy Adam még jobban magához szorítja Dianát. Egy pillanatra lehunyta a szemét, amint a lány a fiúhoz bújt, még mindig reszketve. Azután Adam a Henderson fivérekre nézett. Chris... Doug...

Doug a fogát csikorgatta.

- Kívülállók tették morogta.
- Sally tette acsargott Deborah.
- Nem tudjuk, ki tette kontrázott Diana. Heves nyomatékkal szólt.
- És nem is lépünk semmit, amíg ki nem derítjük az igazságot.
   Adam bólintott
- Na és te? nézett a többség mögé. Te mindeközben hogy igye-keztél segíteni?
- Az égvilágon sehogy felelte Nick. Karba tett kézzel, közömbös képpel álldogált. Kihívó tekintete találkozott Adamével, a két fiú farkasszemet nézett. Nyilvánvaló volt, hogy nem rajonganak egymásért
- Igenis segített, Adam jelentette ki Diana, megelőzve, bármit is készült mondani a srác. Eljött a gyűlésekre, és ma este is jelen van. Ennél többet nem kérhetünk tőle.
  - Én kérhetek többet vágott vissza Adam.
- Kérjél csak! Ennél többet úgyse kapsz. Nick sarkon fordult. Elhúzok.
  - Jaj, ne menj még... kérte Laurel, de Nick már indulni készült.
- Azért veszek részt a gyűléseken, mert Diana megkért rá, de most végeztem. Elegem van mára - mordult hátra a válla fölött. Azzal el is tűnt.

Faye Adamhez fordult, és hosszú, káprázatos mosolyt vetett rá. Összecsapta a tenyerét, megtapsolta a fiút.

- Gratulálok, Adam! Diana az elmúlt három hétben megállás nélkül azért gürcölt, hogy összetartsa a csapatot, te pedig három perc alatt szétzúztad. Magam sem csinálhattam volna jobban!
  - Jaj, dugulj már el, Faye! ripakodott rá Laurel.

Cassie még mindig térdelt. Habár Rexhez bújt, csakis egyetlen dolgot látott, érzékelt, gondolt: Adam Dianát öleli. A karjába zárja a lányt.

Adamnek hívják. Dianáé. Nem az enyém; Dianáé. Mindig is Dianáé volt.

Lehetetlen. Képtelenség. Habár reménytelen volt, a fiú mégis megtalálta, mégis eljött hozzá. Szerelmi bűbáj nélkül, magától tért vissza hozzá, mintha a lány heves vágya önmagában elég lett volna, hogy magához vonzza - és most mégsem lehet Cassie szerelme.

Hogyan lehetett ilyen ostoba? Miért is nem jött rá korábban? Egész éjjel a Kör teljessé tételéről volt szó, tizenkét tagról, egyfolytában a tizenkettőről magyaráztak. Ha Cassie veszi a fáradtságot, és megszámolja a csapatot, rájött volna, hogy mindössze tizenegyen jelentek meg. Diana, Melanie és Laurel, az három; meg Faye, Suzan és Deborah, az hat. Plusz a fiúk, a Henderson fivérek, Nick és Sean, az tíz. Cassie volt a tizenegyedik. A lelke mélyén végig érezte, hogy valami nem stimmel, és próbálta is figyelmeztetni saját magát. Ám Cassie nem hallgatott a belső intésre.

Hogy nem jöttem rá már eleve? - gondolta. - Miért nem fogtam fel, hogy a srác, akivel aznap találkoztam, csakis közéjük tartozó lehet? Végig az orrom előtt volt az összes intő jel. A fiú az Erők birtokában van, ezt már Portia jelenlétében is láttam a tengerparton. Olvasott a gondolataimban. Mondta, hogy máshová valósi; mondta, hogy másmilyen. Portia még nevén is nevezte: banya.

Boszorkány.

Ma éjjel tudomásomra jutott, hogy az Egylet nem más, mint boszorkányok gyülekezete. Az Újvilág utolsó boszorkánygenerációjának köre. Már akkor rá kellett volna jönnöm, hogy a fiú biztosan közéjük tartozik.

Tudtam, hogy Dianának pasija van, és hogy a barátja elutazott "látogatóba". A kirakós darabjai az orrom előtt voltak. Csak nem akartam összerakni a képet.

Mert szerelmes vagyok belé. Amíg az imént viszont nem láttam, tulajdonképpen fel sem fogtam, mennyire beleszerettem. De a legjobb barátnőmmel jár. A "nővérem" párja.

Gyűlölöm Dianát.

A gondolat félelmetes szenvedéllyel tört rá, és Cassie belemarkolt a kutya szőrébe. Durva, ősi érzelem volt, olyan erős, hogy egy pillanatra még a fájdalmát is elnyomta. Gyilkos, vérszomjas gyűlölet öntötte el szívét a lány iránt, akinek hajában mintha a holdfény tündökölt volna...

Akinek haja úgy ragyogott, akár az egybefonódó hold- és napfény. Amint most a lány tincseire bámult, miközben még mindig tombolt benne a maró indulat, Cassie gondolataiba egy másik kép villant.

Ugyanez a hihetetlenül csillogó haj, ahogyan a kézifékre hullik Diana kocsijában. Miután Diana megmentette őt Faye karmaiból.

Amikor Diana hazavitt magával, hogy megvigasztaljon - suttogta egy hang. - Rendbe szedett, enni adott, és bemutatott a barátnőinek. Megóvott, segített beilleszkedni. A húgává fogadott.

Most pedig képes vagy azt állítani, hogy gyűlölöd?

Cassie érezte, hogy gyilkos, vérszomjas dühe elillan. Képtelen volt megőrizni, ám meg sem próbálta tartóztatni. Képtelen volt gyűlölni Dianát... hiszen szerette. Ahogyan Adamet is. Mindkettőjüket szerette, és azt akarta, hogy boldogok legyenek.

Na, és akkor most mihez kezdesz? - kérdezte a belső hang.

Igazából nagyon is egyszerű volt a helyzet. Diana és Adam nyilvánvalóan tökéletesen illettek egymáshoz. Mindketten magasak voltak - Diana éppen annyira, hogy könnyen Adam szemébe nézhessen. Mindketten az utolsó évüket járták a suliban - Diana eléggé érettnek tűnt Adamhez, és Cassie legfeljebb álmodhatott arról, hogy egy idősebb srác vonzódjon hozzá. Mindketten rendkívül vonzóak, magabiztosak és vezéregyéniségek voltak.

Mindketten boszorkányok, anyai és apai ágról egyaránt - véste Cassie jól az eszébe. - Lefogadom, hogy Adam bámulatosan tehetséges. Még szép, hogy tehetséges. Dianának csak a legjobb dukál. Hiszen ő maga is a legjobbak közé tartozik.

S ne feledd, hogy gyerekkoruk óta együtt járnak! Adam Diana első és egyetlen pasija; egymáson kívül észre sem vesznek mást. A vak is láthatja, hogy egymásnak teremtették őket.

Szóval, teljesen nyilvánvaló és nagyon egyszerű volt az egész - de hát akkor miért volt olyan érzése, mintha borotvapengék hasogatnák a gyomrát? Nem volt más dolga, mint sok boldogságot kívánni kettőjüknek, és elfelejteni a gondolatot, hogy Adam valaha az övé lehet. Jobb, ha szépen beletörődik az elkerülhetetlenbe. Jobb, ha inkább drukkol a tökéletes párnak.

Akkor elhatározta magát, higgadtan és teljes szívből. *Bármi történ-jék is* - fogadkozott -, *Diana sohasem foga megtudni, mit érzek*.

Ahogyan Adam sem.

Ha Diana tudomást szerezne róla, biztosan felzaklatná. Amilyen nagylelkű lány, a végén még azt érezné, hogy muszáj tennie valamit -

például, hogy le kell mondania Adamről Cassie javára. Ám még ha nem is művelne ilyesmit, bizonyára bántaná a dolog.

Így hát Cassie nem árulja el neki. Ilyen egyszerű.

Sem szóval, sem tettel, sem máshogyan - ígérte magának elszántan.

- Történjék bármi, nem okozok bánatot Dianának. Esküszöm.

Egy nyirkos nózi bökdöste, halk vinnyogást hallott. Rex panaszkodott, amiért nem vele foglalkozik.

- Cassie?

Diana szólt hozzá. A lány rádöbbent, milyen furán festhet, amint kábultan csüng a nagy kutyán.

- Igen? kérdezte, igyekezett úrrá lenni ajka remegésén.
- Azt kérdeztem: mi a baj?

Diana az arcát fürkészte, zöld szeméből aggodalom sütött. Sűrű szempilláján nemrégen ontott könnyek csillogtak. Barátnője szemébe nézve Cassie olyan bátor dolgot tett, mint még soha. Még annál is bátrabbat, mint amikor nem ijedt be Jordan Bainbridge pisztolyától, sokkal bátrabbat, mint amikor előugrott a dombon a rejtekhelyéről, hogy megmentse Sallyt.

Elmosolyodott.

- Semmi - felelte. Még egyszer megpaskolta Rexet, azután talpra kászálódott. Rá sem ismert a saját hangjára: hihetetlenül hamisan és bénán csengett. Dianának azonban eszébe sem jutott, hogy a válasz hamis lehet, így hát láthatóan megnyugodott. - Én csak... Annyi minden történt ma - folytatta Cassie. - Azt hiszem, egy kicsit túl sok volt nekem ez az egész.

Adam szóra nyitotta a száját. Cassie megrémült, hogy rögtön világgá kürtöli az igazat: elárulja a többieknek, hogyan ismerkedtek meg, mi minden történt velük Cape Codon. Az éles elméjű Faye pedig rögtön át fog látni a szitán. Rá fog jönni, hogy Adam a Cassie versében szereplő fiú.

Ez, pedig nem történhet meg. Szó sem lehet róla. Soha senki nem tudhatja meg!

- Még be sem mutattál a pasidnak - hadarta végső kétségbeesésében Dianának. - Pedig tudod, azóta várom, hogy találkozzunk, amióta először meséltél róla. Tessék. Kimondta. A pasid. Adam értetlen arcot vágott, ám Diana, az ártatlan Diana elszégyellte magát.

- Jaj, ne haragudj! Tényleg el is felejtettem. Cassie, bemutatom Adamet; tudom, hogy ti ketten jól ki fogtok jönni egymással. Adam elutazott...
- Látogatóba vágott közbe Cassie hevesen, amikor Adam ismét kinyitotta a száját.
- Nem, nem látogatóba. Tudom, hogy ezt mondtam neked, de most már elárulhatom az igazat. Azért utazott el, mert bizonyos... tárgyakat... keresett, amelyek a régi, az eredeti gyülekezethez tartoztak. Az ősi feljegyzések alapján tudjuk, hogy volt néhány nagy hatalmú eszközük, amelyek elvesztek az idők folyamán. A mesteri eszközök. Amióta Adam tudomást szerzett róluk, megállás nélkül kutat utánuk.
- És mindig üres kézzel tér haza a kutatásból jegyezte meg Faye búgó hangján, hamis derűvel. - Nem hiszem, hogy ezúttal más volna a helyzet.

Szavaival elterelte a fiú figyelmét Cassie-ről. Adam a magas, fekete hajú lányra nézett, és elmosolyodott. Pajkos vigyor ült az arcán, izgalmas titkokat ígért.

- Mi van? kérdezte Faye cinikusan, azután, mivel Adam továbbra is csupán vigyorgott rá, megismételte: Mi van? Na persze, talán be is vesszük...
- Adam szólt Diana döbbenten -, csak nem azt akarod mondani, hogy...

A fiú egyre csak mosolygott, majd egy vászonzsák felé biccentett, amely kissé távolabb hevert a parton.

- Sean, hozd azt ide!

Sean ugrott a zsákért, és miközben odavitte Adamnek, megjegyezte:

- Ez aztán nehéz.
- Adam... suttogta Diana elkerekedett szemmel.

A fiú elvette Seantól a zsákot, és letette a homokba.

- Kár, hogy Nick ilyen sietve távozott - mondta. - Ha itt marad, ő is láthatta volna ezt. - Azzal mindkét kézzel benyúlt a zsákba, és előhúzott egy koponyát.

éretre és alakra emberi koponyának tűnt, ám mintha teljes egészében kristályból lett volna. A holdfény visszaverődött a felszínéről, megcsillant a belsejében. Kristályfogakkal teli szája vigyorra húzódott, és üres szemgödre mintha egyenesen Cassie-t bámulta volna.

Egy pillanatra mindenki megdermedt, majd Faye a kristálykoponya után kapott.

- Ácsi! szólt rá Adam, és úgy tartotta a koponyát, hogy a lány ne érhesse el. Azt már nem.
- Hol találtad?! kérdezte Faye. Hangja már nem bársonyosan búgott, elárulta, hogy a lány alig bír magával az izgatottságtól.

Cassie még döbbent zsibbadtsága dacára is némi aggodalmat érzett Faye hangját hallva, és észrevette, hogy Adam gyors pillantást vált Dianával. Azután a fiú ismét Faye felé fordult.

- Egy szigeten.
- De hát melyik szigeten?
- Nem tudtam, hogy ennyire érdekel a téma. Eddig nem is látszott rajtad.

Faye dühösen meredt rá.

- Előbb-utóbb úgyis megtudom, Adam.
- Ahol ezt találtam, nincs már semmi más. Hidd el nekem, nem rejtettek oda másik mesteri eszközt!

Faye mély levegőt vett, azután nyugalmát visszanyerve elmosolyodott.

- Hát, legalább megengedhetnéd, hogy mind megnézzük.

- Nem! kiáltott fel Diana. Egyelőre senki sem nyúlhat hozzá. Semmit sem tudunk róla azon kívül, hogy ezt használta az eredeti gyülekezet... vagyis maga Fekete John. Eszerint veszélyes.
- Biztosan tudjuk, hogy ez tényleg az a kristálykoponya, amiről Fekete John is írt? kérdezte Melanie, halk és higgadt hangon.
- Igen felelte Adam. Legalábbis pontosan megfelel a régi feljegyzésekben szereplő leírásnak. A helyhez pedig, ahol megtaláltam, tökéletesen elvezetett Fekete John útmutatása. Szerintem csakis ez lehet az.
- Akkor muszáj minden létező módon megtisztítanunk, és gondosan tanulmányoznunk, mielőtt bármelyikünk használná mondta Diana. Cassie-hez fordult. Fekete John az eredeti gyülekezet vezetője volt magyarázta. Nem sokkal New Salem alapítása után meghalt, de előbb még magához vette és elrejtette körük legerősebb eszközeit. Azt állította, a megóvásuk érdekében... ám valójában csak meg akarta kaparintani őket. Önös érdekből és bosszúból mondta, jelentőségteljes pillantást vetve Faye-re. Gonosz ember volt, és mindabból, amihez hozzáért, árad a kártékony hatás. Csupán akkor használhatjuk a koponyát, ha meggyőződtünk róla, hogy biztonságos.

Ha Fekete Johnnak bármi köze volt ehhez a koponyához, akkor csakis gonosz lehetett a pasi - gondolta Cassie. Nem tudta megmagyarázni az okát, de érezte a kristálykoponyából áradó sötétséget. Ha nem ilyen sebzett szívű és kába, bizonyára szólt volna erről a többieknek. Ám nyilvánvalóan ők maguk is érzékelték.

- Az eredeti gyülekezet sosem szerezte vissza a mesteri eszközöket mesélte Laurel. Pedig kutakodtak, mert Fekete John feljegyzéseiben akadt néhány utalás, hogy hová rejtette őket, de nem jártak sikerrel. Új eszközöket készítettek, ám egyik sem volt olyan nagy hatalmú, mint a legelsők.
- És most megtaláltuk az egyik eredeti eszközt szólt Adam, és szürkéskék szemében izgalom villant.

Diana gyengéden megérintette a fiú kezét, amelyben a koponyát tartotta. Adamre mosolygott, és a napnál is világosabb volt köztük az üzenet: együtt osztoztak a büszkeségen, a diadalon. Ez kettőjük célkitűzése volt, amelyen már évek óta dolgoztak, és most végre sikert arattak.

Cassie a fogát csikorgatta, hogy elviselje a mellkasát hasogató kínt. Megérdemlik, hogy kettesben maradhassanak, és kiélvezhessék a viszontlátást. Merev, erőltetett derűvel így szólt:

- Hát, tudjátok, én kezdek elfáradni. Talán ideje volna...
- Jaj, tényleg! aggodalmaskodott Diana. Biztosan ki vagy merülve. Mindannyian fáradtak vagyunk. A holnapi gyűlésen mindent megbeszélhetünk.

Cassie bólintott; senki sem emelt kifogást. Még Faye sem. Ám mialatt Diana megkérte Melanie-t és Laurelt, hogy kísérjék haza Cassie-t, a lány véletlenül Faye szemébe nézett. Az aranyszínű szempárban furcsa, számító tekintet ült, amely akár aggaszthatta is volna Cassie-t, de őt azonban már semmi sem érdekelte.

Odahaza minden lámpa égett, noha az óceán fölött még a hajnal első sugarai sem tűntek fel. Melanie meg Laurel bekísérte a házba Cassie-t, akire a társalgóban - a ház elülső felében található komor, ódivatú helyiségben - üldögélve várt anyukája és nagymamája. Mindkét nő hálóinget és köntöst viselt. Cassie anyukájának haja kiengedve omlott a hátára.

Cassie az arckifejezésüket látva azonnal rájött, hogy mindent tudnak.

Vajon ezért költöztünk ide? - tűnődött. - Hogy csatlakozhassak a Körhöz? Immáron szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy miatta költöztek ide éppen most, méghozzá nagyon is különleges okból.

A máskor élénken suttogó belső hangok most nem adtak választ, még a lelke legmélyén megbújó hang sem. Ez kissé nyugtalanította.

Cassie-nek azonban nem volt ideje ezen aggódni. Most biztosan nem. Édesanyja arcára nézett, amelyen fáradt és ideges kifejezés ült, ugyanakkor alig leplezett büszkeség és remény is sugárzott róla. Mint egy édesanya, akinek lánya az imént hajtott végre sikeres toronyugrást az olimpián, és most a bírói pontozás eredményére várt. A nagymamája is ugyanígy festett.

A szívét szorongató fájdalom ellenére Cassie-t féltő szeretet öntötte el irántuk. Mindkét asszony iránt. Mosolyt erőltetett az arcára, miközben Melanie-val és Laurellel hármasban az ajtóban álldogáltak.

- Mondd csak, nagyi - szólt -, idehaza is van egy Árnyak könyve?

A feszültség feloldódott, mindenki nevetésben tört ki. A két aszszony felállt.

- Nem tudok róla - felelte a nagymamája. - De ha van kedved, szétnézhetünk még egyszer a padláson. Biztos, ami biztos.

 $\sim$

A szerda délutáni gyűlés igencsak feszült hangulatban telt. Mindenki ideges volt. Faye pedig nyilvánvalóan sántikált valamiben.

Csak a koponyáról akart beszélni. Azt mondta, használatba kellene venniük, méghozzá azonnal. Ám ha egyelőre nem is használják, legalább tüzetesen vizsgálják meg - győzködte a többieket. Próbálják meg aktiválni, és kideríteni, milyen nyomokat hagytak rajta az elődeik.

Diana hajthatatlan volt. Nem tartanak tüzetes vizsgálatot. Aktiválásról szó sem lehet. Mindenekelőtt meg kell tisztítaniuk a koponyát. Muszáj biztonságossá tenniük. Meg kell semmisíteniük a kártékony kisugárzását. Diana szerint Faye-nek is tudnia illene, hogy ez akár hetekig is eltarthat, ha rendesen csinálják. Amíg Diana a vezetőjük...

Faye közölte, hogy ha így megy tovább, Diana nem sokáig lesz a vezetőjük. Mi több, azzal fenyegetőzött, hogy ha Diana makacsul nem hajlandó próbának alávetni a koponyát, kénytelenek lesznek november helyett most rögtön vezetőt választani. Akkor aztán Diana jól megnézheti magát.

Cassie mit sem értett az egészből. Vajon miként lehet tüzetes vizsgálatnak alávetni egy kristálykoponyát? Hogyan lehet biztonságossá tenni, sőt kártékony sugárzást eltávolítani róla? Ám ezúttal olyan heves vita dúlt, hogy senkinek sem jutott eszébe elmagyarázni a részleteket.

A gyűlés alatt szándékosan nem nézett Adamre, aki az összejövetel elején megpróbált beszélni vele, ám Cassie sikeresen lerázta. A vitát hallgatva Cassie elszántan tartotta magát az elhatározásához, bár teljesen kimerítette, hogy minden erejét összeszedve ügyet se vessen a srácra. Készakarva nem foglalkozott Adam hajával, amely kissé megnőtt, amióta nyáron látta, sem a szájával, amely ugyanolyan vonzó és mosolygós volt, mint azelőtt. Nem volt hajlandó a srác testére

gondolni, hiába látta a Cape Cod-i tengerparton szálkás, izmos karját és hosszú, csupasz lábát. Legfőképpen pedig arra vigyázott, nehogy Adam szemébe pillantson.

Cassie csupán annyit fogott fel a gyűlésből, hogy Diana pozíciója igencsak bizonytalan. A "megbízott" vezető szerepe azt jelentette, hogy a gyülekezet tagjai bármikor szavazást tarthattak és leválthatták, habár hivatalosan csak novemberben választottak volna új vezetőt. Faye pedig leplezetlenül támogatókat gyűjtögetett, hogy amint lehet, átvehesse az irányítást.

A Henderson fivéreket azzal a kijelentéssel nyerte meg, hogy azonnal használatba kell venniük a koponyát Kori gyilkosának kézre kerítéséhez. Seant pedig - úgy tűnt - pusztán megfélemlítéssel állította a pártjára. Deborah és Suzan persze kezdettől fogya támogatták.

Így már hat szavazatot gyűjtött. Dianának is ugyanennyi lett volna, ám Nick nem volt hajlandó véleményt nyilvánítani. Eljött a gyűlésre, de végig csak cigarettázott, és úgy festett, mint aki lélekben ott sincs. Amikor kérdezték, azt válaszolta, neki mindegy, hogy használják-e a koponyát, vagy sem.

- Nos, látod, alulmaradtál - közölte Faye Dianával, és mézszínű szeme diadalittasan ragyogott. - Vagy megengeded, hogy használatba vegyük a koponyát... vagy most rögtön szavazást kezdeményezek, és meglátjuk, te maradsz-e a vezetőnk.

Diana a fogát csikorgatta.

- Ám legyen - felelte végül színtelen hangon. - Szombaton megpróbáljuk aktiválni... de csakis aktiválni, semmi többet! Ilyen hamar megfelel neked?

Faye kedélyesen bólintott. Ő nyert.

- Szombat este - válaszolta mosolyogva.

Kori temetése pénteken volt. Cassie az Egylet többi tagja mellett foglalt helyet, velük együtt sírta végig a szertartást. Később, a temetőben Doug Henderson összeverekedett Jimmy Clarkkal, akivel Kori azon a nyáron járt. Az egész Egyletre szükség volt, hogy szétválaszszák őket. A felnőttek mintha hozzájuk sem mertek volna érni.

Szombaton tiszta és hűvös napra virradtak. Cassie este átment Dianához, miután egész nap egy nyitott könyvbe meredt, mintha olvasgatna. Aggódott a koponyás ceremónia miatt, ám Adam még annál is inkább aggasztotta. Bármi történjék - fogadkozott magában -, bármi a világon, senkinek sem árulom el, mit érzek. Örökké titokban tartom, akkor is, ha belehalok.

Diana fáradtnak látszott, mint aki nem aludta ki magát. Most először maradt kettesben Cassie-vel a beavatása óta - Adam felbukkanása óta. Diana szép szobájában ülve, az ablakba akasztott prizmákat nézve Cassie már-már úgy tehetett, mintha Adam vissza sem tért volna, mintha nem is létezne. Hiszen régebben olyan egyszerű volt minden; Cassie most csupán boldog volt, hogy Dianával lehet.

Akkor vette észre, hogy a másik falon is ugyanolyan művészi nyomatok lógnak, mint amelyeket első látogatásakor megcsodált.

- Ezek is istennők? kérdezte.
- Igen. Ő Perszephoné, a termés és termékenység istennőjének lánya. Diana fáradtan, halkan szólt, de a képre mosolygott. A nyomat egy karcsú, nevető lányt ábrázolt, karjában egy csokor virággal. Tavaszi táj vette körül, arcáról sugárzott az életöröm, a fiatalság boldogsága.
  - És ő ki?
- Athéné. A bölcsesség istennője. Akárcsak Artemisz, a vadászat istennője, ő sem ment soha férjhez. Az istenek mind Athénéhez fordultak tanácsért.

Az istennő sudár volt, homloka magas, tekintete élénk és nyugodt. Szürke volt a szeme. *Még szép, hiszen a kép fekete-fehér* - mondta magának Cassie. Valamiért azonban úgy érezte, az istennő szeme színesben is szürke volna, és józan, körültekintő intelligencia áradna belőle.

Cassie a következő nyomatra nézett.

- És ez kit...

Ám abban a pillanatban felszólt valaki a földszintről:

- Hahó! Odafent vagytok? Nyitva volt a bejárati ajtó!
- Gyere csak fel! kiáltott le Diana. Apám dolgozik... mint mindig.

- Sziasztok! jelent meg Laurel a szoba ajtajában. Tessék, ezt neked hoztam. Útközben szedtem. Egy csokor vegyes virágot nyújtott át Dianának
- Nahát, orvosi szappanfű! Olyan szép rózsaszín, és megszárítva remek mosószer lesz belőle. És gyújtoványfű meg somkóró! Máris kerítek egy vázát.
- Rózsát is hoztam volna a kertből, de mindet elhasználtuk a koponya megtisztítására.

Melanie Cassie-re mosolygott.

- Na, és hogy van a legújabb boszink? kérdezte, szürke szeme nem tűnt közönyösnek. Teljesen összezavarodva?
- Hát... egy kicsit. Például nem világos választott Cassie véletlenszerűen egy dolgot, amit nem értett -, hogyan lehet megtisztítani egy koponyát rózsákkal.
  - Ezt jobb, ha Laureltől kérdezed meg, ő a növények szakértője.
- Melanie viszont vágta rá Laurel a kövek és a kristályok szakértője, márpedig egy kristálykoponyáról van szó.
- De hát tulajdonképpen mi a kristály? kérdezte Cassie. Szerintem én még azt sem tudom.
- Nos... Melanie leült Diana íróasztalára, éppen amikor a lány visszatért egy vázával, és nekilátott elrendezni a virágokat. Laurel és Cassie letelepedett az ágyra. Cassie-t tényleg nagyon érdekelte, mi mindent használ a Kör a varázsláshoz. Soha nem vetheti be ugyan azt az egy igézetet, amelyet igazán szeretne, de attól még boszorkány. Nos, néhányan "fosszilizált víz"-nek tartják a kristályokat mondta Melanie, kiselőadáshoz illő hangon. A kristályok valójában víz és egy másik elem vegyületéből születnek. De én inkább tengerpartként szeretek gondolni rájuk.

Laurel felhorkantott, míg Cassie meglepetten pislogott.

- Tengerpartként?

Melanie elmosolyodott.

- Bizony. A tengerpart nem más, mint homok és víz. Nem igaz? A homok pedig szilíciumvegyület. Vízzel elegyítve, megfelelő körülmények között szilícium-dioxidot alkot, azaz kvarckristály lesz belőle. Vagyis víz meg homok meg hő meg nyomás egyenlő: kristály. Egy ősi tengerpart maradványa.

Cassie lebilincselőnek találta a hallottakat.

- És ebből készült a koponya?
- Úgy van. Tiszta kvarcból, azaz színtelen hegyikristályból. Sokféle kvarc akad, sokféle színben. Az ametiszt például lila. Laurel, van rajtad ametiszt?
- Még szép. Különösen, mivel ma este szertartás lesz. Azzal Laurel hátralökte hosszú, világosbarna haját, hogy megmutassa Cassie-nek a fülét. Kristály fülönfüggőt viselt, sötétlila színűt.
- Nagyon csípem az ametisztet áradozott. Megnyugtató és kiegyensúlyozó hatású. Rózsakvarccal együtt viselve vonzza a szerelmet.

Cassie-nek görcsbe rándult a gyomra. Nem bánta volna, ha kerülik a szerelem témáját.

- Milyen kristály létezik még? kérdezte Melanie-t.
- Jaj, rengeteg! A kvarcok családjába tartozik a citrin is; Deborah sokszor visel olyat. A színe sárga, és jót tesz az erőnlétnek. Növeli az energiát és az állóképességet meg ilyenek.
- Nem ártana, ha Deborah-nak kicsit kevesebb energiája volna mormolta Laurel.
- Én jádét szeretek viselni folytatta Melanie, bal csuklóját Cassie felé nyújtva, hogy megmutassa gyönyörű karkötőjét. Ovális, világoszöld, áttetsző kő díszelgett rajta. A jáde békés, nyugtató hatású. Élesíti az elmét, segíti a tisztánlátást.

Cassie kissé tétován szólalt meg.

- És... tényleg hatásos az ilyesmi? Mármint, tudom, hogy a kristályok erejében hinni totál New Age, de...
- A kristályokba vetett hitet nem a New Age találta ki felelte Melanie, és csillapító pillantást vetett Laurelre, aki mintha vitát akart volna nyitni a kérdésben. Az ősi kultúrák kezdettől fogva használtak drágaköveket... de nem mindig jóra. Az a baj, hogy a kristályok csak annyira jók, amennyire az őket felhasználó személy. Energiát tárolnak, és segítségükkel az Erőkhöz lehet folyamodni, de kizárólag akkor, ha az illetőnek van hozzá tehetsége. Így a legtöbb ember számára teljesen hasznavehetetlenek.
  - Számunkra viszont nagyon is hasznosak bólogatott Laurel.

- Bár nem mindig úgy hatnak, ahogyan várná az ember. Könnyen elfajulhatnak a dolgok. Emlékszel, amikor Suzan szabályosan beborította magát karneollal, mire kis híján lerohanta a jónép? Azt hittem, hogy tömegverekedés fog kitörni.

Melanie felkacagott.

- A karneol narancssárga és nagyon... izgató hatású magyarázta Cassie-nek. Ha helytelenül használják, túlságosan felizgathat másokat. Suzan a hátvéd fejét akarta elcsavarni, de szinte az egész csapatot magához vonzotta. Sosem fogom elfelejteni, ahogyan bemenekült a mosdóba, és széthajigálta az összes karneolt, ami nála volt. Cassie elnevette magát, amint elképzelte a jelenetet.
- Nem szabad állandóan narancssárga vagy vörös követ viselni tette hozzá Laurel vigyorogva. De persze Suzan fittyet hány a figyelmeztetésekre. Ahogyan Faye is.
- Ez igaz felelte Cassie, amikor eszébe jutott valami. Faye nyakláncán tényleg vörös függő van.
- Csillagrubin bólintott Melanie. Ritka darab; Faye függője különösen nagy hatalmú. Nagyon gyorsan képes felkorbácsolni a szenvedélyt... vagy az indulatokat.

Akadt még egy utolsó kérdés, amelyet Cassie fel akart tenni. Vagyis inkább muszáj volt feltennie, akár akarta, akár nem.

- Na és mire jó mondjuk a... kalcedon? kérdezte mintegy mellékesen. Annak van valami haszna?
- Ó, nagyon is. Védelmező hatása van: megóvhat a zord világtól. Tényleg, Diana, nem adtál te...
- De igen válaszolta Diana, aki mind ez idáig csendben üldögélt az ablakfülkében, és hallgatta a beszélgetést. Most kissé elmosolyodva emlékezett vissza. Adtam Adamnek egy kalcedonrózsát, mielőtt elutazott a nyáron. Különleges fajta kalcedon magyarázta Cassienek. Lapos és kerek, a rózsa szirmaihoz hasonló spirálminta van rajta. Kis kvarckristályok borítják.

S apró csigaház-szerűségek fedik a hátát - gondolta Cassie. Hirtelen hányingere támadt. Még az Adamtől kapott ajándéka is Dianáé volt.

- Cassie? - Mindhárman őt nézték

- Bocsi - mondta. Tágra nyitotta a szemét, és mosolyt erőltetett az arcára. - Semmi baj. Csak... azt hiszem, egy kicsit feszült vagyok amiatt, amire ma este készülünk. Akármi is az.

A többiek rögtön megértőnek mutatkoztak. Diana most komoran bólogatott, de legalább élénkebbnek tűnt, mint egész este, amióta Cassie megérkezett.

- Én is aggódom - vallotta be. - Nagyon elsietjük ezt a dolgot. Még nem volna szabad belevágnunk egy ilyen szertartásba... De nincs más választásunk.

Melanie akkor Cassie-hez fordult.

- Tudod, a koponya magába szívta annak az energiáját, aki legutóbb használta. Vagyis magán hordozza annak a lenyomatát, hogy ki és mit varázsolt vele. Ezt szeretnénk ma este megtudni. Így hát mindannyian a legutóbbi lenyomatokra fogunk koncentrálni, és meglátjuk, mit mutat nekünk a koponya. Persze előfordulhat, hogy nem is tudjuk aktiválni. Lehet, hogy csak egy adott személy képes erre, vagy hogy csakis egy bizonyos hang, fény vagy mozdulat aktiválhatja a koponyát. De ha sikerül, és biztonságosan használhatjuk, akkor a benne rejtőző energia segítségével megtudhatunk mást is... például azt, hogy ki ölte meg Korit.
- Minél nagyobb a kristály, annál több energia rejlik benne mondta Diana keserűen. Márpedig ez egy jó nagy kristály.
- De miért faragott a kristályból koponyát az eredeti gyülekezet? csodálkozott Cassie.
- Nem ők faragták felelte Melanie. Nem tudjuk, kinek a keze műve, de háromszáz évesnél sokkal idősebb. Több kristálykoponya is létezik, senki sem tudja, pontosan mennyi. A legtöbb múzeumokban meg egyéb gyűjteményekben található, például a British Museumban. A templomosok kristálykoponyáját pedig egy titkos társaság őrzi Franciaországban. A mi eredeti gyűlekezetűnk ezt csak megszerezte valahonnan, hogy a saját céljaira használja fel.
- Fekete John használta helyesbített Diana. Bár találta volna meg Adam akármely másik mesteri eszközt, csak nem éppen ezt! Ez volt Fekete John kedvence, és szerintem arra használta, hogy másoknak ártson vele. Félek, hogy ma este... nem is tudom. Attól tartok, hogy valami szörnyűség fog történni.

- Azt nem engedjük szólt egy új hang az ajtóban. Cassie szíve dörömbölni kezdett, és arcába szökött a vér.
- Adam! mondta Diana. Feltűnően megnyugodott, amint a fiú az ablakfülkéhez lépett, hogy megcsókolja és leüljön mellé. A lány egyszerre tűnt békésebbnek és tündöklőbbnek, ha Adam a közelében volt.
- Szigorú óvatossággal hajtjuk végre a szertartást jelentette ki a srác. És ha bármi veszély fenyeget, abban a pillanatban véget vetünk a rituálénak. Minden kész a garázsban?
- Nem, rád vártam. Most már levihetjük. Diana kinyitotta a nagy vitrint, és Cassie meglátta a rózsaszirmokkal teli üvegedénybe helyezett kristálykoponyát.
  - Mint Keresztelő Szent János feje motyogta a lány.
- Igyekeztem megtisztítani sóval és esővízzel magyarázta Diana. Ám igazából egy teljes kúrára volna szükség, kristályokkal meg virágesszenciával, aztán néhány hétre nedves homokba kéne temetni.
- Megteszünk minden szükséges óvintézkedést nyugtatgatta Adam. Háromszoros védelmi kört alkotunk. Nem lesz semmi baj. Azzal kivette az edényből a koponyát, amelyre ráragadt néhány rózsaszirom, majd elindult Dianával a garázsba. Cassie egy pillanatra sem vette le róla a szemét.
- Ne izgulj! csitította Melanie. Neked igazán semmit sem kell tenned a szertartáson. Nem is tudnál; hosszú idő, mire az ember kicsit is belejön a kristályok olvasásába, általában évekbe telik. Nem lesz más dolgod, csak mellettünk ülni, és vigyázni, nehogy megtörd a Kört.

Cassie igyekezett nem megsértődni Melanie leereszkedő hangnemén.

- Figyelj csak, volna még idő rá, hogy valaki hazavigyen kocsival?
- kérdezte. - Otthon hagytam valamit, szeretnék elugrani érte.

Diana garázsa üres volt... legalábbis autó nem állt benne. A tiszta padlón nem látszott más, csak egy fehér krétával megrajzolt kör.

- Bocsi, hogy a betonra kell ülnünk! - szabadkozott Diana. - Mindenképpen idebent akartam ezt csinálni, nehogy elfújja a gyertyáinkat a szél.

A kör közepén fehér gyertyák hevertek, maguk is kört alkotva. A kisebb kör közepén egy cipősdoboz állt, rajta egy fekete kendővel letakart tárgy.

- Gyertek! - szólt Diana az Egylethez; amelynek tagjai kis csoportokba verődve léptek be a garázsba, és most körülötte álldogáltak. - Essünk túl rajta!

Átöltözött a vékony, fehér ruhába, és felvette a különleges ékszereket. Amint Cassie elnézte a szerelését, gyanította, hogy a diadémnak és a karperecnek - talán még a combján díszelgő harisnyakötőnek is - valamilyen misztikus jelentősége van. Figyelte, ahogyan Diana "meghúzza" a kört: előbb egy tőr hegyével, azután vízzel, majd füstölővel, végül meggyújtott gyertyával a kezében körbement a krétával rajzolt vonal mentén. Föld, víz, levegő, tűz. Igézetek is elhangzottak, amelyekre Cassie nagyon igyekezett odafigyelni. Ám miután mind beléptek a körbe, és törökülésben leültek, térdükkel a szomszédjukhoz érve, amint Diana utasította őket, Cassie-nek rögvest tovaszállt a szertatás iránti érdeklődése.

Faye és Adam között találta magát. Fogalma sem volt, hogyan történhetett. Sean mellé akart leülni, de Faye megelőzte. Talán Faye nem akart Adam mellett helyet foglalni. Hát, Cassie sem, bár egészen más okból.

Adam térde a lányénak nyomódott. Diana utasította őket, hogy így üljenek. Cassie érezte a fiú lábának tömegét, testmelegét. Másra nem is bírt gondolni.

A másik oldalán Faye teste bódító parfümillatot árasztott, valamilyen trópusi gyümölcs aromáját. Cassie kissé megszédült tőle.

Azután kialudt a villany.

Cassie nem látta, ki kapcsolta le, biztos volt benne, hogy senki nem állt fel a körből. Ám váratlanul kihunyt a mennyezeti világítás.

A garázs sötétbe borult. Most már csak a Diana kezében tartott gyertya világított. A lány arcára fényt vetett a láng, de mást nem lehetett látni.

- Jól van - szólt Diana halkan. - Csakis az utolsó nyomokra vagyunk kíváncsiak. Semmi többet nem keresünk, ennél jobban nem hatolunk a dolgok mélyére, amíg meg nem tudjuk, mivel állunk szemben. Azt pedig mondanom sem kell, hogy bármi történjék is, a kört nem szabad megtörni. - Nem nézett Cassie-re, a többiek közül viszont sokan vetettek rá lopott pillantást, mintha azt sugallták volna, hogy Dianának igenis ki kellett ezt mondania.

Diana a Melanie által feléje nyújtott gyertyához érintette sajátjának lángját. A gyertya fellobbant. Azután Melanie oldalra fordult, hogy meggyújtsa Deborah gyertyáját, és most már három láng lobogott.

A fény sorra felragyogott a körben, Adamnek Laurel adta át a lángot. Cassie remegő kézzel tartotta a gyertyáját a fiú felé, hogy meggyújthassa a kanócot. Remélte, hogy mindenki azt hiszi, csupán a szertartás miatt izgul.

Miután mind a tizenkét gyertyát meggyújtották, maguk elé állították és a lecsöpögő viasszal a betonra rögzítették őket. A gyertyák kis fényköröket alkottak, a körben ülők alakját pedig óriási fekete árnyként vetítették a falra.

Diana benyúlt a fekvő gyertyák alkotta körbe, és lerántotta a fekete kendőt.

Cassie-nek tátva maradt a szája.

A koponya éppen őt nézte, üres szemürege mintha egyenesen rábámult volna. Mégsem ez volt a legijesztőbb. A koponya tündökölt. Beragyogta a gyertyaláng, a hegyikristály pedig tükrözte és megtörte a fényt. Már-már... elevennek tűnt.

A körben ülők feszülten kihúzták magukat.

- Most pedig - szók Diana -, keressetek egy érdekes helyet a koponya belsejében! Arra összpontosítsatok, figyeljétek meg a részleteket! Aztán keressetek még apróbb részleteket! Addig figyeljétek, amíg úgy nem érzitek, hogy elmerültök a kristályban!

Egy érdekes helyet? - gondolta értetlenül Cassie. Ám amikor figyelmesen szemügyre vette a koponyát, észrevette, hogy a kristály nem teljesen makulátlan. Pókhálószerű vonalakat látott rajta, és mintha füst gomolygott volna benne. Apró törések voltak a belsejében, amelyek prizmaként hatottak, miniatűr mintákat vetítve a koponyába. Minél közelebb hajolt Cassie, annál több részletet látott.

Az ott úgy néz ki, mint egy örvény vagy egy tornádó - gondolta. - Az meg... az meg majdnem olyan, mint egy ajtó. Az meg mintha egy arc volna...

Elkapta a tekintetét, kavargott a gyomra. *Ne butáskodj már, hiszen ez csak egy kristály!* - korholta magát.

Szinte félt ismét a koponyára nézni. A többiek viszont mind nyugodtnak látszottak. A falakon megnyúltak és remegtek az árnyak, de minden szem a koponyára szegeződött.

Nézz rá! Most azonnal! - parancsolt magára Cassie.

Amikor ismét a koponyára pillantott, már nem látta benne a homályos arcot. *Tessék, ez bizonyítja, hogy csupán a fény játéka volt* gondolta. Ám a koponya újabb aggasztó formát öltött. Mintha mozgott volna valami a belsejében. Mintha egy vékony bőrréteg alatt tele lett volna vízzel, amelyben lassan úszkált valami.

Jaj, hagyd már abba, válassz inkább egy részletet, amire koncentrálhatsz! - ripakodott magára Cassie. - Nézd az ajtót! Az nem mozog.

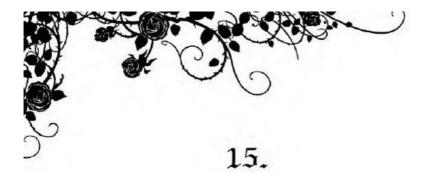
A bal szemgödörben csillogó kis, prizma alakú karcolásra meredt, amely pontosan oda esett, ahol egy igazi szem pupillája lett volna. Úgy nézett ki, mint egy félig nyitott ajtó, amely mögül fény áramlik ki.

Nézz oda! Figyeld meg a részleteket!

Faye parfümének illata teljesen elkábította. Cassie bámult... csak bámult. Látta az ajtót. Minél figyelmesebben nézte, annál nagyobbnak tűnt. Vagy talán Cassie került egyre közelebb hozzá.

Igen, ő közeledett... egyre közelebb ért. Cassie már azt sem tudta, hol van. A koponya óriásinak látszott; mintha sem határa, sem alakja nem lett volna. Az egész világot felölelte. Cassie immár közvetlenül az ajtó előtt állt.

Bent volt a koponyában.

z ajtó már nem apró volt, hanem életnagyságú, Cassie befért volna rajta. Nem volt teljesen becsukva, színes fény szűrődött ki mögüle.

A koponyába került lány az ajtót bámulta, bizsergett a fejbőre. *Ha teljesen nyitva volna, vajon bemehetnék?* - tűnődött. - *De hogyan nyílhatna ki?*

Talán csak el kell képzelnie, hogy kinyílik... Ez azonban nem vált be. Mit is mondott Melanie? A kristályok segítségével az Erőkhöz lehet folyamodni. Milyen Erők kötődhetnek a tiszta kvarchoz? Homok és tenger, azaz föld és víz?

Megfogalmazódott fejében egy versike.

Homok és tenger, föld és víz, Akaratom most teljesítsd!

Az ajtóra koncentrált, szuggerálta, hogy kinyíljon. S miközben bámulta, mintha még több szivárványszínű fény áradt volna az ajtó mögül. Egyre több... és több. *Nyisd ki! Lépj beljebb!* Cassie most már lebegett az ajtó előtt. Az hatalmasra nőtt, akár egy székesegyház kapuja. Lassan-lassan kinyílt végre. Cassie testét elöntötte a szivárványszínű fény.

Most! Befelé!

Ám abban a pillanatban sikoltás hallatszott.

Rémült sikoltás volt, hangos és vad, a garázs néma csendjébe hasított. A félig kinyílt ajtó hirtelen megállt, Cassie pedig úgy érezte,

hátrahúzzák. Az ajtó csukódni kezdett, egyre gyorsabban. Azután, éppen mielőtt a koponyán kívül találta volna magát, egy arc villant fel előtte. Ugyanaz az arc, amelyet az imént látott. Ám az ajtóval ellentétben nem távolodott tőle, hanem egyre közeledett. Egyre nagyobb lett. Borzasztó gyorsan növekedett - mintha menten szétrepesztené a kristályt. Mintha mindjárt...

- Ne! - sikoltotta Diana.

Ugyanabban a pillanatban Cassie megérezte a rájuk törő, fenyegető gonoszt. Hihetetlen sebességgel száguldott feléjük. Muszáj volt megállítaniuk

Cassie sohasem jött rá, pontosan mi történt azután. Faye viaskodni kezdett a mellette ülő Seannal. Talán a fiú kezdte; talán bepánikolt, és le akart lépni. Akárhogyan is történt, egymást rángatták. Mintha Faye tenni próbált volna valamit, Sean pedig igyekezett megakadályozni benne - vagy éppen fordítva. Törökülésben dulakodtak. Diana egyre csak azt kiabálta:

- Ne, ne!

Cassie nem tudta, mitévő legyen. Igyekezett uralkodni a rémületén, és nem elhúzódni Faye-től, de hiába. Faye előredőlt, Cassie érezte, hogy térdük már nem nyomódik egymásnak. A kör megtört, és Faye gyertyája kialudt.

Azonnal kihunyt a többi gyertya lángja is, mintha szél fújta volna el őket. Ugyanakkor Cassie megérezte, hogy ami feléjük száguld, eléri a koponya határát. Kirobbant a kristályból, elsuhant a füstölgő kanócú gyertyák mellett. Cassie-nek fogalma sem volt, honnan tudja ezt, hiszen a helyiségben sötétség uralkodott. Mégis érezte. Érezte, hogy a sötétségnél is feketébb valami egyenesen feléje viharzik. Elsüvített Cassie mellett, és fellibbentette a haját. A lány védekezőn az arca elé kapta a karját, de már nem volt ott semmi.

Tompa kiáltás hallatszott a sötétben.

Azután megint csend lett.

- Gyorsan, villanyt! - zihálta egy hang.

Egyszeriben fénybe borult a garázs. Adam állt a villanykapcsoló mellett. Diana felkelt, arca falfehér és rémült volt. A körben minden arcon ijedtség és döbbenet látszott - kivéve Nickét. A srác szenvtelen vonásai szokás szerint semmiféle érzelemről nem árulkodtak.

Faye csak akkor tápászkodott fel. Úgy festett, mintha rettenetes erővel lökték volna hátra. Düh lángolt a tekintetében, és Seanra ripakodott:

- Kilöktél a körből!
- Dehogyis! Sean körülnézett, a többiektől várt segítséget. Faye meg akarta kaparintani a koponyát! Le akarta nyúlni!
  - Hazug disznó! Le akartál lécelni. Meg akartad törni a kört.
  - Nem igaz!
  - De igen!
  - Ebből elég! kiabálta Diana.

Adam melléje lépett.

- Nem számít, ki mit művelt mondta a fiú feszült hangon. Csak az számít, hogy elszabadult valami... energia.
- Miféle energia? kérdezte Faye morcosan, miközben a könyökét vizsgálgatta, hogy lehorzsolódott-e.
  - Az energia, ami hanyatt vágott felelte Diana komoran.
  - Mi van? Ez a kis genyó lökött engem hanyatt.
- Nem szólalt meg Cassie, mielőtt észbe kapott volna. Csak most kezdett reagálni a történtekre, egész testében remegett. Én is éreztem. Valami kiszabadult a koponyából.
- Ja, persze, érezted. Te kis szakértő. Faye gúnyos, megvető pillantást vetett a lányra. Cassie a többiekre nézett, akik még mindig ültek, és meglepve látta kétkedő arckifejezésüket. De hát ők is érezték, vagy nem?
- Én éreztem... valamit szólalt meg Melanie. Valami ijesztő erőt a koponyában. Negatív energiát.
- Bármi volt is benne, kiszabadult, amikor megtörtük a kört felelte Adam. Dianára pillantott. Én tehetek róla. Nem lett volna szabad hagynom, hogy ez történjen.
- Hát persze. Nyilván bánod, hogy nem titkoltad el előlünk a koponyát vágott vissza Faye élesen. Legszívesebben csak te használnád.
- Nem mindegy? csattant fel a Cassie túloldalán ülő Laurel. Ha valami tényleg kijutott a koponyából, az most rászabadult a külvilágra! Ki tudja, mit fog művelni?

- Akármi is az, nagyon... rossz szólt Cassie. Azt akarta mondani, hogy "gonosz", de az túl hatásvadász szónak tűnt. Pedig pontosan annak érezte az ijesztő, száguldó valamit. Gonosznak. Ártó, pusztító szándékú erőnek.
  - Muszáj megfékeznünk jelentette ki Adam.

Suzan a blúza egyik gombját babrálta.

- Hogyan?

Hosszú és kínos csend támadt. Adam és Diana egymásra néztek, mintha komor, néma párbeszédet folytattak volna. A Henderson fivérek is telegrafáltak egymásnak valamit, de nem látszott rajtuk, hogy különösebben zavartatnák magukat a közvetlen környezetükre szabadított vérszomjas, gonosz erő miatt. Sőt, kifejezetten elégedettnek tűntek

- Talán megtalálja Kori gyilkosát - szólalt meg végül Chris. Diana meglepetten bámult rá.

- Gondolod? Azután megváltozott az arckifejezése. Erre gondoltál, amikor a koponyába néztünk? Ezt akartad?
- Csak a legutóbbi használat lenyomatára kellett volna összpontosítanod! háborgott Melanie, akit Cassie még sohasem hallott ilyen dühösnek

A Henderson fivérek egymásra pillantottak, azután vállat vontak. Deborah arckifejezése félúton volt a homlokráncolás és a vigyor között. Suzan még mindig a gombját babrálta. A szenvtelen arcú Nick felállt.

- Úgy néz ki, mára végeztünk - állapította meg.

Diana türelmét vesztve kikelt magából.

- Az ostobaságotokkal végeztünk! - csattant fel, megdöbbentve Cassie-t. A tündöklő hajú lány felkapta a koponyát. - Ezt pedig biztonságosan elzárom, ahogyan kell. Lakat alatt a helye. Tudhattam volna, hogy még túlságosan éretlenek vagytok hozzá. - Azzal a koponyát a mellkasához szorítva kiviharzott a garázsból.

Faye felkapta a fejét, úgy festett, mint egy egeret megpillantó macska.

- Szerintem igazán nem szép Dianától, hogy így beszél velünk - búgta. - Mintha kicsit sem bízna bennünk. Nincs igazam? Kezeket a

magasba: hányan akarjátok, hogy olyasvalaki vezessen minket, aki nem bízik meg bennünk?

Ha puszta tekintettel bénítani lehetne, Faye belerokkant volna abba, ahogyan Melanie pillantott rá.

- Jaj, dugulj el, Faye! - csattant fel. - Gyere, Laurel! - tette hozzá, és elindult Diana után a házba.

Cassie, mivel nem tudta, mi mást tehetne, követte őket. Hallotta, hogy Adam a háta mögött halkan, indulatain alig uralkodva így szól Faye-hez:

- Most nagyon örülnék, ha fiú volnál.

Faye nevetve, bársonyos hangon válaszolt:

- Nahát, Adam, nem is tudtam, hogy a fiúkra buksz!

Diana éppen visszarakta a koponyát az üvegtálba, amikor Adam belépett Cassie mögött a szobába. A fiú egyenesen Dianához sietett, és átölelte.

A lány egy pillanatra nekidőlt, lehunyt szemmel, de nem karolta át a srácot. Sőt, egy másodperccel később el is húzódott tőle.

- Semmi baj. Csak haragszom rájuk, és muszáj kitalálnom valami megoldást.

Adam leült az ágyra, és a hajába túrt.

- Tényleg el kellett volna titkolnom előlük kesergett. Csak az idióta büszkeségem miatt...
- Ne hibáztasd magad! vágott közbe Diana. Nem lett volna helyes eltitkolni a Kör elől azt, ami őket illeti.
  - És azt vajon helyes hagyni, hogy ostoba, ártó célra használják?
     Diana elfordult, és a vitrinnek dőlt.
- Néha folytatta Adam halkan már nem is tudom, helyes-e bármi, amit teszünk. Lehet, hogy inkább békén kellene hagynunk az ősi erőket. Talán ostobaság azt hinnünk, hogy képesek vagyunk bánni velük.
- Az erő mindig erős mondta Diana fáradtan, de nem fordult Adam felé. Se nem jó, se nem rossz. Csak az lehet jó vagy rossz, ahogyan használjuk.
- De talán nem is lehet úgy használni, hogy ne fordítsa rögtön rosszra az ember.

Cassie szótlanul állt, hallgatta őket, de legszívesebben elhúzta volna a csíkot. Tisztában volt vele, hogy a maguk roppant civilizált módján Diana és Adam éppen civakodnak. Laurelre pillantva látta, hogy a másik lány is ugyanúgy feszeng.

- Én ezt nem hiszem - válaszolta végül Diana halkan. - Nem vagyok hajlandó elhinni, hogy mindenki ilyen reménytelen eset. Hogy az ember ennyire gonosz.

Adam arckifejezése zord, de sóvárgó volt, mintha szíve szerint osztozott volna Diana optimizmusában.

A fiú arcának láttán Cassie-n fájdalom, majd szédülés lett úrrá. Megingott, ülőhelyet keresett.

Diana azonnal feléje fordult.

- Rosszul vagy? Falfehér lettél.

Cassie a fejét csóválta, azután vállat vont.

- Csak egy kicsit megszédültem... Azt hiszem, haza kéne mennem... Diana szeméből elillant a düh.
- Jól van bólintott -, de nem akarom, hogy most egyedül kóborolj a sötétben. Adam, hazakísérnéd Cassie-t? A tengerparton át gyorsabban megjárjátok.

Cassie elborzadva nyitotta ki a száját, ösztönösen tiltakozni akart. Adam azonban sietve bólintott.

- Persze, elkísérem felelte. Bár nem szívesen hagylak téged magadra...
- Nem is kell, szeretném, ha Melanie és még Laurel itt maradnának mondta Diana. El akarom kezdeni a koponya alapos megtisztítását virágesszenciákkal nézett Laurelre meg kristályokkal pillantott Melanie-ra. Az sem érdekel, ha az egész éjszakánk rámegy, de rendesen akarom csinálni. És most rögtön neki akarok látni. Ebben a minutumban.

A két lány bólintott. Adam is.

- Rendben - egyezett bele a fiú.

A tátott szájjal álló Cassie-nek pedig hirtelen eszébe jutott valami, és szintén bólogatott. Akaratlanul is a farmerja zsebéhez nyúlt, és megtapogatta a kemény kis dudort.

Így történt, hogy Cassie a tengerparton találta magát Adammel, kettesben sétálva hazafelé.

Aznap éjjel nem látszott a hold. A csillagok élénken, ám ridegen ragyogtak. A hullámok zúgva és sziszegve ostromolták a partot.

Cseppet sem volt romantikus. Inkább zord és primitív. A szirten álló házak halvány fényeit leszámítva akár több ezer kilométerre is lehettek volna a civilizációtól.

Már majdnem elértek a Cassie nagymamájának házához felvezető keskeny ösvényhez, amikor Adam kérdőre vonta. A lány a lelke mélyén tudta, hogy úgysem kerülgethetik örökké a témát.

- Miért nem akartad elárulni senkinek, hogy már találkoztunk a nyáron? - kérdezte Adam egyszerűen.

Cassie mély levegőt vett. Eljött az idő, hogy kiderüljön, milyen jó színésznő. Nagyon nyugodt volt; tudta, mit kell tennie, és hogy valamiként képes is lesz rá. Muszáj megtennie, Diana érdekében... és Adamében.

- Hát, nem is tudom - felelte, és csodálta, milyen közömbösen cseng a hangja. - Nem akartam, hogy bárki... mondjuk Suzan vagy Faye... rosszra gondoljon. Ugye nem bánod? Nem tűnt igazán fontosnak.

Adam furcsán nézett rá, kissé habozva, de azután bólintott.

- Ha ezt akarod, én hallgatok róla - mondta.

Cassie-t elöntötte a megkönnyebbülés, de továbbra is erőltetett könnyedséggel beszélt:

- Oké, köszi. Most jut eszembe folytatta a zsebébe nyúlva. Ezt már a múltkor vissza akartam adni neked. Tessék! Furcsamód az ujjai nem akarták elereszteni a kalcedonrózsát, ám végül sikerült kinyitnia ökölbe szorult kezét. Adam tenyerébe pottyantotta az ásványt, és a kvarckristályokon mintha megcsillant volna a csillagfény.
- Köszi, hogy kölcsönadtad mondta Cassie. Mivel kiderült, hogy én is boszorkány vagyok, inkább keresek magamnak saját szerencsehozó követ. És egyébként is incselkedő mosolyra húzta a száját -, nem akarjuk, hogy egy kavics miatt bárki rosszra gondoljon. Nem igaz?

Soha életében nem viselkedett még így fiúval: incselkedve, lazán, magabiztosan. Már-már flörtölt, miközben egyértelműen jelezte,

hogy nem gondolja komolyan. S olyan könnyen ment - nem hitte volna, hogy ilyen egyszerű lesz. Úgy vélte, az lehet az oka, hogy szerepet játszik. Nem Cassie állt a helyén, hanem valaki más; egy lány, akinek nem volt mitől tartania, mert a legrosszabb már úgyis bekövetkezett, ezért nem maradt félnivalója.

Adam ajka kényszeredett mosolyra húzódott, mintha automatikusan válaszolt volna Cassie hangnemére, de azonnal el is komorodott az arca. Szúrós szemmel mérte végig a lányt, aki semmitmondó, ártatlan képpel állta a tekintetét, ahogyan Jordanét is azon az augusztusi napon, a tengerparton. Higgy nekem! - szuggerálta a fiút, és ezúttal már tisztában volt saját gondolatainak erejével, illetve hogy milyen erőkhöz folyamodhat akarata teljesítéséhez. Ég és tenger, homok és víz: akaratom most teljesítsd! Higgy nekem, Adam! Higgy nekem! Higgy nekem!

A fiú hirtelen elfordult tőle, az óceánra tekintett. Legnagyobb meglepetésére Cassie-t ez arra emlékeztette, amikor ő maga is ellenállt Faye delejes tekintetének.

- Megváltoztál, Cassie jegyezte meg Adam csodálkozva. Azután visszafordult a lány felé, és ismét szúrós, hajthatatlan tekintettel meredt rá. Nagyon megváltoztál.
- Hát igen. Boszorkány lettem felelte a lány magától értetődően. Ezt már a kezdet kezdetén elárulhattad volna, igencsak megkönnyítetted volna a dolgom zsörtölődött.
- Nem tudtam. Érzékeltem rajtad... valami szokatlant... de eszembe sem jutott, hogy talán közénk tartozol.
- Végül úgyis jól alakult minden válaszolta Cassie sietve. Nem akarta, hogy Adam kifejtse, mit érzékelt rajta. Túl veszélyes lett volna. - Mindegy, köszi, hogy elkísértél. A házig már nem kell feljönnöd velem.

Egy utolsó mosolyt vetve Adamre sarkon fordult, és gyorsan elindult felfelé a keskeny ösvényen. El sem akarta hinni. Sikerült! Szó szerint fájdalmas megkönnyebbülés öntötte el, így hát mire felért az ösvényen, és megpillantotta a házat, alig állt a lábán. *Hála az égnek!* - gondolta, és elindult az otthona felé.

- Várj! - szólt mögötte egy zengő, parancsoló hang. *Tudhattam volna, hogy nem lesz ilyen egyszerű* - gondolta Cassie. Lassan, szenvtelen arckifejezést erőltetve magára megfordult, és szembenézett Adammel.

A halvány csillagfény megvilágította a fiú vonásait, amint a sziklaszirten állt, háttal az óceánnak. Magasan ülő járomcsontját, markáns, kifejező száját. Most nyoma sem volt rajta mosolynak. Tekintete olyan heves és metsző volt, mint amikor Jordan és Logan után bámult a tengerparton, Cassie számára akkor még érthetetlen erőt sugározva, amely megrémítette. Most is megrémítette.

- Ügyes vagy mondta Adam. De én sem most jöttem a falvédőről. Valamit titkolsz előlem, és tudni akarom, mi az.
- Nem, nem akarod. A szavak kicsúsztak a száján, mielőtt megállíthatta volna őket, ám őszinteségük egyértelmű volt. Úgy értem... semmit sem titkolok előled.
- Figyelj! szólt a srác, és Cassie mélységes döbbenetére közelebb lépett. Amikor megismertelek, fogalmam sem volt, hogy közénk tartozol. Honnan is tudhattam volna? De azt tudtam, hogy más vagy, mint a felszínes barátnőd. Hogy nem csak egy szép, de átlagos lány vagy, hanem egy nagyon is különleges teremtés.

Szép? Szépnek tart? - gondolta Cassie szédülten. Józan, reménytelen nyugalma kezdett elpárologni, pedig kétségbeesetten igyekezett belékapaszkodni. Kelts higgadt és szenvtelen benyomást! - parancsolt magára. - Tűnj udvariasan érdeklődőnek. Ne mutass ki semmit!

Adam szürkéskék szeme most már villogott, érdekes, büszke arcáról leplezetlen düh sütött. Cassie-t azonban a tekintetében bujkáló szomorúság döbbentette meg a legjobban.

- Hozzád hasonló lánnyal még sohasem találkoztam a kívülállók között: te képes voltál elfogadni mindazt, ami rejtélyesnek vagy akár misztikusnak tűnt. Nem ijedtél meg semmi ilyesmitől, és nem próbáltad rögtön elpusztítani. Csodáltam, hogyan lehet valaki ennyire... nyitott. Toleráns. Nem utáltál és utasítottál el ösztönösen mindent, ami másmilyen.
  - Nem vagyok olyan toleráns, mint Diana. Ő a leg...
- Ennek semmi köze Dianához! csattant fel Adam, és Cassie látta rajta, hogy nagyon is komolyan gondolja. A fiú annyira becsületes és őszinte jellem volt, hogy eszébe sem jutott Diana elárulása. Azt hittem folytatta -, hogy benned megbízhatok. Hogy akár az életemet

is rád bízhatom. Amikor láttalak szembeszegülni Jordannel, egy nálad szinte kétszer nagyobb sráccal, kiderült, hogy igazam is volt. Az egyik legbátrabb tett volt, amit életemben láttam... ráadásul egy idegenért álltál ki így. Hagytad, hogy Jordan bántson, csak hogy megóvj engem, pedig nem is ismertél.

Ne mutass ki semmit! - ismételte magában Cassie. - Semmit!

- Utána valami különlegeset érzékeltem kettőnk között. Egy különleges összhangot. Nem tudom megmagyarázni. De azóta sem megy ki a fejemből. Rengeteget gondolok rád, Cassie, és alig vártam, hogy mesélhessek rólad Dianának. El akartam mondani neki, hogy igaza van, hogy igenis léteznek kívülállók, akik képesek megérteni minket, akikben tényleg megbízhatunk. Akik talán hajlandók volnának boszorkánvokkal barátkozni. Diana egy ideje már próbálja meggyőzni erről az Egylet tagjait. El akartam mondani neki, hogy te felnyitottad a szemem... több értelemben is. Miután elváltunk, mintha még látni is jobban láttam volna, miközben a mesteri eszközöket kerestem. A halászhajókon állva megfigyeltem a szigeteket, és hirtelen úgy éreztem, tisztábban látok: mintha maga az óceán árulta volna el nekem, hol kutassak. Segített rálelnem a koponyára. Mindezt el akartam mesélni Dianának, hátha ő meg tudja magyarázni. Mindeközben - szürkéskék szemének heves pillantása Cassie arcára tapadt - egyetlen pillanatra sem sajnáltam, hogy odaadtam neked a kalcedonrózsát, pedig ilyesmit nem szokás kívülállónak ajándékozni. Reméltem, sosem kerülsz olyan bajba, hogy szükséged legyen rá, de ha mégis, ott akartam teremni és segíteni rajtad. Ha valaha is megteszed, amit mondtam, azaz a markodba szorítod a követ, és rám gondolsz, rögtön megéreztem volna. És megkerestelek volna, akárhol is vagy. Ilyen különlegesnek tartottalak.

Igaz lehet ez? - ámult Cassie szédelegve. Hiszen rengetegszer fogta kezében a követ... Sohasem markolta azonban összeszorított ököllel, csakis a fiúra gondolva. Nem követte az utasítást, hiszen nem hitt a mágiában.

- Aztán hazajöttem, és kiderült, hogy nem is vagy kívülálló. Legalábbis félig. Örültem, hogy viszontlátlak, és örömmel hallottam, hogy csatlakoztál a Körhöz. Úgy vettem ki Diana szavaiból, hogy ő is rögtön észrevette, milyen különleges vagy. De nem árulhattam el

neki, hogy ismerlek, mert valamilyen oknál fogva nem akartad ezt a többiek tudomására hozni. A döntésedet tiszteletben is tartottam; befogtam a szám, és gondoltam, úgyis elmagyarázod, amint lehetőséged nyílik rá. Ám te... - Adam legyintett. - Egész héten folyton leráztál, most pedig úgy teszel, mintha semmi sem történt volna kettőnk között. Az Erőkhöz is folyamodtál, csak hogy meggyőzz, hogy elhitess velem egy hazugságot. Most tudni akarom, miért.

Feszült csend támadt. Cassie hallotta a mélyből a hullámokat, mintha halk és ritmusos dörgés szólt volna odalent. Érezte a tiszta, hűvös éjszakai levegő illatát. Végül, mint akit megigéztek, felemelte a fejét, és a fiúra nézett. Adamnek igaza van; nem hazudhat neki.

Még ha Adam ki is neveti, még ha szánalmasnak is fogja tartani, tartozik neki az igazsággal.

- Mert szerelmes vagyok beléd - válaszolta, egyszerűen és halkan. Nem volt hajlandó elfordítani a fejét.

Adam nem nevetett.

Úgy kimeresztette a szemét, mint aki nem hisz a fülének. Nem értette, amit hallani vélt.

- Aznap a tengerparton én is éreztem valami különlegeset kettőnk között - magyarázta Cassie. - Sőt... annál is többet. Mintha. .. összekapcsolódtunk volna. Mintha összefűzne minket valami. Mintha öszszetartoznánk.

Látta az értetlenséget Adam szemében - ugyanilyen szédítő, kábító döbbenetet érzett, amikor megtalálta Kori holttestét.

- Tudom, hogy képtelenül hangzik folytatta. El sem hiszem, hogy ezt elmondom neked... de az igazat akartad tudni. Most már tisztában vagyok vele, hogy nagyot tévedtem azzal kapcsolatban, amit a tengerparton éreztem. Hiszen neked ott van Diana. Épeszű ember többet nem is kívánhatna. De aznap... mindenféle ostoba képzelgésem támadt. Komolyan azt hittem, hogy látok valamit, ami öszszeköt minket; egy ezüst szálat. Elképesztően közel éreztem magam hozzád, mintha szavak nélkül is megértettük volna egymást, akárcsak a lelki társak, és értelmetlen volna ellenállni a vonzásnak...
- Cassie szólt Adam. Tekintete elsötétült az érzelmektől. Vajon mi hatalmasodott így el rajta? Döbbent hitetlenkedés? Undor?

- Most már tudom, hogy ez nem igaz - folytatta a lány kétségbeesetten. - De akkor még nem fogtam fel. És amikor olyan közel álltál hozzám, és lenéztél rám, azt hittem, hogy meg fogsz...

- Cassie!

A lány nem tudta, hogy amit lát, azt a szavai varázsolták elő, vagy csak az érzékei lettek élesebbek. Elakadt a lélegzete, amikor ismét megpillantotta a titokzatos ezüst szálat. Halkan zümmögött és csillogott, még erősebben vibrált, mint korábban; összefűzte kettőjüket. Mintha a szíve közvetlenül Adaméhez kapcsolódott volna. Cassie zihálni kezdett, megrökönyödve tekintett fel a fiúra.

Farkasszemet néztek. Abban a pillanatban Cassie felismerte az érzelmet, amely az imént elsötétítette a szürkéskék szempárt.

Nem hitetlenkedés, hanem ráeszmélés. Hirtelen megértés és rácsodálkozás, amelynek láttán Cassie kis híján elalélt.

Úgy vélte, hogy Adam most... visszaemlékezik. S új fényben látja, ami kettőjük között történt. Tudatos szinten is felfogja mindazt, amit aznap érzett.

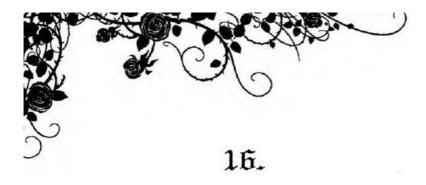
Cassie ezt olyan világosan értette, mintha a fiú szavakba öntötte volna a gondolatait. Megértette Adamet. Érezte minden szívverését, rajta keresztül érzékelte a világot. Még saját magát is a fiú szemével látta. Védtelen, szégyenlős, kissé leplezett szépségű teremtésként, aki olyan, akár egy fa árnyékában növekvő vadvirág, amelynek lelkében acélos erő lakozik. Sőt, miként saját magát látta, érezte is a fiú iránta táplált érzelmeit...

Jaj, mi történik? A világ megdermedt, mintha kettőjükön kívül más nem is létezett volna. Adam szeme elkerekedett, fátyolos lett, pupillája kitágult, és amint Cassie-t fürkészte, a lány úgy érezte, elmerül a tekintetében. A homlokába hullott egy tincs csodás, borzas, hullámos hajából, amely az őszi New England minden színében pompázott. Úgy festett, akár egy erdei istenség, aki azért jelent meg a csillagfényben, hogy elcsábítson egy szégyenlős nimfát. Ellenállhatatlan volt.

- Adam... - szólalt meg a lány. - Ezt nem...

Nem sikerült befejeznie a mondatot. Adam most már túl közel volt hozzá; Cassie érezte a testmelegét, érezte egybeolvadó energiájukat. Érezte, hogy a fiú keze megfogja a könyökét. Azután érezte, hogy

Adam lassan magához húzza, amíg a karja át nem öleli. A fiú teljesen magához szorította. Nem állhattak többé ellen az ezüst szál vonzásának.

assie-nek el kellett volna löknie magától a fiút, hanyatt-homlok el kellett volna menekülnie. Ehelyett fellélegzett, és Adam vállára hajtotta a fejét, kényelmesen nyugtatta vastag, kötött gyapjúpulóverén. Most már körülölelte a fiú melege, biztonságos helyen érezte magát. Tudta, hogy Adam megóvja. A fiúnak csodálatos illata volt: elegyedett benne az őszi levelek, a tűz és az óceán felől fújó szél aromája. Cassie-nek őrülten kalapált a szíve.

Abban a pillanatban értette meg, mit is jelent a tiltott szerelem. Pontosan ezt, amikor az ember ennyire akarja a másikat, ilyen csodásan érzi magát, de tudja, hogy mindez helytelen. Érezte, hogy Adam kissé elhúzódik tőle. Felnézett a fiúra, és tudta, hogy ugyanúgy meg van rendülve.

- Ezt nem szabad - szólt Adam fojtott hangon. - Nem szabad...

Amint felpillantott a fiúra, Cassie nem látott mást, csak a szemét; színe, akár az óceán, amikor Kori halálának napján hullámai azt suttogták a lánynak, hogy vesse magát közéjük. Cassie ajka hangtalanul mozgott, ő is nemet akart mondani. Adam akkor csókolta meg.

Cassie fejéből hirtelen elillant minden értelmes gondolat. Elragadta a puszta érzelem sós hulláma. Mintha egy örvény szippantotta volna be; megállás nélkül, tehetetlenül vergődött. Haldoklott, ám haláltusája édesebb nem is lehetett volna.

Remegett, elgyengült. Ha Adam nem öleli, biztosan elesik. Még egyetlen fiú iránt sem érzett így. A vad és tomboló zűrzavarban nem volt más választása, csupán megadni magát, teljesen belemerülni az érzéseibe.

Egyre édesebb és édesebb hullámok öntötték el egész testét. Szinte öntudatlanná vált a gyönyörűségtől, már esze ágában sem volt ellenállni. A hevesség és féktelenség sem riasztotta meg. Mert megbízott Adamben. A fiú egy olyan világba vezette be az ámuló-bámuló Cassie-t, amelynek eddig még a létezéséről sem tudott.

Adam csak csókolta, egyre csókolta... Mindketten megrészegültek, megszédültek a helyzet őrültségétől. Cassie tudta, hogy az arca és a torka vérvörös lett; érezte a kettőjükből áradó hőt.

Fogalma sem volt, mennyi ideig ölelték egymást, meddig csókolóztak úgy, hogy az akár a sziklaszirtet is megolvaszthatta volna. Csak akkor eszmélt fel újra, amikor Adam végül egy gránittömbhöz terelte, anélkül hogy elengedte volna. Miután leültek, Cassie zihálása lassan lecsillapodott, és ismét a fiú vállára hajtotta a fejét.

Ott békére lelt. A fékezhetetlen szenvedély végre kellemes, higgadt bágyadtságnak adta át a helyét. Cassie érezte, hogy biztonságban van, a fiúhoz tartozik. Mindez olyan hihetetlenül egyszerű, olyan szép volt.

- Cassie... - szólt Adam tőle szokatlan hangon, amelynek hallatán a lány szíve elolvadt, azután elillant a testéből, a talpán, tenyerén és ujjbegyein át elpárolgott.

Cassie tudta, hogy most egy életre megváltozott.

- Szeretlek - vallotta be Adam.

A lány szótlanul lehunyta a szemét. Érezte, hogy Adam ajka a hajához simul.

Az ezüst szál szorosan körbefonta őket, akár egy csillogó selyemgubó. Mintha a hold fényét tükröző, békés óceán lebegett volna körülöttük. A tombolás véget ért. Minden békés és csendes volt. Cassie úgy érezte, legszívesebben örökké itt maradna.

Ez a sorsom - gondolta Cassie. - Végre rátaláltam. Életem minden egyes pillanata pontosan ide vezetett. Miért tartott ennyire a végzetétől, miért akart menekülni előle? Hiszen nincs itt más, csak a boldogság. Soha többé nem kell félnie...

Akkor eszébe jutott Diana.

Elemi rettenet öntötte el. Jaj, mit tettünk?! - gondolta.

Olyan hirtelen húzódott el a fiútól, hogy ha az nem kapja el, hanyatt is esik.

- Jóságos ég! - hördült fel Cassie, és érezte, hogy a rettenet minden más érzést elmos a szívében. - Jaj, Adam, hogy tehettük? - suttogta.

A fiú tekintete egy pillanatig még ködös volt, szeme tágra nyílt, de üvegesen csillogott, mintha nem értené, miért szakította meg Cassie csodás révületüket. Ám azután látszott rajta a felismerés, szürkéskék szeme elfelhősödött. Gyötrelmes fájdalom sütött a tekintetéből.

Cassie nem bontakozott ki az öleléséből, még mindig Adamet nézte, és elsírta magát.

Hogy engedhették, hogy ez megtörténjen? Hogy tehették ezt Dianával? Dianával, aki megmentette, aki összebarátkozott vele, aki megbízott benne. Dianával, akit szeretett.

Adam Diana párja. Cassie tudta jól, hogy Diana el sem tudná képzelni az életét Adam nélkül, aki minden tervében, vágyában és álmában szerepel. Diana és Adam összetartoznak...

Hirtelen eszébe jutott, miként derült fel Diana komor tekintete, amint meglátta Adamet, hogy a lány szemébe már attól is gyengéd, sugárzó pillantás költözött, ha a fiúról beszélhetett.

Adam is szerette Dianát. Cassie ebben ugyanolyan biztos volt, mint a saját érzelmeiben. Adam istenítette Dianát; ugyanolyan mély, erős és végtelen szeremmel rajongott a lányért, ahogyan Diana érte.

Cassie viszont azt is tudta, hogy Adam őt is szereti. Lehetséges egyszerre két emberbe beleszeretni? Miként lehet egy időben két lányba is szerelmes az ember? Akárhogyan történt, tagadhatatlanul ez volt a helyzet. A kettőjük közti vonzalmat, összhangot és kötődést nem hagyhatták figyelmen kívül. Ezek szerint nyilvánvalóan lehetséges egyszerre két emberbe is szerelmesnek lenni.

Dianát illeti azonban az elsőbbség.

- Dianát is szereted - suttogta Cassie, mert szüksége volt megerősítésre. Sajgott a lelke.

Adam lehunyta a szemét.

- Igen érdesen csengett a hangja. Jaj, Cassie... Bocsáss meg!
- Semmi baj felelte a lány. A sajgásból kínzó fájdalom lett. Jól ismerte ezt az érzést, a veszteség és az üresség fájdalmát, amely egyre erősödött. Mert én is szeretem. Nem akarom bántani. Ezért fogadtam meg, hogy egyikőtöknek sem árulom el...

- Az egész az én hibám mondta Adam önmagát kárhoztatva. Hamarabb rá kellett volna jönnöm, mit érzek. Hamarabb fel kellett volna fognom, hogy megbirkózhassak vele. Ehelyett pontosan arra kényszerítettelek, amit el akartál kerülni.
- Nem kényszerítettél válaszolta Cassie halkan, őszintén. Higgadt volt a hangja; ismét egyszerűen és világosan látott mindent. Tudta, mit kell tennie. Mindkettőnk hibája volt. De ez nem számít; az a lényeg, hogy sosem történhet meg újra. Erről valahogyan gondoskodnunk kell.
- De hogyan? kérdezte Adam komoran. Hiába sajnáljuk, amenynyire csak akarjuk... hiába gyűlölöm magam... ha valaha ismét kettesben maradunk... nem tudom, mi fog történni.
- Akkor nem szabad kettesben maradnunk. Soha. Egymás mellett sem szabad ülnünk, vagy egymáshoz érnünk, még csak nem is szabad ilyesmire gondolnunk - utasította Cassie a fiút, de cseppet sem aggasztotta a dolog. Teljesen biztos volt az igazában.

Adam tekintete borús volt.

- Csodálom az önuralmadat mondta még komorabban.
- Adam! szólt a lány, és kis híján attól is elolvadt, hogy a nevét kimondta. Muszáj lesz. Amikor hazatértél kedd éjszaka, a beavatásom után, amikor rádöbbentem, hogy te meg Diana... Azon az éjszakán megesküdtem, hogy sosem okozok fájdalmat Dianának az irántad érzett szerelmemmel. Megesküdtem, hogy sosem árulom el. Te talán el akarod árulni Dianát?

Csend támadt, a fiú akaratlanul is levegő után kapkodott. Cassie átérezte a gyötrelmét. Azután Adam nagyot sóhajtott, és ismét lehunyta a szemét. Amikor kinyitotta, Cassie látta a választ a tekintetében, mielőtt a fiú bármit is mondott volna. Adam lassan elengedte, hátrébb húzódott a sziklán, a hideg levegő a testük közé áramlott, végleg elválasztva őket.

- Nem - felelte. A hangjából ítélve új erőre kapott. Arcán is friss eltökéltség látszott.

Egymásra néztek, nem mint két szerelmes, hanem mint a katonák. Mint két bajtárs, akik a közös cél erdekében a végsőkig elszánták magukat. Kordában tartották és eltemették heves szenvedelyüket, olyan mélyen, hogy soha senki ne fedezhesse fel.

Újfajta közelség volt, talán még annál is meghittebb, mint a két szerelmes közötti bizalom. Bármi is történjék, bármibe is kerüljön, nem árulják el a lányt, akit mindketten szeretnek.

Cassie szemébe nézve Adam megkérdezte:

- Milyen esküt tettél azon az éjszakán? Az egyik Árnyak könyvéből vetted?
- Nem felelte Cassie, azután elhallgatott. Nem is tudom pontosított. Azt hittem, én találtam ki, de most, hogy mondod, tényleg valamiféle hosszabb szöveg részlete lehetett. Csak ennyi volt: "Sem szóval, sem tettel, sem máshogyan..."

Adam bólogatott.

- Olvastam egy ilyen igézetet. Ősi... és igen erős. Az ember a négy Erőhöz folyamodik, hogy a tanúi legyenek, és ha valaha is megszegi az esküt, az elemek bosszút állhatnak rajta. Akarod letenni ezt az esküt? Most, velem együtt?

A váratlan kérdéstől Cassie-nek elállt a lélegzete. Végtelenül büszke volt magára, hogy szinte pillanatnyi habozás nélkül, mégis tisztán rávágta:

- Igen.
- Vér kell hozzá. Adam felállt, majd elővett egy bicskát a farzsebéből. Cassie először mélységesen megdöbbent, azután ráébredt, hogy mégsem olyan meglepő a dolog. Akármilyen rendes srác is Adam, tudja jól, hogyan védje meg magát.

A fiú minden különösebb csinnadratta nélkül megvágta a tenyerét. A vére feketének tűnt a hold halvány, ezüstös fényében. Végül Cassie-nek nyújtotta a bicskát.

A lány mély levegőt vett. Nem volt bátor, és utálta a fájdalmat... Ám fogát csikorgatva a tenyerére nyomta a kést. Gondolj arra, mekkora fájdalmat okozhattál volna Dianának! - biztatta magát, és gyors mozdulattal végighúzta a pengét a tenyerén. Fájt, de Cassie száját egy hang sem hagyta el.

Felnézett Adamre.

- Most pedig mondd utánam! szólt a fiú. A csillagos ég felé tartotta tenyerét. Tűz, ég, föld, víz!
  - Tűz, ég, föld, víz!
  - Ti legyetek tanúim!

- Ti legyetek tanúim! - Az egyszerű szavak ellenére Cassie tisztán érezte, hogy valóban megszólítják az elemeket, és azok hallgatják őket. Az éjszaka mintha felvillanyozódott volna, a csillagok még élénkebbnek és ridegebbnek tűntek az égen. Cassie libabőrös lett.

Adam a talajjal merőlegesen fordította a tenyerét, így hát a fekete cseppek az egyenetlen homoknádra és a földre hullottak. Cassie megbabonázva figyelte.

- Én, Adam, esküszöm, hogy nem leszek áruló... nem árulom el Dianát mondta.
- Én, Cassie, esküszöm, hogy nem leszek áruló... suttogta a lány, és nézte, amint vére lecsöpög a kezétől.
- Sem szóval, sem tettel, sem máshogyan; sem ébren, sem álmomban, sem hanggal, sem némán...

Cassie suttogva ismételte Adam után a szavakat.

- ...sem ezen a földön, sem máshol. Ha megszegem eskümet, égessen el a tűz, fojtson meg a levegő, nyeljen el a föld, és a víz legyen a sírom!

A lány elismételte. Amint kimondta az utolsó szavakat - "és a víz legyen a sírom" remegést érzett, mintha valami változás történt volna. Mintha megrántották volna a tér és az idő szövetét, és az most kisimulna. Cassie visszafojtott lélegzettel hallgatózott.

Azután Adamre nézett.

- Vége - suttogta, és nem csupán az esküre értette.

A fiú tekintetében ezüstös sötétség csillogott.

- Vége - ismételte, és Cassie felé nyújtotta véres tenyerét. A lány habozott, majd kezet fogott vele. Érezte, vagy legalábbis érezni vélte, hogy vérük elvegyül, összekeveredve csöpög a talajra. Szomorú szimbólumaként a jövőnek, amely már sohasem válhat valóra.

A fiú lassan elengedte a kezét.

- Visszaadod a rózsát Dianának? - kérdezte Cassie nyugodtan.

Adam kivette a zsebéből a kalcedont, és véres tenyerében tartotta.

- Vissza.

Cassie bólintott. Nem bírta kimondani, amit gondolt, vagyis hogy a kő ahhoz tartozik, akihez Adam tartozik.

- Jó éjt, Adam! - búcsúzott inkább halkan, és még egyszer a fiúra nézett, amint ott állt a szirten, háta mögött a sötét égbolttal. Sarkon fordult, azután elindult nagymamája házának kivilágított ablakai felé. Adam ezúttal nem tartóztatta.

- Tessék - szólt vasárnap reggel Cassie nagymamája -, ezt találtam nemrégen az előszobában. Valaki biztosan bedobta a levélnyíláson. - Egy borítékot nyújtott a lánynak.

Éppen az asztalnál ültek, az ablakon beragyogott a reggeli napfény. Cassie csak ámult, milyen hétköznapinak, szokványosnak tűnt minden.

Amint rápillantott azonban a borítékra, elszorult a szíve. Nagy, könnyed betűkkel írták rá a nevét a borítékra. Vörös tollal.

Cassie feltepte a borítékot, és addig meredt a rövid levélre, amíg teljesen el nem ázott a zabpelyhe. Az üzenet így szólt:

Kedves Cassie!

Mint látod, ezúttal a saját nevemben írok. Ugorj át hozzám (Varjúrév 6.) ma valamikor! Egy igen különleges ügyben szeretnék beszélni veled. Hidd el nekem, fontos!

> Sok puszi, Faye

Ui. Ne szólj senkinek az Egyletből, hogy átjössz hozzám! Majd itt megérted, miért.

Cassie elzsibbadt a rémülettől. Első ösztöne az volt, hogy fel kellene hívnia Dianát, aki azonban talán egész éjszaka a koponya megtisztításán fáradozott, így egész biztosan kimerült. Nyilván nem hiányzik neki, hogy még Faye-jel is bajlódnia kelljen.

Jól van, nem zavarom Dianát - gondolta Cassie komoran. - Előbb meglátogatom Faye-t, és kiderítem, miben sántikál. Fogadni merek, hogy a szertartásról van szó. Vagy szavazást akar kezdeményezni, hogy új vezetőt válasszunk.

Faye családjának volt a legszebb háza az utcában. Cassie-t a házvezetőnő engedte be, és a lánynak eszébe jutott, hogy Diana azt mesélte, Faye édesanyja meghalt. A Varjúrév úton sok csonka család élt.

Faye szobájáról lerítt, hogy egy jómódú lány szobája. Akadt itt minden: vezeték nélküli telefon, számítógép, tévé és videó, rengeteg CD. Nagy, buja, burjánzó virágok mintája borított mindent, beleértve az ágyat, amelyen halmokban álltak a puha, hímzett párnák.

Cassie letelepedett az ablakmélyedésben megbúvó ülőhelyre, és ott várta, hogy előkerüljön Faye. Az éjjeliszekrényen piros, meg nem gyújtott gyertyák álltak.

Hirtelen megrezzent az ágytakaró alja, és egy vörös kismacska dugta ki pofiját a bútor alól. Szinte azonnal követte egy szürke cicus is.

- Jaj, de édi! - szólt Cassie, nem bírt ellenállni, elbájolták a cicák. Eszébe sem jutott, hogy Faye az a típus, akinek macskái vannak. Mozdulatlanul ült, és legnagyobb örömére a két apróság teljesen előbújt az ágy alól. Felugrottak mellé, és rámásztak, dorombolásuk úgy hangzott, akár egy motorcsónak berregése.

Cassie kuncogott, fészkelődött, miközben az egyik cicus felkapaszkodott a pulcsiján, és ingatagon a vállára telepedett. Mindkét kiscica tüneményes volt, a vörös puha kölyökbundája borzasan meredezett, a szürkéé selymesen simult a testére. Picike, tűszerű karmaik szurkálták, miközben rajta mászkáltak. A vörös Cassie hajába kapott, mancsával a füle mögé bökött. A lány ismét felkacagott.

A kiscica a nyakát bökdöste, biztosan éhes volt. Cassie érezte a bőrén hideg orrocskáját. A szürke is a nózijával böködte a másik oldalon. *Jaj, de édesek, milyen tündéri kis...*

- Jaj! - kiáltott fel. - Aú! Jaj, ne! Nem szabad! Hagyjatok!

A kis testeket rángatta, igyekezett lehúzni őket magáról. A hajába gabalyodtak, a bőrébe kapaszkodtak - foggal-körömmel. Amikor Cassie-nek végre sikerült leimádkoznia a cicákat a nyakáról, alig állta meg, hogy el nehajítsa őket. Amint a földre tette a macskákat, a nyakához kapott.

Nedves lett a keze. Döbbenten meredt vörös ujjaira.

A kis szörnyetegek megharapták. Most pedig a padlón csücsültek, békésen nyalogatva a vért a szájuk széléről. Cassie-n heves undor lett úrrá.

Faye a küszöbön állva kuncogott.

- Talán nincs elég vitamin és ásványi anyag a macskaeledelben - mondta.

Faye ma reggel is lélegzetelállítóan festett. Borzas, koromfekete haja még nedves volt, természetes csigákban omlott a vállára. Bőre is nyirkosan csillogott, burgundi köntösében szinte tündökölt.

Nem lett volna szabad idejönnöm - gondolta Cassie, akit irracionális félelem öntött el. Faye most már biztosan nem meri bántani, hiszen rögtön tudomást szerezne róla Diana és az egész Kör. Faye nyilván tisztában van vele, hogy nem úszná meg szárazon.

Faye leült az ágyra.

- Hogy tetszett tegnap a szertartás? - kérdezte lazán.

Tudtam.

- Érdekes volt, amíg valami baj nem történt - felelte Cassie. Azután szótlanul meredt Faye arcába.

A lány teli torokból nevetett.

- Jaj, Cassie! Csíplek. Tényleg. Kezdettől fogva láttam, hogy különleges vagy. Tudom, hogy nem jól indult az ismeretségünk, de szerintem most minden megváltozik. Azt hiszem, mostantól nagyon jó barátnők leszünk.

Cassie egy pillanatra szóhoz sem jutott. Végül sikerült kinyögnie:

- Nem hiszem, Faye.
- Én viszont nagyon is hiszem, Cassie. És csakis ez számít.
- Faye... A tegnap éjszaka után Cassie-nek volt bátorsága kimondani olyasmit, amit korábban magába fojtott volna. Faye, erősen kétlem, hogy nekünk sok közös pontunk volna. És nem hiszem, hogy egyáltalán szeretnék barátkozni veled.

Faye csak mosolygott.

- Kár - mondta. - Mert képzeld, Cassie, tudok rólad egy titkot. Szerintem ilyen titkot csak egy nagyon jó barátra mernél rábízni.

Cassie körül tótágast állt a világ.

Nem létezik, hogy Faye arra céloz... Jaj, biztosan nem arra céloz, amitől rettegek! Az idősebb lányra bámult, úgy érezte, jeges ujjak szorongatják a gyomrát.

- Tudod - folytatta Faye -, sok barátom van. És mindenféléket szoktak mesélni nekem, érdekes dolgokat, amiket a környéken látnak-

hallanak. Képzeld, tegnap éjjel az egyik barátom valami nagyonnagyon érdekeset látott a szirten.

Cassie leült, elhomályosult a látása.

- Két embert látott a nagymamád háza mögötti sziklaszirten. És azok ketten nagyon... mondjuk úgy, igencsak élvezték egymás társaságát. Remekül elvoltak. Azt hallottam, nagyon szexi volt a műsor.

Cassie próbált megszólalni, de egyetlen hang sem jött ki a torkán.

- El sem hinnéd, ki volt az a két ember! Én magam sem hittem volna el, ha nem jut róla eszembe egy vers, amit mostanában olvastam. Hogy is volt? *Minden éjjel kísért a csókja*...
  - Faye! ugrott talpra Cassie.

Az idősebb lány elmosolyodott.

- Szerintem érted, mire célzok. Diana nem olvasta a versikédet, igaz? Gondolom, nem. Nos, Cassie, ha nem szeretnéd, hogy Diana hallja a kis költeményed, vagy hogy megtudja, mi történt tegnap éjjel a szirten, sürgősen a kebelbarátnőmmé kell válnod.
- Te ezt nem érted tiltakozott Cassie. Elöntötte a forróság, remegett a dühtől és a félelemtől. Mi egyáltalán nem...
- Hogyne érteném! Adam nagyon vonzó. Mindig is gyanítottam, hogy az "örök hűség" mániájuk csak színjáték. Nem hibáztatlak, Cassie. Teljesen természetes, hogy...
  - Semmi sem történt! Adammel nincs köztünk semmi.

Faye gúnyosan vigyorgott.

- Én is úgy hallottam, hogy semmi sem volt kettőtök között tegnap éjjel... Bocsi! Nem, de tényleg, szeretnék hinni neked, Cassie, nem tudom viszont, Diana is ugyanígy áll-e majd hozzá. Főleg, ha netán tudomására jut: szándékosan elfelejtetted megemlíteni, hogy a nyáron megismerkedtél a pasijával... Amikor is Adam fellobbantotta a lelkedben a tüzet, ha jól emlékszem. Hogy is szólt az a vers?
  - Ne... suttogta Cassie.
- Arról nem is beszélve, hogyan bámultad Adamet, amikor egyszer csak felbukkant a beavatási szertartás után... Hát, Diana nem vette észre, de be kell vallanom, bennem gyanút ébresztett. Az a kis jelenet a szirten csak bebizonyította, amit magamtól is sejtettem. Amint elmondom Dianának...

- Nem teheted! - kiáltotta Cassie kétségbeesetten. - Nem árulhatod el Dianának. Könyörgök, Faye! Nem értené meg. Szó sincs semmi rosszról, de Diana nem értené meg.

Faye csettintett a nyelvével.

- Na de Cassie, Diana az unokatestvérem! A vérrokonom. Muszáj elmondanom neki.

Cassie úgy érezte magát, mint egy útvesztőben összevissza rohangászó patkány, amely egy nem létező kiutat próbál megtalálni. Nem hallott mást, csupán pániktól szapora pulzusa dübörgését. Faye nem árulhatja el Dianának. Ez egyszerűen nem történhet meg. A puszta gondolat, hogyan nézne Diana... hogyan nézne Cassie-re...

Hát még Adamre hogy nézne! Ez szinte még az előbbi gondolatnál is rémesebb volt. Diana azt hinné, hogy elárulták, hogy Cassie és Adam igazán elárulta. Akkor Cassie tényleg megnézhetné magát... Meg Adam is...

Cassie ezt egyszerűen nem bírta volna ki.

- Nem teheted suttogta. Nem teheted!
- Hát, Cassie, már az előbb megmondtam: ha barátok volnánk, igazi kebelbarátnők, talán megőrizhetném a titkodat. Való igaz, hogy Dianával unokatesók vagyunk, de én bármit megtennék a barátaimért. És tette hozzá Faye nyomatékosan, miközben mézszínű szemét egyetlen pillanatra sem vette le Cassie arcáról elvárom a barátaimtól, hogy ők is bármire hajlandók legyenek értem.

Cassie akkor döbbent rá, miről szól az egész. Dübörgő pulzusa elcsitult, szinte teljesen. A szíve még egyszer nagyot dobbant, azután mintha kővé dermedt volna. Úgy érezte, elnyeli a föld.

Egy verem mélyéről, tompa hangon kérdezte Faye-t.

- Mit akarsz?

Faye elmosolyodott. Kényelmesen hátradőlt az ágyon, köntöséből kivillant csupasz, formás lába.

- Hát, lássuk... mondta lassan, elnyújtva és kiélvezve a pillanatot.
- Mit is akarok... Ó, igen, nagyon szeretném azt a kristálykoponyát, amit Adam talált. Biztosan tudod, hol tartja Diana. Ha nem, akkor biztosan ki tudod deríteni.
  - Nem! szörnyedt el Cassie.

- De igen erősködött Faye, és elmosolyodott. Ezt akarom, Cassie. Hogy bizonyítsd, milyen jó barátnőm vagy. Semmi más nem felel meg.
- Faye, te láttad, mi történt tegnap éjjel. Az a koponya gonosz. Már így is elszabadult miatta valami rémség... Ha megint használod, ki tudja, mi történhet még? Cassie dermedt agyában hirtelen felötlött az a kérdés is: vajon mire akarja használni Faye a koponyát? Mire kell neked? bökte ki.

Faye türelmesen csóválta a fejét.

- Az az én kis titkom. Talán, de csak ha tényleg kebelbarátnők leszünk, beavatlak.
  - Nem teszem meg. Nem tehetem. Nem lehet, Faye.
- Hát, az nagy kár. Faye megemelte a szemöldökét, és telt ajkát biggyesztette. Mert ezek szerint fel kell hívnom Dianát. Szerintem az unokatesómnak joga van tudni, mit művelt a pasija.

A telefonért nyúlt, és elegáns, vörös körmű ujjával beütögette a számot.

- Halló! Diana?
- Ne! sikkantotta Cassie, és megragadta Faye karját. Faye lenyomta a némítógombot.
  - Ezt úgy értsem kérdezte Cassie-t -, hogy megegyeztünk? Cassie képtelen volt igent vagy nemet kinyögni.

Faye kinyújtotta a kezét, és megragadta Cassie állát, pontosan úgy, mint az első tanítási napon, az iskola lépcsőjén. Cassie érezte a hoszszú körmök keménységét, az ujjak hűvösségét és erejét. Rámeredt a szempár, az a mézszínű szempár. Cassie-nek hirtelen eszébe jutott, hogy a sólyomnak van ilyen sárga szeme. Faye ujjai pedig karomként szorították. Cassie már nem menekülhetett. Faye elfogta... levadászta... mint a pici feher egeret elkapó, ragadozó madár.

A mézszínű szempár az arcába bámult... a lelkébe látott. Cassie szédelgett, rettegett. Ám ezúttal nem volt kő a talpa alatt, amelyből erőt meríthetett volna. A ház emeletén volt, Faye szobájában, senki és semmi nem segíthetett rajta.

- Megegyeztünk? - ismételte Faye.

Nincs menekvés. Nincs remény. Cassie szeme előtt egyre tompább, homályosabb lett a világ; alig hallotta Faye hangját füle zúgása miatt.

Érezte, amint utolsó csepp ellenállása és akaratereje is elillan.

- Nos? - kérdezte Faye búgó, gúnyos hangon.

Vakon, szinte azt sem tudva, mit művel, Cassie bólintott. Faye eleresztette.

Azután ismét megnyomta a némítógombot.

- Bocsi, Diana, rossz számot tárcsáztam. A mosógépszerelőt akartam hívni. Na, szia! - Azzal letette a telefont.

Kinyújtózott, mint egy óriási macska, visszarakta a készüléket az éjjeliszekrényre, majd hátradőlt. Összekulcsolta ujjait a tarkóján, és Cassie-re mosolygott.

- Nos... szólt. Először is: szerezd meg nekem azt a koponyát! Utána pedig... Hát, utána kitalálom, mit akarok még. Ugye tudod, Cassie, hogy mostantól én parancsolok neked?
- Azt hittem suttogta Cassie, aki még mindig nem látott a szürke ködtől -, hogy barátok vagyunk.
- Az csak szépítés volt. Valójában foglyul ejtettelek. A rabszolgám lettél, Cassie Blake. Testestül-lelkestül az enyém vagy.